

Kiều Hoa Của Bảo Chủ

Contents

Kiều Hoa Của Bảo Chủ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	32
8. Chương 8	38
9. Chương 9	43
10. Chương 10	49

Kiều Hoa Của Bảo Chủ

Giới thiệu

Giận! Hai mươi năm thanh bạch nàng giữ gìn lại không cánh mà bay như thế. Về phần tên háo sắc đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiieu-hoa-cua-bao-chu>

1. Chương 1

Mở đầu

Kiểm quang lấp lánh, hàn khí bức người, bảo chủ tuần dật của Phi Vân Bảo, Tiêu Thiên Lân, vẻ mặt lãnh đạm chuyên chú, hai chân đi lại như bay trên rào trúc, phảng phất như tiên nhân. Song kiếm trong tay hắn cũng nhẹ nhàng vũ động, vung về hướng những chiếc lông vũ đang bay trong không trung, cho đến khi toàn bộ lông vũ màu trắng đều bị đánh rơi xuống, không trung không còn một mảnh lông vũ nào mới thôi,

trường kiếm trong tay bay lên chừng mười trượng gần tận chân trời, nổi bật trong ánh chiều tà, phát ra ánh sáng lóa mắt.

“Oa!” Nhìn bảo chủ thể hiện võ nghệ, tân đệ tử không khỏi thán phục kêu, phát hiện mình thất lễ, ngay lập tức luống cuống che miệng.

Bỗng nhiên, thân kiếm đang bay cao kia đột ngột từ không trung lao thẳng xuống, nhanh như lưu tinh.

(Lưu tinh: Sao băng.)

“A! Tránh mau.” Tiêu Thiên Văn dẫn vài tiểu cô nương trong đoàn ca vũ thăm thú trong bảo, vốn ai cũng bước chân uyển chuyển, thần thái phấn khởi, khoe môi không giấu nổi vui vẻ, nay thành linh bị kiếm quang dọa sợ, hần vội vàng kéo bàn tay nhỏ bé bên cạnh tránh sang một bên. Sợ nhị ca nổi giận, phát tiết lên những tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp này, đã xúi quẩy đến thế thì hẳn phải đem tiểu cô nương mình chọn trúng bảo vệ thật tốt mới được.

Chỉ thấy Tiêu Thiên Lâm giương hai tay lên, ném hai cái vỏ kiếm ra, hai đạo lưu tinh lập tức “đương” một tiếng, chuẩn xác rơi vào trong vỏ.

Thực lực chân chính của hắn hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

“Oa! Lợi hại quá!” Hai người chạy chậm nhất là Thu Quỷ và Hồng Mai vỗ tay liên hồi, không ngừng hoan hô trầm trồ khen ngợi, biểu tình trên mặt cứ như trông thấy những giọt mồ hôi trong suốt trên người Tiêu Thiên Lâm là chuyện rất vui vẻ.

Ôi! Trời ạ! Đây là công phu thứ thiệt nha, không phải xiết hay ảo thuật, khỏi phải dùng sức chụp lấy luôn. Tiêu Thiên Văn thầm gào khóc trong lòng, không dám nhìn mặt huynh trưởng.

“A Văn, nơi này là chỗ luyện võ, không thể mang người ngoài vào.” Gương mặt tuấn tú của Tiêu Thiên Lâm không có bất kỳ biểu cảm nào, thu hai cây trường kiếm lại.

“Đệ... đệ trùng hợp đi qua thôi.” Tiêu Thiên Văn chắc lưỡi hít hà, không biết trong bảo có thêm cái quy định này hồi nào, nhưng không dám bày tỏ ý kiến, vội vàng xin lỗi, sau đó lập tức mang đám tiểu nha đầu đi. “Hả?” Gác cổ đúng là làm việc thật nghiêm ngặt nha? Đám nha đầu lăm bắm vài lời tiếc nuối, muốn kháng nghị với Tiêu Thiên Lâm, nhưng không dám bởi vì trong đoàn có một tỷ muội sắp thành thân với huynh trưởng của Tiêu gia nên họ mới có thể làm khách ở “Đệ nhất võ lâm bảo” này, chứ không quen Tiêu Thiên Lâm, cũng không biết tính tình của hắn thế nào, nên chẳng biết hắn có nể tình các nàng không, chỉ đành luyến tiếc mà rời khỏi.

Tiêu Thiên Lâm nhìn các đệ tử đang mất hồn phía dưới, gương mặt lạnh lùng chờ đám nha đầu kia đi.

Hừ! Thật là một đám họa thủy...

(Họa thủy: Trong câu “hồng nhan họa thủy”: Hồng nhan là người đẹp, họa thủy là hại nước. Nôm na là đẹp thì gây họa ý mờ.)

Thái Sơn, vùng ngoại thành thành Thái An, nơi ở của “Võ lâm đệ nhất bảo” trong truyền thuyết. Thường ngày Luyện Võ Tràn tràn ngập không khí nghiêm túc nay lại ít đi tiếng phi ngựa, tiếng thét vang khi luyện võ, tràn ngập tiếng người tiếng đánh trống reo hò, chiêng trống nhạc đàn vang trời, vô cùng náo nhiệt. Thì ra là huynh đệ Tiêu gia vang danh giang hồ sắp có chuyện vui!

Nghe nói trưởng nam Tiêu Thiên Diễn rời nhà đã nhiều năm lấy vợ, đặc biệt hồi hương đãi tiệc rượu, rất nhiều người có quan hệ với huynh đệ Tiêu gia đều chạy đến tặng lễ.

“Thế bá, tiểu chất kính người! Đa tạ người trong lúc bận rộn cũng dành thời gian đến nhà chúng ta uống ly rượu mừng này.” Tiêu Thiên Văn đứng trước bàn chủ vị, giơ cao ly rượu, đại diện cho bảo chủ mời rượu những vị trưởng giả đang ngồi phía trước.

“Còn khách sáo làm gì? Cạn chén, cạn chén!” Tân khách ở mấy chục bàn cùng giơ cao ly rượu, mời Tiêu Thiên Văn. Tất cả mọi người đều cười rộn rã, chúc mừng Tiêu gia song hỉ lâm môn. Phải biết, bảo chủ Phi Văn Bảo Tiêu Thiên Lâm không phải là người dễ chọc, võ công tuyệt đỉnh, tướng mạo anh tuấn, ánh mắt sắc bén. Sau khi hắn tiếp nhận Phi Văn Bảo, chẳng những thực lực của bảo càng thêm tăng, đoạt danh

hiệu “Vô lâm đệ nhất bảo” mà phụ thân và các huynh không dành được, còn biến Phi Vân Bảo thô lỗ trở thành kẻ bảo hộ cho thương gia.

Dưới biển vàng của Phi Vân Bảo, chỉ cần bọn họ kinh doanh võ quán, bảo tiêu, buôn bán thì đều có thể phát triển không ngừng trong thời gian cực ngắn, cộng thêm quan hệ với quan phủ vô cùng tốt, cho nên Tiêu Thiên Lâm là đối tượng mà nhân sĩ khắp nơi đều muốn kết giao.

“Nghe nói tân nương tử rất đẹp!” Đỗ Mạc nhỏ giọng nói.

“Cha!” Phó Lệ Nhi kéo kéo ống tay áo của phụ thân.

Nữ nhi giang hồ không hề câu nệ lễ tiết, mời uống rượu mừng, họ sẽ tới uống mừng, khuê nữ chưa xuất giá cũng thế, cho nên Phó Lệ Nhi liều chết quần lấy phụ thân, đi theo ông.

“Nữ tử Kinh Thành làm sao không đẹp cho được? Chỉ là, sao không thấy bảo chủ đâu nhỉ?” Phó Hưởng Khâm một bên trả lời Đỗ Mạc, một bên nhìn đông ngó tây, bàn tay không ngừng trấn an nữ nhi bảo nàng bình tĩnh đừng gấp gáp, một cô nương lại liên hồi hỏi thăm về nam nhân sẽ khiến người ta cười chê.

“Có lẽ bạn gì đó, đợi lát nữa sẽ ra thôi!” Đỗ Mạc gặm một cái chân giò, thỏa mãn vỗ vỗ bụng.

“Ra là vậy.” Phó Hưởng Khiêm gật đầu, trong đầu thầm suy nghĩ nếu Tiêu Thiên Lâm không xuất hiện, ông nên dùng lý do gì để tiếp tục làm khách đợi ở Phi Vân Bảo.

“Cha! Người xem, con khỉ kia leo lên cao thật đấy!” Chưa từng xem qua xiếc hay ảo thuật, Phó Lệ Nhi mở to mắt, cái miệng nhỏ cũng mở rộng ra.

“Ừ! Đoàn xiếc này rất khá.” Có thể thấy bảo chủ rất coi trọng hôn lễ lần này mới có thể không tiếc một số tiền lớn mời một đoàn xiếc nổi danh đến góp vui. Phó Hưởng Khâm nhìn đoàn xiếc khiến hôn lễ trở nên rạng rỡ náo nhiệt đằng kia, liền tiếp gật đầu, thật ra trong lòng đang thầm nghĩ tới chuyện khác!

Nghe nói tân nương tử xuất thân từ đoàn ca vũ nhưng lại chính là danh hoa oanh động Kinh Thành, vì thế để nhìn mặt mũi tân nương tử thì đến tận Thái Sơn cũng đáng.

Cho nên, lần này đến đây, ông chẳng những có thể nhìn xem hoa khôi làm oanh động Kinh Thành kia ra sao, cũng tiện thể thỏa mãn cho tâm sự của con gái, có thể nói là một công đôi việc. Nếu may mắn Tiêu Thiên Lâm coi trọng Lệ Nhi, ông cùng Tiêu gia kết thành thân gia, sau này bất luận quan chức hay giang hồ, đều có một tấm kim bài hộ thân tuyệt đối vững chắc.

“Hừ! Cũng chỉ là một đám nam nhân, nữ nhân quê mùa không quen mặt!” Nguyên Mị đưa đôi mắt to long lanh nhìn ra, quan sát không khí rộn rã bên ngoài, trong miệng khẽ thì thầm rất nhỏ.

Miệng nàng cắn dây cột tóc, hai tay vội vàng không ngừng sửa sang lại mái tóc rối bời, hy vọng sau khi bước ra khỏi cửa có thể ngay ngắn, hiện ra cảm giác bông bênh như mây.

“Tiểu thư, người nói gì?” Thu Quỳnh vừa giúp Nguyên Mị chỉnh chu xiêm áo, vừa hỏi.

“Không có gì.” Nguyên Mị vội vàng im lặng, khoát tay, không muốn nói những bất mãn trong lòng với nha hoàn bên cạnh.

Bây giờ tuyệt đối không được phép nói sai điều gì!

Mấy nha hoàn khi vào “Vô Lâm đệ nhất bảo”, sau khi trông thấy dáng người cường tráng, cử chỉ uy nghiêm của huynh đệ Tiêu gia, mọi người đều tựa như tiểu thư của một gia đình sa sút, nàng đột nhiên hiểu suy nghĩ của các nàng ấy — họ muốn giống như Thủy Tiên, Tử Vi và những nha đầu kia đều là loại người thấy sang bắt quàng làm họ, muốn mượn cơ hội rời khỏi cuộc sống năm tháng lưu lạc? Rời khỏi đoàn ca múa thật sự tốt đến thế sao? Nàng tự nhận không hề ngược đãi nha đầu này nha! Những nha đầu này, cái gì gọi là “nam nhân tốt”, họ còn chưa có gặp qua! Thế nhưng lại nói những lời thô tục trêu chọc cho nữ nhân vui, nam nhân thì choáng váng!

Nhưng, suy nghĩ của nàng không phải trọng điểm.

Sống với đám nữ nhân loại nào cũng có đã lâu, nàng biết nữ nhân vì tranh giành người yêu, chuyện đen tối gì cũng làm ra được, ai biết nàng nói vài câu, những nha đầu này có truyền lời đi hay không, để chiếm được hảo cảm của nam nhân?

Theo nàng thấy, “Vô lâm đệ nhất bảo” cũng không có gì hay ho!

Mọi người đều là những đại hán thô lỗ không văn chương, vóc người so với nam nhân bình thường cao lớn hơn nhiều, dáng dấp lại không đẹp, một cuộc hôn nhân xấu xí...

Thật không biết những nha đầu này nghĩ thế nào nữa? Họ không sợ nửa đêm mắc tiểu, rồi giường chạy đi nhà vệ sinh thì bị người nằm bên cạnh hù chết sao? Hừ! Thật ngu xuẩn.

Nguyên Mị bĩu môi, đối với những nam nhân trước mặt, tràn đầy khinh thường.

“Thật đáng tiếc! Bảo chủ không xuất hiện.” Thu Quỷ vừa sửa sang xiêm áo cho chủ tử, vừa chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Hả? Vậy à?” Nguyên Mị lãnh đạm hỏi ngược lại.

“Đương nhiên rồi! Hôm nay tiểu thư xinh đẹp như vậy, nếu bảo chủ anh minh thần vô thấy, nhất định sẽ sai bà mai rước người về nhà.” Thu Quỷ nhớ đến bóng dáng anh tuấn hiên ngang ngày đó, trái tim nhỏ không khỏi nhảy loạn.

“Thật không?” Cặp mắt to mơ màng kia của Nguyên Mị, trông như thật sự đang nghi ngờ, cực kỳ xinh đẹp.

“Dĩ nhiên! Bảo chủ cao lớn anh tuấn, vô cùng xứng đôi với tiểu thư!” Thu Quỷ nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ muốn nói cái người tuấn mỹ đó là người trong lòng của mình.

“Ừ...!” Nguyên Mị gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Nàng đẹp, liên quan gì tới hần? Hần muốn cưới, nàng cũng không muốn gả!

Nguyên Mị trong ngoài bất nhất, đối với thái độ nịnh nọt của Thu Quỷ vô cùng xem thường, chỉ là, người ưu nhã mỹ lệ như nàng sẽ không nói ra những lời như thế.

“Đúng thế! Gả cho nam nhân vừa có tiền vừa có thế, tha hồ mà hưởng phúc cả đời!”

“Ta sẽ không rời xa các tỷ muội và đoàn ca vũ, không thành thân với nam nhân, các người thích hần, tự mình nghĩ cách khiến hần chú ý là được.” Nguyên Mị như có như không nói, bởi vì nàng hiểu rõ sự lạnh lùng sau khuôn mặt xấu hổ đó, lòng huynh mộ của thiếu nữ đối với nam nhân rất đáng sợ.

“Thật đáng tiếc!” Bớt đi một tình địch kinh khủng! Thu Quỷ không nhận được cười cười. Trong gương phản chiếu toàn bộ phản ứng của Thu Quỷ, Nguyên Mị im lặng nhìn mà không nói gì.

“Được lắm.” Nguyên Mị lãnh đạm cười.

“Chuẩn bị xong chưa? Diễm tỷ đang giục đó.” Nhiễm Thiên Tình đã ăn mặc chỉnh tề đi đến bên cạnh Nguyên Mị, nhẹ giọng nhắc nhở.

Tân lang và tân nương đều mặc xong lễ phục, chỉ chờ nàng ra.

“Được rồi! Ta đang đợi đệ đó.” Thấy Nhiễm Thiên Tình, Nguyên Mị tựa như thấy người thân, nở nụ cười tươi như hoa, nàng đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, trịnh trọng đặt vào lòng bàn tay hần.

Nếu như nam nhân ở Phi Vân Bảo có một chút tuấn mỹ, nàng liền bớt nhìn hần một cái.

Quả nhiên, Nhiễm gia đặc biệt toàn là tuấn nam mỹ nữ! Chẳng những Tống Diễm mỹ lệ, ngay cả huynh muội của nàng ta cũng rất xinh đẹp.

Chỉ tiếc, Tống Diễm từ nay về sau thuộc về “nam nhân kia” rồi...

“Ái chà! Tỷ đẹp quá! Nếu không phải sợ mạo phạm Mị tỷ, ta nhất định sẽ theo đuổi tỷ.” Thấy tỷ muội tốt nhất của tỷ tỷ, Nhiễm Thiên Tình không khỏi tăng bốc nàng một câu.

“Bây giờ cũng không muộn đâu!” Nguyên Mị nhẹ nhàng dán sát vào bên cạnh Nhiễm Thiên Tình, trên mặt nở nụ cười hài lòng.

“Mị tỷ nói vậy, sẽ khiến ta vui mừng đến nỗi tối không ngủ được đó.” Ánh mắt Nhiễm Thiên Tình cười đến tà mị, từ cách nói chuyện của họ, có thể thấy Nguyên Mị được cưng chiều hơn so với các hoa khôi khác, đối với tình cảm của hắn dành cho nàng, không lời nào có thể miêu tả được.

Chủ tử và hộ vệ cũng có thể thân mật như vậy? Điều này khiến cho canh cửa bảo vệ hoa đán bên ngoài cau mày.

(Hoa đán: Ta cũng không rõ, nhưng có lẽ là “phụ dâu” nếu nói theo thời hiện đại của chúng ta. Ai hiểu xin góp ý a.)

“Ồ! Không ngủ được cứ tìm ta nói chuyện phiếm! Ta pha trà đợi đệ.” Nguyên Mị liếc nhìn sắc mặt không tốt lắm của “môn thần”, cố ý nghiêng người, lộ ra bầu ngực trắng như tuyết, thân thể dựa vào vai Nhiễm Thiên Tình, ngọt ngào lắm bằm bên tai hắn.

(Môn thần: Thần giữ cửa, chỉ bé bảo vệ ngoài cửa.)

“Mị tỷ...” Càng ngày càng dụ người mà, sợ không thể câu dẫn ba hồn bảy phách của nam nhân hay sao? Nhiễm Thiên Tình liếc nàng một cái, hai mắt lạnh lùng pha lẫn dung túng.

“Gi?” Nguyên Mị vịn vẹo thân thể mềm mại, nhẹ giọng oán giận, tư thái khiến người ta yêu thương, không ít nam nhân đi ngang qua bị nàng khuynh đảo.

“Chẳng ra sao cả! Nên tham gia yến tiệc thôi.” Nhiễm Thiên Tình kéo tay nàng, cùng mỹ nhân bước ra sương phòng. Theo mọi người ra chúc mừng.

Bước chân tập tễnh, Nguyên Mị cố gắng đứng vững, lảo đảo đi trong màn đêm. Trong bóng tối, vô cùng khó nhìn xung quanh, nàng phải dựa vào ánh trăng mới thấy được phương hướng của đường mòn. Mau, đi nhanh một chút, mặc dù thân thể rất không thoải mái, cả người nóng rực, ngực như có ngàn vạn con kiến trong đó, nàng cố nhịn, loáng thoáng suy đoán, nàng biết mình đang nguy hiểm.

Chỉ là, bây giờ không phải lúc suy tư xem chuyện gì đang xảy ra, quan trọng nhất là nàng phải trốn, nếu bị người bỏ thuốc bắt được, nàng sẽ thê thảm cho xem.

Vì vậy, Nguyên Mị cắn chặt hàm răng, một tay ôm ngực, lảo đảo chạy về hướng con đường mòn bí mật.

“Rốt cuộc chạy đâu rồi chứ?”

“Nhanh lên, nhanh lên! Chúng ta qua kia tìm.” Phía sau không xa, nàng nghe thấy tiếng nói chuyện của những kẻ truy đuổi mình.

“Đáng chết! Người đẹp như thế, sao lại để nàng chạy thoát? Để người khác thừa cơ chiếm được thì quá uổng công nửa ngày tính kế của chúng ta rồi.”

Gió đêm thỉnh thoảng truyền đến tiếng thảo luận, khiến Nguyên Mị xác định dự cảm của mình là đúng, nếu không trốn nhanh nàng sẽ thê thảm.

Trong lòng gấp gáp, bước chân cũng trở nên hoảng loạn, bất chợt, nàng bị cây khô cản chân, cả người té xuống bụi cây.

Có người hô to, “Bên kia có tiếng động! Qua bên kia lúc soát!”

Trong gió đêm, phảng phất như xen lẫn tiếng nước nổ ghen ngào của nữ nhân.

Chịu đựng sự đau đớn toàn thân và cái nóng trong cơ thể, Nguyên Mị bị té trong bụi cây không dám cử động một chút nào, chỉ sợ bị người phát hiện.

Nín thở, không biết qua bao lâu, một giọt nước lớn chừng hạt đậu đột nhiên nhỏ xuống gương mặt nàng.

“Không ổn! Trời mưa.” Mấy nam nhân lục soát kêu than, nhìn trời tối đen mà tức giận, lại không thể làm gì được.

“Làm nhanh lên! Nàng ấy không trốn thoát được đâu.” Kẻ cầm đầu không cam chịu nhìn miếng thịt béo đã dâng đến miệng còn bị người đoạt đi, hối đồng bọn đi nhanh về phía trước, dừng đứng tìm mãi một chỗ, một nữ nhân không biết võ có thể chạy được bao xa? Nhanh dẫn nàng về làm ấm giường thôi!

Mưa to không ngừng, tiếng bước chân ngày càng xa...

Nguyên Mị nằm trong bụi cây cả người nóng rực, toàn thân vừa đau vừa khó chịu, nhưng lại không có sức để đứng dậy, hơi giãy dụa một chút lại ngã về chỗ cũ.

Trời à! Nàng thật thê thảm, sẽ không cứ thế mà chết ở nơi hoang giao dã ngoại này chứ?

Nguyên Mị bất chấp mưa to, chậm chạp tiến về trước, ngọn lửa nóng bỏng trong cơ thể ngày càng dữ dội, vòng eo vô lực, nàng thật sự rất khó chịu.

Mưa không ngừng rơi trên gương mặt nàng, chậm rãi chảy xuống, không biết là giọt mưa hay nước mắt...

Tỷ muội trong đoàn ca vũ không ai phát hiện nàng mất tích sao?

“Hả?” Trong cảm giác hỗn độn, có một chút mất mẫn, cái miệng nhỏ nhắn “ưm” một tiếng, Nguyên Mị lật người, mở cặp mắt mờ mịt ra, khuôn mặt tuấn đạt của nam nhân hiện vào mắt nàng.

“Nàng không sao chứ?” Ánh mắt Tiêu Thiên Lâm đầy lo lắng, nhìn tiểu nữ nhân mình nhặt về. Chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều.

Hắn nhìn không khí vui mừng trong bảo, nụ cười tươi rói trên mặt người người chỉ vì ăn mừng đại ca thành thân, trong lòng hắn tức càn khôn, một mình đến căn nhà gỗ bên suối luyện công, lại nhặt được một cô nương bất tỉnh.

Nữ nhân trong lòng hắn, tướng mạo xinh đẹp, thân thể nhỏ nhắn mềm mại, so với những nữ nhân trong bảo rất khác, thấy nàng gặp phiền phức, trong lòng hắn lặng lẽ xuất hiện ý định muốn bảo vệ, gương mặt thường ngày lãnh đạm nghiêm túc cũng trở nên... dịu dàng sẵn sàng.

Nằm trong ngực hắn, Nguyên Mị thần trí mơ hồ, mặc dù không biết hắn là ai nhưng có thể cảm thấy hắn có ý tốt.

Cả người nàng rất nóng, miệng lại khát, đầu thì hỗn loạn... Nàng rất khó chịu...

Nàng kéo nhẹ cánh tay của người đàn ông, theo bản năng thỉnh cầu, xiêm áo ướt dính sát vào thân thể nóng hổi của nàng, khiến nàng trông vô cùng khổ sở, “Khát, khát quá...”

“Khát nước? Trong bình của ta có nước.” Yêu cầu của nàng cũng không có gì khó, Tiêu Thiên Lâm lập tức đưa nước đến bên miệng nàng. Chưa từng hầu hạ ai, chất lỏng không vào trong miệng nàng mà lại thuận hướng chảy dọc xuống dưới, chảy qua cằm cổ trắng như tuyết, vào trong vạt áo nàng.

Nhìn hình ảnh mê người trước mắt, hắn bất giác nuốt nước miếng.

“Nóng, ta nóng quá...” Chất lỏng lạnh lẽo mặc dù có thể tạm thời xoa dịu cơn khát khó hiểu trong miệng nàng, nhưng không thể làm dịu sự nóng bỏng trong cơ thể. Nàng kéo tay Tiêu Thiên Lâm, đáy mắt lộ ra ngọn lửa khát vọng.

“Nàng cảm lạnh sao?” Hắn nhặt nàng trong mưa về, nếu vì vậy mà ngã bệnh cũng không lạ, nhưng ánh mắt nàng... không hề giống bệnh nhân...

“Giúp ta! Ta thật sự rất nóng!” Nguyên Mị ôm hắn thật chặt, dán sát vào mặt hắn không ngừng cọ xát, hơi thở phả nam khiến ngọn lửa hung hãn trong người hơi dịu xuống.

Càng gần hắn, nàng càng thoải mái.

Nếu hắn có thể tiêu trừ độc trên người nàng, có lẽ... nàng có thể chấp nhận. Nguyên Mị theo bản năng ôm chặt nam nhân trước mặt, rúc vào lòng hắn.

Bị nhiệt độ nóng bỏng của nữ nhân dựa sát, khuôn mặt tuấn đạt của hắn không khỏi đỏ lên, “Cô nương, như vậy là không tốt.” Miễn cưỡng kéo lý trí trở về, Tiêu Thiên Lâm đẩy Nguyên Mị ra, không ngờ lại thấy ánh mắt như khóc như tổ cáo của nàng, giống như đang chỉ trích hắn tại sao đẩy nàng ra.

“Ta không phải là “cô nương”! Tỷ tỷ gọi ta là Mị nhi.” Nguyên Mị chu cái miệng nhỏ nhắn, một bên cãi với hắn, một bên tiếp tục chui vào lòng hắn, tựa như một con mèo nhỏ.

“Mị nhi cô nương, nhà nàng ở đâu? Ta mang nàng về nhà.”

“Ta rất khó chịu! Bụng vừa nhột vừa nóng... Giúp ta! Người đừng đẩy ta ra!” Nguyên Mị vịn bờ vai hắn, nhỏ giọng khóc lóc kể lể bên tai hắn.

Tiêu Thiên Lâm nhìn Nguyên Mị càng ngày càng bất thường —

Đáng chết! Là mị được!

(Chỗ này nguyên gốc là hai dấu sao ** nhưng Bằng thấy kỳ kỳ đành ghi thêm cho thích hợp, ai không biết mị được là gì đọc tiếp sẽ biết *há há*)

Từ đủ loại dấu hiệu, xem ra nàng bị hạ được rồi.

Đều do hắn chỉ cho là nàng nóng sốt, không để ý nàng bị dục hỏa dày vò. Ôm tiểu nữ nhân mềm mại không xương, trong lòng hắn âm thầm tranh đấu.

“Người làm ơn cứu ta được không?” Trong mắt nàng phát ra ánh sáng nhè nhẹ, khát cầu ôm lấy nam nhân của nàng.

“Mị nhi cô nương...” Hắn bị ánh mắt dịu dàng nóng rực của nàng làm ê mắt. Không đợi hắn phản ứng, Nguyên Mị đã theo bản năng ôm lấy hắn, hôn lên đường cong cương nghị anh tuấn trên mặt hắn, muốn hỏa nhiệt và khát vọng trong cơ thể biến mất. Nàng chuyên chú hôn gương mặt của hắn, hạ xuống đến đôi môi...

Cái lưỡi linh động trượt vào trong miệng, hương thơm đặc hữu của nữ nhân truyền vào mũi hắn.

Loại hấp dẫn tuyệt đỉnh này, không có nam nhân nào có thể chịu được. “Mị nhi...” Nữ nhân mềm mại trong ngực khiến hắn tâm thần mê say, hắn không nhận được đưa tay nắm bóp bầu ngực vểnh cao của nàng.

“A... Thật thoải mái...” Nguyên Mị ngẩng đầu lên, nhẹ giọng than thở.

“Ta không phải cố ý lợi dụng nàng đâu.” Hắn nhìn tay mình đang đặt trên ngực Nguyên Mị, vội vàng rút lại.

Người nghiêm túc lãnh đạm như hắn cũng không phải chưa từng ôm nữ nhân, mà là tiểu nữ nhân gặp nạn này so với những cô gái thanh lâu rất khác nhau, nếu đã ôm nàng, nữ nhân câu dẫn lòng hắn này, hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, nhất định phải cưới nàng vào cửa mới được.

“Cái gì cơ...” Nguyên Mị thần trí hỗn độn tự vận bóp ngực mình, cảm giác lại không tốt như mong muốn. Không ngờ người khác vuốt ve so với bản thân tự làm kích thích khác xa như vậy, hơn nữa bàn tay hơi thô ráp kia chạm vào da thịt trên vai, cổ khiến nàng có cảm khác rất khó nói nên lời. Bàn tay nhỏ bé của nàng sờ soạn thân thể cường tráng của hắn, muốn lại được thưởng thức tư vị kia nhưng phát hiện cảm giác mình chạm vào hắn không giống như lúc hắn vuốt ve nàng...

“Sờ ta nữa!” Nguyên Mị mở to mắt nhìn về phía nam nhân đang ôm nàng.

“Cô nương, bây giờ còn kịp thay đổi ý định.” Tiêu Thiên Lâm có chút do dự, mặc dù hắn rất thích tiểu nữ nhân trong ngực.

“Người không sờ ta, ta đi tìm người khác!” Nếu không phải Tiêu Thiên Lâm hợp ý nàng, nàng sao có thể cho hắn chạm vào nàng? Nguyên Mị tâm cao khí ngạo nói một câu, lập tức đẩy hắn ra.

“Không cho phép nàng đi!” Nghĩ đến nàng kiều mị ở trong ngực nam nhân khác, trong lòng hắn tức giận, dùng sức kéo nàng về.

“Vậy người sờ ta nhanh một chút!” Nàng rưng rưng nước mắt, không ngừng vận vẹo thân thể mềm mại, ý muốn đòi hỏi nhiều hơn. Thân thể yếu điệu liên tục cọ sát trên người hắn, muốn dập ngọn hỏa dục khiến nàng thống khổ.

Vừa nãy nếm thử cảm giác kia, nhiệt hỏa trong cơ thể lúc này so với trước càng mãnh liệt hơn, giống như sóng biển, trào quét về hướng nàng, làm cho nàng càng thêm vô lực chống đỡ.

“Chúng ta như vậy... không tốt...” Hắn không có cách nào coi nàng như nữ nhân ở thanh lâu, nhưng nhìn thần sắc thống khổ của nàng, tim hắn càng thống khổ hơn, “Nàng phải gả cho ta.”

Hắn đầu hàng, không ngờ sẽ ở tại nơi này gặp nữ nhân trong định mệnh của mình! Hắn cũng không kháng lại số mệnh, chẳng qua cảm thấy số mệnh đang đùa giỡn hắn, để hắn ra tay trợ giúp nàng, rồi lại cưới một nữ nhân hoàn toàn không biết lai lịch ra sao.

Nếu mai sau nữ nhân này mang đến nguy hại cho “Phi Vân Bảo”, hắn sẽ gánh mọi thứ, vui vẻ mà hoàn toàn chịu trách nhiệm.

“Được rồi!” Chỉ cần hắn có thể giúp nàng khống chế sự khó chịu trong người, muốn nàng làm sao nàng cũng chịu. Nguyên Mị thở hổn hển nằm trên người hắn, bàn tay nhỏ bé luồn vào xiêm y hắn, không hề ý thức vuốt ve thân thể rắn chắc của hắn.

“Tiểu yêu tinh này, thật có bản lĩnh bức người ta điên!” Hắn cúi đầu, nhanh chóng chiếm lấy môi nàng.

“A... Ta...” Nguyên Mị đã không thể suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể theo bản năng đón nhận nụ hôn, nằm dưới thân thể cường tráng của hắn mà nức nở rên rỉ.

2. Chương 2

Nàng không cần suy nghĩ cũng biết hai mươi năm thanh bạch của mình cứ vậy không cánh mà bay, về phần tên háo sắc kia là ai, nàng một chút ấn tượng cũng không có.

Rốt cuộc là ai vì nàng uống nhầm mị dược mà sàm sỡ nàng? Nàng thật sự không nhớ nổi.

Nguyên Mị vừa xấu hổ, âm thầm nhớ lại tình cảnh đêm hôm trước té trong bụi cây, vừa hận mình sao không dứt khoát chết ngay chỗ đó, như thế khỏi phải tỉnh lại, khỏi phải đối mặt với thực tế.

Nàng cố di chuyển bước chân mềm nhũn của mình, đến bên dòng suối rửa sạch mùi của nam nhân trên cơ thể, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Ghe tởm! Nàng nhất định sẽ tìm ra ai là người hạ dược mình, còn có nam nhân đã sàm sỡ nàng... Nàng sẽ không tha cho ai hết!

Vừa giận vừa tức, sau khi tắm rửa Nguyên Mị mặc lại xiêm áo, cố gắng chống đỡ thân thể mệt mỏi rời khỏi căn nhà gỗ bên dòng suối. Trong khi đó Tiều Thiên Lân bận rộn một buổi sáng, vẻ mặt vui vẻ mang theo thức ăn vô cùng phong phú trở lại căn nhà gỗ nhỏ, muốn cùng giai nhân ăn sáng, không ngờ khi tới nơi thì người đã không còn, bóng dáng cùng hắn điên cuồng cả đêm tựa như mộng xuân, biến mất không còn tung tích.

Hắn biết tìm nàng ở đâu đây?

“Mị tỷ, tỷ đã đi đây vậy?” Nhiễm Thiên Tình thấy Nguyên Mị trở lại đoàn ca vũ, vội vàng cản đường nàng, hỏi thăm đêm qua nàng đã đi đâu.

“À... ra ngoài dạo một chút.” Nguyên Mị khoát khoát tay, không quan tâm lắm đi qua.

Trong lúc vô tình thất thân, còn không biết đối phương là ai, đối với Nguyên Mị mà nói chính là nỗi nhục nhã lớn nhất trong đời nàng, nàng tuyệt sẽ không nói ra, cũng không kể khổ với các tỷ muội.

Không chú ý, căn bản không thể nhìn ra sắc mặt Nguyên Mị khác thường.

“Ồ! Cũng tại tỷ chạy ra ngoài dạo lung tung, bỏ lỡ cơ hội được gặp bảo chủ Phi Vân Bảo! Hắn thật sự tuần mỵ đến nghịch thiên, nói hắn là đệ đệ của Thiên Diễn ca hắn là sẽ không có ai tin.” Mặt mũi Minh Minh ửng hồng hưng phấn, vội vàng kể về suất nam. Khóe mắt trông thấy vẻ mặt Nhiễm Thiên Tình có gì không đúng, nàng ta mới vội vàng nói thêm, “Huynh cũng rất đẹp! So với bảo chủ mỗi người có một nét đẹp riêng.”

“Ta không có ý định so sánh bản thân với người khác, muội không cần giải thích làm gì.” Nhiễm Thiên Tình phát tay một cái, biểu tình lơ đãng.

“Hừ! Nam nhân trên đời này không có ai là người tốt.” Nguyên Mị bĩu môi, lại tức giận, mặc kệ tâm tình vui sướng của Minh Minh.

Nam nhân tuần mỵ thì sao? Có thể ăn à?

Người đẹp lòng dạ lại độc ác, như vậy còn không bằng tướng mạo bình thường, tính tình dần dần, cùng một dạng như Tiêu Thiên Diễn là được rồi!

Nguyên Mị bất giác đem kẻ háo sắc đã khinh nhờn mình ra so sánh với vị hôn phu của Tống Diễm, nàng cũng âm thầm cảm thấy Tống Diễm quyết định gả cho Tiêu Thiên Diễn là rất đúng!

Mấy hôm nay, mục đích họ tới nơi này so với trước không giống nhau, không phải để biểu diễn mà là tới để xem xem vị “chồng” của Tống Diễm thế nào. Nguyên nhân à? Nghe nói, những mỹ nhân xinh đẹp như họ lại không xứng với bọn hắn, sau khi nghe được tin này, các mỹ nhân vô cùng tức giận, quyết định mặc kệ cuộc biểu diễn ở thành Như Yên phồn hoa, chuyển sang nơi này xem như du lịch thắng cảnh.

Họ đến đây để xem “Vô lâm đệ nhất bảo” đến tốt cùng là nơi ghê gớm gì, tại sao đệ nhất đệ nhị mỹ nhân lại không xứng?

Dù sao lưu lạc cũng là một trong những việc phải làm khi biểu diễn.

Biểu diễn? Khi thích hợp, tự nhiên sẽ diễn, ha ha... Chuyện này không quan trọng, quan trọng là — nhìn thấy được người của Tiêu gia.

Hoặc là, họ có thể hàn huyên với huynh đệ Tiêu gia, để bọn họ đồng ý hôn nhân của Tống Diễm. Nhưng, bây giờ không tới phiên nàng mở miệng, ốc còn không lo nổi mình ốc nữa là.

“Sao lại nói vậy? Bảo chủ thật sự rất tuần tú!” Minh Minh chu cái miệng nhỏ, không ngừng cường điệu.

Sáng sớm, nàng núp ở bên ngoài Luyện Võ Tràng, nhìn trộm bọn họ luyện công, may là không bị phát hiện. Nhìn vóc người của bọn họ cả canh giờ, tâm tình nàng quả thật rất tốt.

(Canh giờ: Ngày xưa có mười hai canh giờ, mỗi canh giờ là hai giờ của chúng ta hiện đại.)

“Ta không khỏe! Ta không phải nam nhân, muội đừng... nhìn ta với vẻ háo sắc đó.” Nguyên Mị vươn tay, ý bảo ngừng lại, cản không cho Minh Minh nói lần nữa.

“Ai! Tỷ đáng ghét quá!” Minh Minh dậm mạnh chân, tức giận Nguyên Mị cắt ngang hào hứng của nàng.

“Muội còn nói nữa mới đáng ghét đó.” Nguyên Mị lê cái thân mệt mỏi, trốn vào sương phòng của nàng.

Hiện tại nàng không rảnh nói chuyện tào lao với Minh Minh, cho dù là nói đùa, nàng cũng không có hứng thú.

Mọi thứ, trở nên thật tẻ nhạt.

“Ai!” Tiêu Thiên Lâm ngồi bên dòng suối, trong miệng cắn nhánh cây, ánh mắt hơi mờ mịt.

Kể từ khi mị Mi nhi bỏ đi đã qua một ngày, hắn vẫn chưa nghĩ ra kế sách gì tốt.

Có lẽ, vào thôn xem thử cũng là một cách tốt, nhưng, hắn sợ nàng trở lại tìm hắn.

Nếu nàng trở lại, không thấy hắn hắn sẽ rất khổ sở. Cho nên hắn quyết tâm, bỏ mặc sự vụ của Phi Vân Bảo, ở bên dòng suối chờ ba ngày ba đêm, nếu không đợi được thì hắn đi tìm...sợ gì không kịp?

Hắn đang định đi về phía khe suối khác thì sững sờ, phía sau hắn có tiếng bước chân lạng lẽ.

Hắn lập tức xoay người, đối diện với mỹ nhân mình đang chờ ngày chờ đêm.

“Người...” Nguyên Mị định mở miệng hỏi có biết chủ nhân của căn nhà gỗ kia không.

“Mị nhi!” Nhìn thấy bóng người khả ái trong mộng đã trở lại, Tiêu Thiên Lâm vui mừng vô cùng, bật thốt lên tên nàng.

“Người... biết ta?” Trên thực tế, nàng cũng cảm thấy gương mặt người này có chút quen quen.

Hình dáng mơ hồ, không ngừng chao đảo trong đầu nàng, nhưng hình như có chút giống với nam nhân trước mặt này.

“Mị nhi, nàng đã đi đâu vậy? Ta vẫn luôn chờ nàng trở lại.” Tiêu Thiên Lâm bắt kể về mặt nghi ngờ của nàng, hắn tiến lên, ôm lấy nàng.

“Người... thả ta ra.” Bị động tác của hắn làm cho giật mình, Nguyên Mị không tự nhiên giây dụa, muốn thoát khỏi lồng ngực hắn.

“Ta không thả! Ai dạy nàng ăn xong thì chuồn mất?” Đối mặt với giai nhân mới mất rồi được lại, Tiêu Thiên Lân vui đến không thể diễn tả.

Nghe hắn oán trách, Nguyên Mị đã khẳng định kẻ lấy đi trong sạch của nàng, chính là cái tên khốn kiếp đang cười hì hì này!

“Thì ra chính là người!” Nguyên Mị tức đến lông mày dựng ngược, nàng giơ quả đấm lên đánh hắn.

“Thì sao?” Tiêu Thiên Lân hiểu lý do nàng đánh mình, nhưng nhìn Nguyên Mị trên mặt không có chút vui mừng, thẹn thùng nào mà lại là vô cùng tức giận, hắn vội vàng bắt lấy tay nàng.

“Người hủy trong sạch của ta! Còn dám hỏi thì sao?” Nguyên Mị phát điên, nhìn chăm chăm hắn.

May là khe suối trong cốc rất yên tĩnh, rất hợp để đánh nhau, gây gỗ, đàm phán... Nàng không cần sợ bí mật của mình bị người khác nghe được.

“Nàng không biết nàng bị hạ được sao?” Nhìn chăm chú khuôn mặt kiều diễm nhỏ nhắn của nàng, Tiêu Thiên Lân càng nhìn càng yêu.

Mặt Nguyên Mị lúc trắng lúc xanh, qua một lúc lâu, nàng mới miễn cưỡng chấp nhận, “Cho dù có như thế, cũng không tới phiên người... làm vậy! Ta lại không quen biết người!”

“Nàng bò lên trên người ta, cầu xin ta giúp nàng.” Tiêu Thiên Lân nắm cổ tay đang run rẩy của nàng, cẩn thận nói rõ ràng.

Hắn cũng không muốn bị tiểu nữ nhân mình yêu hiểu lầm, hiểu lầm hắn thừa cơ hái hoa của nàng.

“Ta...” Nguyên Mị không thể tin được mình cứ nhiên làm ra được chuyện như vậy.

“Xiêm y của ta còn bị nàng kéo rách! Không tin, nàng xem đây.” Hắn kéo cổ tay của nàng, đưa nàng vào căn nhà gỗ. Nguyên Mị nửa tin nửa ngờ, nhưng nhìn biểu tình của hắn, nàng vẫn đi theo hắn vào nhà.

Quả nhiên, trên giường có một bộ quần áo màu xanh, tà áo có dấu vết bị xé.

Trong hoảng hốt, đầu nàng hiện lên tình cảnh đêm đó, một đoạn kịch liệt của bọn họ...

Nguyên Mị cảm giác mình như sắp xỉu.

“Cẩn thận!” Tiêu Thiên Lân vội vàng ôm nàng, để nàng dựa vào ngực mình, “Nàng hiểu rõ mọi chuyện là tốt rồi, không cần kích động như thế.”

“Người...” Không phải là ta, đương nhiên không biết cảm giác của ta! Nguyên Mị cơ hồ tức đến sắp chết, muốn mở miệng mắng người, rồi lại vì tâm tình kích động, không cách nào khống chế, nước mắt từng giọt lớn như hạt đậu tuôn rơi như mưa.

“Ta biết nàng không phải loại người tùy tiện! Ta sẽ cưới nàng.” Tiêu Thiên Lân ôm Nguyên Mị, nhìn thẳng vào nàng, thề son thề sắt nói ra ý định của mình.

Nhìn hắn một cái, Nguyên Mị bị bộ dạng khấn trương của hắn chọc cười.

Lúc trước, diễn xiếc ở Túy Hương Lâu mà sống, gặp những nam nhân chỉ có ý cầu hoan chứ không chịu trách nhiệm, căn bản không phải người tốt, nàng cũng không quan tâm lời nói hàm hồ nửa tỉnh nửa say của bọn họ. Cùng đoàn ca múa biểu diễn, lưu lãng tứ xứ, cơm nước không lo, hơn nữa cũng có tự do của riêng mình. Trừ vàng bạc, ý định thành thân, tình yêu nam nữ đã bị nàng quên lãng rất lâu rồi.

Nàng rất thích người tuấn tú khí vũ hiên ngang trong mặt này, có thể nhìn thấy hắn là thật lòng, rất có chí khí, là một nam nhân tốt.

Một nữ nhân gặp được nam nhân như vậy, mà hắn cũng yêu mình, hiện tại nàng cũng không có lý do cự tuyệt hắn, huống chi, quan hệ của nàng và hắn đã không phải ở mức tầm thường rồi.

“Làm... chuyện đó cũng đâu phải người ở dưới! Chỉ là, người giúp ta hai việc...” Nàng ấp úng, không thể nào quên cái cảm giác nhếch nhác trong mưa đó.

Nam nhân này giúp nàng giải mị được, vậy khẳng định hấn cũng dầm mưa, bế nàng ra khỏi bụi cỏ.

Nếu như hấn mặc kệ nàng, sau trận mưa to đó, không biết nàng sẽ ra sao nữa? Cho dù nói thế nào, hấn cũng coi như là ân nhân cứu mạng của nàng.

“Nhưng mà, chúng ta đã quan hệ!” Tiêu Thiên Lân nhìn dung nhan mềm mại của nàng, cường điệu.

“Ta biết.” Nguyên Mị nhẹ nhàng gật đầu. Cũng bởi vì thế, nàng mới không cam lòng, mới trở lại đây tìm dấu vết. Nàng không tin nam nhân đã chạm qua nàng sẽ ăn xong rồi bỏ đi, như thế chẳng những quá ghê tởm, còn thương tổn tự ái của nàng. Đáng vẻ nàng ngày thường kiêu mỵ quyến rũ, nên bọn đàn ông luôn thích tìm mọi cách theo đuổi, có điều vẫn chưa có ai chạm được vào áo nàng. Vậy mà bây giờ, lại bị ăn sạch sẽ, mà còn không biết kẻ nào làm. Chuyện như thế mà cũng được sao?

“Nhà nàng ở đâu? Ta phái người đi làm mai.” Nhìn Nguyên Mị gật đầu, Tiêu Thiên Lân vội hỏi, gấp gáp muốn đưa giai nhân về nhà.

“A ha... Chuyện này...” Nhìn vẻ mặt lo âu của hấn, ánh mắt Nguyên Mị đảo vòng vòng, dùng nụ cười che giấu chột dạ trong lòng.

“Cười cái gì?” Thấy nàng nín khóc mỉm cười, uất ức giữa hai lông mày của Tiêu Thiên Lân cũng dần dần biến mất, ôm tiểu nữ nhân mảnh khảnh trong lòng, hết sức thỏa mãn.

“Không cho à?” Nguyên Mị nháy mắt mấy cái, trên hàng lông mi cong dài còn vương hơi nước.

“Mới vừa rồi còn bù lu bù loa! Bây giờ đã cười rồi? Lúc cười lúc khóc, như một chú chó con vậy.” Tiêu Thiên Lân nhẹ giọng giễu cợt bên tai nàng.

“Ta còn không biết người là ai, cũng không biết người bao nhiêu tuổi, người lại đòi tới nhà cầu hôn...” Nguyên Mị nhìn hấn, đỏ bừng cả mặt. Trừ đêm đó, quả thật nàng và hấn không hề có quan hệ gì, vô cùng xa lạ.

“Được! Ta...” Tiêu Thiên Lân mở miệng, định tự giới thiệu mình.

“Khoan đã, người... chàng khoan hãy nói.” Nguyên Mị vươn tay che môi hấn, ngăn hấn tự giới thiệu thân phận của mình.

Sao? Tiêu Thiên Lân nhìn nàng, trong đáy mắt hiện lên sự nghi ngờ.

“Ừ à... Chàng khiến ta cảm thấy rất khẩn trương... hôm nay ta... vốn chỉ muốn đến tìm người tính sổ, không ngờ... chuyện lập gia đình...” Nguyên Mị nhăn nhó giải thích.

“Ừ! Cho nên nàng vừa mới... nàng đến đây là để tìm người tính sổ?” Tiêu Thiên Lân bình tĩnh hiểu ra, mới nhớ đến lúc nàng vừa tới trong mắt đờ đờ sát khí.

“Hừ! Đừng nói với ta, chàng vô tội!” Nhẹ nhàng thoát khỏi ngực hấn, Nguyên Mị cười gượng.

“Nàng nói vậy thật sự khiến ta bị tổn thương đó! Ta đâu phải gặp nữ nhân bị hạ được nào cũng đồng ý “hy sinh” thân thể của mình, ta cho nàng cảm giác thoải mái, nàng lại đối xử như thế với ta?” Tiêu Thiên Lân nhếch mày, lý luận với Nguyên Mị.

“Ha ha, ha ha... thật xin lỗi...” Nguyên Mị che cái miệng nhỏ lại, nhẹ giọng cười theo. Nàng không ngờ có thể tìm được người đoạt đi trong sạch của mình dễ dàng như vậy, nàng cũng không muốn đối phương là anh hùng hảo hán, có trách nhiệm, đợi nàng xuất hiện thì cầu hôn nàng. Những chuyện nàng không muốn nhất lại xuất hiện, quá đủ để khiến nàng tâm hoảng ý loạn rồi.

Khiến cho nàng hoảng loạn hơn nữa chính là, nàng không muốn rời bỏ cuộc sống lưu lạc, gả ột người đàn ông, cùng hấn sống chung suốt đời.

Nàng, nên làm gì đây?

Nguyên Mị đứng ngay giữa võ đài, giơ tay chỉnh trang phục, xoay người bắt đầu múa. Bên cạnh võ đài, trống sáo kèn đàn hòa phối, lời hát mong người dừng đi, tiêu điều lạnh lẽo.

Thu hút rất nhiều khách giang hồ đến xem, toàn bộ đều tập trung xem, ánh mắt tràn đầy đồng tình nhìn nàng diễn vai diễm đạm đáng yêu.

Chỉ thấy nàng khổ cực kiếm tiền để dành, nấu một bàn thức ăn, chờ đợi vị hôn phu trở về. Đến vai vị hôn phu do Tống Diễm diễn lên đài, ánh mắt mọi người đều trở nên hưng phấn và mong đợi... Tướng mạo tiêu sái tuấn đạt, biểu cảm của Tống Diễm lại rất lạnh lùng, vung tay lên, lấy toàn bộ số tiền Nguyên Mị cực khổ kiếm được cùng nữ nhân khác ngênh ngang mà đi, để lại thê tử ở nhà khóc sứt sùi.

“Thật đáng thương!” Không ít người nhỏ giọng cảm thán.

Đến khi vở kịch kết thúc, tất cả diễn viên lên trước đài cúi chào mọi người, nghe mọi người hoan hô, cảm giác của họ như mình vừa tỉnh mộng. Đường Mật phái hai nha hoàn đi thu tiền thưởng, khách xem đều không chút do dự thưởng bạc cho họ, trong đó, người được thưởng nhiều ngân lượng nhất, chính là Nguyên Mị và Tống Diễm.

“Đại ca, nương tử của huynh quá lạnh lùng...” Tiêu Thiên Văn vừa nhìn vừa giỡn, bộ dạng kinh hoàng chạy đến bên cạnh Tiêu Thiên Diễm, tốt bụng khuyên ca mình sau này... đừng tốt với tẩu tẩu quá, coi chừng sau này bị Tống Diễm bội tình bạc nghĩa.

(Tẩu tẩu: Chị dâu.)

Tiêu Thiên Diễm đã nghe nhiều lời thế này, đem một miếng bánh ngọt nhét vào miệng đệ đệ, muốn hắn nói ít ăn nhiều.

“Đệ, đệ vì quan tâm huynh mà!” Lâu lắm rồi mới được nếm bánh ngọt do huynh trưởng làm, Tiêu Thiên Văn rất vui vẻ, nhưng vẫn oán hận nhìn ca ca. Đại ca chăm sóc mình từ nhỏ đến lớn bây giờ lại luôn thiên vị tẩu tẩu, chỉ cần nói xấu nàng một câu, đại ca lập tức nhét đồ ăn vào miệng ngăn hắn.

Nguyên Mị cúi đầu chào xong, lập tức vội vàng xuống đài, chạy về sương phòng xóa lớp hóa trang, xóa xong cũng không dừng lại, bàn tay nhỏ bé bồi bồi trét trét, thay một bộ quần áo khác.

“Muốn đi ra ngoài à?” Đường Mật bưng điểm tâm vào, trùng hợp thấy bộ dáng đang bận rộn của nàng.

“Ừ. Đi chơi một chút cho thoáng,” Đúng lúc vài ngày tới không có buổi diễn, nàng muốn cùng người yêu leo núi viếng miếu, phải chuẩn bị không ít thứ!

“Muội gần đây bận lắm à, buổi tối cũng không thấy bóng dáng muội đâu.” Đường Mật thử dò xét.

“Gặp một vài vị bằng hữu... cho nên khá bận.” Nguyên Mị cười gượng, không giải thích lý do mình hay ra ngoài.

Nàng vẫn chưa biết mình nên làm thế nào, bây giờ... nàng chỉ muốn cùng người yêu ở bên nhau, cùng hắn thưởng thức mùi vị tình yêu ngọt ngào.

Võ công hắn rất cao, sẽ bảo vệ nàng an toàn, không để nàng chịu uất ức. Hơn nữa tướng mạo hắn rất anh tuấn, cùng hắn đi ra ngoài, rất nhiều nữ nhân nhìn trộm hắn khiến nàng cảm thấy mình rất có mặt mũi. Hắn đối với nàng rất tốt, chiều theo ý muốn của nàng, cùng hắn ở bên nhau nàng rất vui vẻ. Hắn có rất nhiều ưu điểm, khiến nàng có chút dao động, ý niệm không lấy chồng đã lặng lẽ bay lên chín tầng mây rồi.

“Ừ! Muội cũng đừng vui quá quên hết mọi thứ đó! Phải nhớ đường về nhà thế nào hiểu không!” Đường Mật cười nhạt, cố ý như vô ý nhắc nhở Nguyên Mị.

“Ài! Chỉ đi chơi một chút, không cần lo lắng uội.” Nguyên Mị uốn éo vặn vẹo bên cạnh Đường Mật, nhỏ giọng làm nũng.

“Ha ha! Ta không phải nam nhân, muội đừng có nhui nhui vào người ta, không ích lợi gì đâu.” Đường Mật đẩy Nguyên Mị ra, khề nói.

“Người ta không có!” Hai má Nguyên Mị ửng hồng, không cam chịu dậm chân. Đường Mật liệu sự như thần, tất cả mọi chuyện đều bị nàng đoán ra, Nguyên Mị còn chưa hiểu chuyện của bản thân, Đường Mật đã biết luôn nên làm thế nào. Nàng động lòng với một nam nhân, chỉ sợ đã lộ từ lâu.

Ai! Tâm tư của nàng chẳng lẽ dễ nhìn ra như vậy sao? Xấu hổ quá đi!

3. Chương 3

“Hổ ca, huynh chờ một chút”. Hội nghị vừa kết thúc, Tiêu Thiên Văn gọi Tiêu Thiên Lâm đang vội vàng lại, sợ hắn lại biến mất bóng nữa, như thế thật sự không tốt tí nào.

“Chuyện gì?” Tiêu Thiên Lâm dừng lại, liếc lão tam đang đuổi theo mình.

Hắn sinh năm con cọp, cử chỉ tuy lịch sự, tính tình lại như sấm chớp, mạnh mẽ, lãnh khốc, nên người thân luôn gọi hắn là “Hổ.”

“Đại ca về rồi!” Tiêu Thiên Văn cường điệu nhắc nhở hắn.

“Ta biết.” Chuyện này còn cần hắn nhắc sao?

Là hắn phái Thiên Vũ đi mời đại ca về, mặc dù mời về được cũng hơi ngoài dự đoán nhưng đây là sự thật.

“Các bữa tiệc... huynh đều không chịu tham gia, đại ca đang hỏi huynh...” Tiêu Thiên Văn ấp a ấp úng, nghĩ lý do để giữ Tiêu Thiên Lâm lại. Ít nhất để cho lão đại không hiểu lầm nhị ca ghét hắn nên không chịu về nhà, mà vì bận việc.

“Chỉ cần “nữ nhân kia” không xuất hiện, ta sẽ tham gia.” Tiêu Thiên Lâm lạnh lùng đáp, giọng điệu cứng rắn.

“Nàng ta là chị dâu của chúng ta, làm sao không xuất hiện trước mặt huynh được?” Hắn biết người nhị ca muốn nói tới là ai, Tiêu Thiên Văn khó xử nói.

“Được! Vậy các người cứ ăn cơm, vui vẻ, uống rượu với nhau đi, đừng quan tâm đến ta làm gì.” Tiêu Thiên Lâm khoát tay, cương bướng đáp lại, vẻ mặt lơ đãng.

Bái phục! Chuyện như thế mà cũng được sao? Có ai lại đi mặc kệ sự tồn tại của bảo chủ hả? Thật là thích nói giỡn quá mà!

“Huynh là bảo chủ mà! Mọi người không thấy huynh trong bảo ai cũng hỏi huynh đâu.” Tiêu Thiên Văn cảm giác như mình đang nói chuyện với một tượng đất.

Vị nhị ca hành xử phóng khoáng, khí độ rộng lượng đối mặt với đại ca thì luôn không tự nhiên, đặc biệt lãnh đạm.

Do không hợp nhau à?

Người kiên trì bảo đại ca về là hắn, đại ca đã về thì lại không thấy bóng dáng hắn đâu!

“Vị trí bảo chủ cho đệ làm rất thích hợp! Ta không ngại nhường cho đệ.” Tiêu Thiên Lâm nhún nhún vai, không quan tâm danh hiệu bảo chủ Phi Vân Bảo.

“Hổ ca, đừng sinh sự nữa! Điều này sao được chứ?” Tiêu Thiên Văn sợ đến mức chịu thua luôn.

“Ta nói thật.” Nhìn tam đệ, khóe miệng Tiêu Thiên Lâm hiện lên một nụ cười khê cô đơn.

Hắn không quan tâm bất cứ thứ gì, chứ đừng nói là danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất bảo”.

Nếu thúc bá trước khi qua đời không tâm tâm niệm niệm, hắn sẽ chẳng rảnh gia nhập giang hồ, tranh với một đồng chó mèo cái vị trí này.

Nếu có thể, hắn hi vọng huynh trưởng trở lại quản lý Phi Vân Bảo, giống như lúc xưa, dẫn mọi người náo loạn thiên hạ, có họa cùng chia, có rượu cùng uống, cuộc sống tiêu dao biết chừng nào?

Nhưng, thân là người thừa kế số một của Phi Vân Bảo Tiêu Thiên Diễn lại không quan tâm đến, đợi bọn hắn trưởng thành, Tiêu Thiên Diễn lập tức bỏ chạy chơi trò ngao du. Huynh trưởng của hắn thích giá đỡ hơn đao kiếm, thích cái nóng của phòng bếp hơn cuộc sống tiêu dao hành tẩu giang hồ, quan tâm “nữ nhân kia” hơn “huynh đệ”, đại ca khiến hắn thất vọng, đại ca căn bản không hiểu cảm nhận của bọn hắn. Hắn cố tỏ ra uy phong, quyết tuyệt với huynh trưởng, nhưng thật ra hắn chỉ muốn có một chỗ để dựa vào, khóc la như một đứa trẻ không hiểu chuyện, mong muốn huynh trưởng sẽ nắm tay hắn, nói với hắn: “Đã về rồi! Đại ca nấu rất nhiều món ngon đợi đệ đó.”

Sự thật, lại không có gì cả.

Hắn chờ lâu như vậy, trừ đợi được đại ca mang một nữ nhân không tương xứng về, thì không còn gì nữa. Chẳng lẽ, hắn nên giấu thất vọng vào trong lòng, giống với mọi người vây quanh, vừa mừng vừa vui hoan nghênh đại ca trở về sao?

Thật xin lỗi! Hắn là người, không phải thần, hắn không làm được.

“Hỗ ca...” Thấy vẻ mặt bi thương của nhị ca, Tiêu Thiên Văn tự giác được mình vừa nói điều không nên nói, đã đòi hỏi quá đáng.

“Mấy ngày nay, ta muốn ra ngoài dạo chơi, chơi thật vui mới về, chuyện trong bảo... Nhờ đệ quản lý!” Tiêu Thiên Văn phất tay một cái, xoay người bỏ đi.

Ấy! Sao nhị ca lại như vậy?

“Huynh có dẫn Thải Hà đi không?” Hắn nhớ đến tiểu nữ nhân được nhị ca cứu về, người tự nguyện giúp đỡ mọi việc cho nhị ca, có nàng ở đây... có lẽ nhị ca sẽ về sớm một chút.

“Không có. Ta ra ngoài liên quan gì nàng ta?” Tiêu Thiên Văn hơi cao giọng, âm thanh có chút tức giận.

Hắn chưa từng nói thích nàng ta, là nàng ta thừa dịp hắn say rượu mấy lần leo lên giường hắn, hiến thân cho hắn. Tuy mặc kệ nàng ta nhưng cũng không thể đuổi nàng đi...

Đại trưởng phu không khi dễ một cô gái yếu đuối, loại nữ nhân như vậy, hắn lười phải so đo với nàng, giữ lại thì giữ lại, Phi Vân Bảo cũng không tiếc thêm một đôi đũa cho nàng ta, nhưng như thế, không có nghĩa là hắn muốn cưới nàng.

“A!” Thấy sắc mặt của nhị ca, Tiêu Thiên Văn lập tức quăng cái suy nghĩ khuyên nhị ca dẫn Thải Hà theo ra xa ngàn trượng, nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác, nói tới chuyện quan trọng hơn, “Nhiều khách tìm huynh như vậy, huynh bảo đệ xử lý, sao nổi chứ?”

Kể từ khi biết lão đại thành thân, nhị ca càng ngày càng... Bây giờ lại để một đồng khách đến chúc mừng, bản thân thì chạy mất, có cần ác đến thế không?

“Mọi chuyện đệ cứ làm theo ý đệ! Ta cũng đi làm chuyện khiến ình vui về đây.” Tiêu Thiên Văn nhún vai, lãnh đạm nói.

“Hỗ ca...” Tiêu Thiên Văn kinh ngạc nhìn hắn.

“Đừng gọi ta! Không nói gì nữa hết.” Tiêu Thiên Văn cũng mệt mỏi, hắn không muốn lo, không muốn trong nom chuyện trong cái gia đình này nữa!

Phi Vân Bảo cũng không phải là của hắn, nếu trưởng tử Tiêu Thiên Diễn không muốn quan tâm, hắn vẫn còn lão nhị, chẳng lẽ lão nhị cũng mặc kệ hay sao?

Bây giờ hắn nhìn thấy Phi Vân Bảo thì lập tức nổi giận, nghĩ đến đám đệ tử võ nghệ chẳng học ra đâu, nhìn thấy quyển sách thôi tâm tình cũng đã xuống dốc...

Hắn muốn đi tìm nữ nhân giúp tâm tình hắn tốt lên — người thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trong Kê Cốc, tiểu nữ nhân dọa hắn giật mình! Lúc này, hắn chỉ muốn gặp nàng.

“Sao thế? Mặt mày không vui thế kia?” Nguyên Mị từ sau lưng người yêu, dùng sức ôm cổ hắn, nghiêng người, nhỏ giọng hỏi bên tai hắn, vẻ mặt dịu dàng săn sóc.

“Không có gì.” Vỗ vỗ mu bàn tay giai nhân, Tiêu Thiên Văn thuận miệng nói.

“Nói dối! Mặt chàng nhăn thành một miếng vải rồi kia, rõ ràng có tâm sự”. Nguyên Mị dẩu môi, phản bác lời nói đậm nhạt của người yêu.

“Ồ! Nàng để ý kỹ vậy sao?” Hắn nhướng mi, nhàn nhạt cười.

“Dĩ nhiên! Ai bảo ta quan tâm chàng chứ?” Nguyên Mị tự biên tự diễn, thoải phòng sự quan tâm của mình với người yêu, muốn hắn chia sẻ tâm sự với nàng.

“À! Mị nhi, nàng quan tâm ta nhiều vậy sao?” Tiêu Thiên Lâm nhẹ nhàng gật đầu, trông như vừa hiểu ra gì đó.

“Đương nhiên rồi! Mau nói đi!” Nàng vẫn muốn biết tâm sự của hắn. Đã ra khỏi bảo mà mặt hắn vẫn thế này, nghĩa là hắn thật sự rất không thoải mái? Cho nên, có tâm sự gì thì mau nói hết cho nàng đi!

Đôi mắt ướt át to tròn của Nguyên Mị nhìn hắn chăm chăm.

“Được rồi! Thật ta thì, chuyện khiến ta phiền muộn là, không biết Mị nhi cô nương bao giờ mới chịu để ta cho người sang làm mai nhà nàng, nói với cha mẹ nàng: “Xin hai vị giao nữ nhi trân quý nhất của hai vị cho ta, ta sẽ yêu thương nàng cả đời.” Tiêu Thiên Lâm nắm tay Nguyên Mị, ôm nàng vào ngực.

“Hở ca...” Không ngờ sẽ nghe được lời ngon tiếng ngọt thế này, trong lòng Nguyên Mị chấn động. Thì ra, khi yêu thì có cảm giác thế này, giống như có mật đường, ngọt đến từng giọt nhỏ, đây chính là nguyên nhân Tống Diễm trừ công việc thì luôn dính lấy hôn phu sao?

Lúc trước nàng còn không chấp nhận, không ngờ ông trời rất công bằng, nhanh vậy đã thưởng cho nàng mối duyên phận này.

“Nàng nói đi chứ! Chúng ta cũng đã thế này rồi, lúc nào nàng mới cho ta cưới nàng?” Tiêu Thiên Lâm ôm lấy thân hình thon thả của nàng, tỉ tê bên tai nàng.

“Làm ơn đi! Chàng đã đồng ý cho ta thời gian nói với người nhà mà!” Nàng vịn vịn thân thể, ra vẻ e lệ, nhưng trong lòng thật ra rất hoảng loạn.

“Nàng còn chưa nói?” Hắn khó tin hỏi. Bình thường nữ tử rất coi trọng danh tiếng của mình, sao nàng còn chưa nói cho người nhà?

“Không biết phải nói làm sao nữa! Thời gian ngắn như vậy...” Nguyên Mị liếc hắn một cái, trong mắt hiện lên sự uất ức và xấu hổ.

“Ra là vậy.” Hắn gật đầu một cái, nhưng nghi ngờ trong lòng không hề giảm bớt.

“Ai! Chàng không thể kiên nhẫn hơn sao!” Mắt nàng vui vẻ, miệng nở nụ cười, muốn người yêu kiên nhẫn một chút.

“Hai... Gặp phải nàng, nhẫn nại của ta mất hết rồi, chỉ muốn nhanh nhanh rước nàng về nhà.” Nếu có thể sớm chiều chăm sóc nàng, tâm tình hắn sẽ rất tốt, có lẽ, hắn sẽ không như bây giờ, cảm thấy mình phần đầu nhưng không hề có mục tiêu!

Ôm lấy tiểu nữ nhân, trong đầu Tiêu Thiên Lâm tràn ngập cảnh tượng nàng trở thành vợ hắn, mà hắn cũng không so đó chuyện huynh trưởng bỏ mặc hắn để hắn quản Phi Vân Bảo nữa.

Từ đoạn này: Editor: Như Nhã tiểu thư

Beta-er: Tử Thiên Băng (sau đó sẽ trở lại như cũ là do Băng edit).

“Để thiếp nghĩ lại đã.” Đối mặt với vị hôn phu đang bức hôn kia, Nguyên Mị bị ép đến thở không nổi.

Tuy nàng thích hắn nhưng đối với chuyện thành thân vẫn rất do dự.

Nàng không phải là tiểu thư khuê các chỉ biết trốn trong khuê phòng, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không ngõ, mặc dù bị mất thanh bạch nhưng nàng vẫn cảm thấy không muốn thành thân.

Nàng giỏi nhất là ca hát và nhảy múa, cuộc sống tiêu điều tự tại, hơn nữa trong ngân trang cũng có không ít bạc trắng... Nàng vốn không muốn giống với những cô nương khác.

Nàng đã xác định đời này không thành thân, tương lai sau này cũng không thiếu thốn, vậy thì sao nàng lại phải thành thân chứ? Chính nàng cũng nghi ngờ nhưng nàng lại không dám nói cho hắn biết mà thôi.

“A! Nha đầu này, nàng thật là phiền mà.” Hắn thở dài đưa cằm ma sát trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, dùng bộ râu ngắn của mình cọ cọ xem như trừng phạt.

“Ôi! Chàng là người xấu!” Nguyên Mị hét lên một tiếng, bắt đầu trốn, không cho hắn chọc phá nàng nữa.

“Thì sao? Nàng dám ghét ta à?” Tiêu Thiên Lâm ôm nàng, không ngừng hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Không chịu đâu, chàng khi dễ ta”. Hàm râu của hắn lại đưa qua đưa lại cọ xát lên mặt nàng, Nguyên Mị kêu gào kháng nghị.

“Ngốc quá đi, ta yêu nàng tận xương tủy”. Hắn hôn lên gò má mềm mại của nàng, khuôn mặt nhỏ động lòng người của nàng quả thật khiến hắn yêu đến chết mà!

Có được nàng hắn cảm thấy dường như có được cả thiên hạ, hắn thấy mình quá hạnh phúc.

Hắn cảm tạ ngày đó mưa to, để cho hắn gặp được nàng, nếu trời đẹp thì chưa chắc đã được gặp gỡ nàng, cảm giác này hắn chưa từng được trải nghiệm, tuy rằng chuyện “thành thân” bị nàng từ chối mãi nhưng chắc chắn hắn sẽ tìm ra được nguyên nhân.

Nàng tuyệt đối chỉ thuộc về hắn.

“Nhân lúc nóng mau uống đi.” Tiêu Thiên Diễn nâng chén canh gà.

“Cám ơn, thơm quá đi”. Tống Diễm hôn hờ nhìn chén canh có mấy chấm đỏ xinh xắn trên mặt, chén canh này, chỉ là của nàng.

Cầm chén canh trong tay nàng nghĩ tới có rất nhiều người mong muốn cướp đi nó, nàng cảm thấy hết sức vui vẻ.

Nàng cầm thìa bạc, từ từ cho vào miệng, nhất định sẽ có một hương vị nồng nàn xông lên mũi, sau đó nàng sẽ chậm rãi thưởng thức, không ngờ mùi vị lại không như mình tưởng tượng.

Ủa! Là nàng mãi suy nghĩ quá nên quên mất mùi vị của chén canh hay sao?

Tống Diễm lại uống một ngụm nữa vào miệng nhưng quả thực mùi vị không như dự đoán, khả năng nấu nướng của tướng công nàng cao đến thế mà lại nấu ra được mùi vị lạ này, thật sự là... Nhìn trượng phu một cái, thấy hắn đang mơ màng, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa.

Nàng lập tức bỏ chén canh xuống, đặt thìa một bên, nhẹ nhàng lên tiếng: “Dạo gần đây chàng sao vậy? Tinh thần không tốt à?”

“Sao nàng lại không uống?” Rốt cuộc hắn cũng hồi thần, chú ý đến người bên cạnh.

“Chàng đang sầu não sao thiếp lại có thể uống canh được đây.” Tống Diễm không nói chén canh gà kia thật sự rất khó uống.

Tiêu Thiên Diễn không phát hiện thái độ của thê tử khác so với lúc trước, mở miệng nói, giọng đầy sầu não, “Đến nay ta vẫn chưa gặp được A Hổ.”

Nàng đương nhiên biết người trượng phu đang nói đến là ai, vị đệ đệ bảo chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi.

“Mấy ngày trước có thấy đệ ấy qua cửa sổ mà?” Hơn nữa đệ ấy tinh thần trông rất tốt, thân thể cũng không bệnh, nghe nói dạo gần đây còn có chuyện gì rất vui nữa.

“Nhưng mà đệ ấy cứ hợp bàn xong là bỏ đi.” Tiêu Thiên Diễn buồn bã nói.

Ai, A Hổ vẫn không chịu để ý đến bọn họ, nhiều ngày rồi mà vẫn chưa được thấy mặt thấy mũi của hắn.

“Có lẽ Lâm đệ có chuyện gấp cần giải quyết.” Tống Diễm khuyên trượng phu đừng nghĩ nhiều nữa.

Ủm! Hắn gật đầu, nhưng mặt vẫn không cười nổi.

Đoàn người gồm thê tử và đoàn ca múa đều ở lại nhà hắn, mấy huynh đệ không đợi hắn về tới nhà đã phi ngựa mười dặm đi đón hắn, A Hổ là bảo chủ Phi Vân Bảo lại càng không cần phải nói, không nói hai lời đến cửa lớn ngênh đón, tỏ vẻ hết sức vui vẻ mừng hắn trở về, tất cả những người trong bảo đều vui mừng khôn xiết.

Đường Mật rất hài lòng khi được chào đón như thế nên khi vừa đến Phi Vân Bảo lập tức biểu diễn miễn phí ọi người xem, khiến đoàn tân khách mặt mày đều rạng rỡ hơn hở, các tiết mục đều rất xuất sắc, thật sự khiến cho Tiêu Thiên Diễn rất ư là kiêu ngạo.

Thê tử của Tổng Thiên Diễn là đệ nhất tài nữ Tổng Diễm.

Không chỉ biết ca múa, ngay cả tiết mục giỏi nhất của mình là “Bắc Toàn Vũ” cũng biểu diễn ọi người mở mang tầm mắt, người dưới sân khấu từ đó mới nhận ra vị đang múa trên đài là Tổng Diễm nổi danh thiên hạ đã mất tích bấy nay, đệ nhất danh kỹ đương thời, ngạc nhiên hơn nữa là không ngờ vị lão đại Phi Vân Bảo vốn ít nói trầm ổn lại cười được nằng.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ, ai cũng mắt không chớp nhìn chăm chăm đoàn ca vũ.

Nếu không ngại đây là Phi Vân Bảo, không chừng đã có mấy kẻ phong lưu, lãng tử giang hồ gì đó đến trước mặt các nàng buông lời trêu ghẹo rồi.

“Đệ ấy không chịu tìm chàng thì chàng tự tìm đệ ấy đi.” Tổng Diễm nhìn trượng phu mình đang sầu khổ như thiếu nữ thất tình, nằng bỗng nhiên nghĩ ra ý này.

“Lão tam nói A Hổ đã xuất môn, không biết bao giờ mới về.” Hắc vẫn ê chê nói.

“Chúng ta cũng xuất môn đi! Chuyện này đâu có khó đúng không? Người không tìm ta thì ta tìm người.” Bọn họ ngược xuôi bao lâu, đi nhiều nơi đến vậy rồi thì tìm một người có là gì đâu.

“Ồ! Thế cũng được.” Tiêu Thiên Diễn cười với thê tử, lâu lắm rồi hắc mới cười như thế.

“Đi thôi.” Nàng nắm tay trượng phu, cùng hắc ra khỏi cửa lớn.

“Nàng cũng đi theo ta à?” Thần sắc Tiêu Thiên Diễn rạng rỡ vô cùng.

“Không được sao? Ta là người của chàng, chàng đi đâu ta theo đó, chẳng lẽ chàng bắt ta ở trong khuê phòng đợi chàng sao?” Nàng muốn đi cùng tướng công, muốn ở cạnh tướng công mãi mãi.

“Ta nhất định sẽ thuyết phục A Hổ, nàng rất tốt với ta.” Tiêu Thiên Diễn thành thành thật thật nói.

“Không cần đâu. Ta chỉ cần chàng cũng tốt với ta.” Tổng Diễm nắm tay tướng công, tiếp tục ra ngoài.

Trái tim Tiêu Thiên Diễn rung động.

Chén canh gà trên bàn bên kia đã bị đôi vợ chồng họ lãng quên.

Tiêu Thiên Lâm và Nguyên Mị, gạt ưu tư phiền não qua một bên cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy, dọc đường gặp gỡ rất nhiều khách hành hương, bá tánh mười phương, họ vừa đi vừa thưởng thức non xanh nước biếc, khung cảnh hữu tình, cùng nhau cười đùa hạnh phúc.

Ung dung tự tại chẳng quan tâm tới ai, thoải mái phiêu dật.

Nhưng hai người hai ý nghĩ, người khác nhìn vào không thể đoán được họ đang nghĩ gì.

“Đi dạo với nàng thật sự rất thoải mái.” Tiêu Thiên Lâm ôm Nguyên Mị từ phía sau, siết thân hình mềm mại như không xương vào ngực, cổ ý dính sát vào nàng.

Ngọn núi, hậu viện này đối với hắc đã quá quen thuộc, nhưng chưa bao giờ khi ở đây hắc lại có cảm giác vui sướng như hôm nay, trừ lúc có nàng bên cạnh.

“Chàng khách khí rồi.” Nguyên Mị mỉm cười, ôm lấy người phía sau, trân trọng từng giây phút khi hai người bên nhau.

“Thật sự là vậy mà.” Hắc ôm nàng vào trong rừng, không ngừng hôn lên da thịt mềm mại của nàng, càng lúc càng lấn tới, bàn tay to lớn lần vào áo quần, nắm lấy ngực nàng, hơn nữa còn nhào nặn liên hồi.

“Trời ạ! Hổ ca...” Nguyên Mị nhỏ giọng kêu. Cái yếm nàng đem qua lúc lên đường đã biến mất, nàng ngượng ngùng hỏi hắc, định nhân lúc hắc không chú ý thì lên trần mua vài cái, không ngờ hắc khắc nào cũng quần lấy nàng, khiến nàng không cách nào thoát thân, hết cách, nàng chỉ mặc có chiếc áo ngoài rộng thùng thình mà ra cửa, không ngờ...

“Thích không?” Hắn mặt dày dán chặt vào thân thể mềm mại của nàng, nhanh chóng kích thích nơi mẫn cảm của nàng.

“Không... thêm...” Nguyên Mị run giọng nói, quật cường đáp lại.

Nhưng, dưới sự ma sát vuốt ve của người yêu, thân thể nàng sớm đã phản ứng, hai tay nắm chặt cành cây khô, phòng ngừa vì đôi chân đang mềm nhũn mà ngã nhào.

“Nàng còn không hài lòng? Vậy chắc do kỹ thuật của ta không tốt.” Hắn cố ý xuyên tạc ý của nàng, đẩy mắt hiện lên tia tà ác, ngón tay bướng bỉnh kẹp chặt nụ hoa trên ngực, càng lúc càng dữ dội, khiến hô hấp của nàng dần dần gấp rút.

4. Chương 4

“Hừ! Tại chàng hết!” Nguyên Mị tức sôi máu, nhớ đến bàn tay lúc nãy vuốt ve mình, nàng muốn gỡ xuống nhưng vì sức lực không lớn nên căn bản không thoát khỏi tay hắn được.

“Tại ta cái gì?”

Hai người vừa đi vừa nói, không bao lâu thì đến một quán ăn bên đường núi.

Tiểu nhị thấy có khách tới, vội vàng dâng trà giới thiệu món ăn.

“Hừ! Nếu không phải tại chàng...” Cứ muốn mãi, ta sẽ không thê thảm như vậy. Khuôn mặt nhỏ của Nguyên Mị ửng hồng, muốn mắng hắn là “đồ nam nhân động dục” nhưng trông thấy trong quán có không ít khách, sợ oán trách ra người ta sẽ chê cười nên nàng đành im lặng. Nhìn bộ dạng không được tự nhiên của giai nhân, Tiêu Thiên Lân lập tức hiểu được chuyện khó nói của nàng là gì.

Hắn sẵn sọc vịn eo của nàng, đỡ nàng ngồi xuống, nói nhỏ bên tai nàng, “Sao không nói nữa? Lưỡi bị mèo tha đi rồi à?”

“Chàng đừng có ở đó giả tốt bụng! Ta không cần chàng đỡ.” Nàng then hóa quá giận, dùng sức đẩy tay hắn ra.

“Ta tốt bụng từ xưa rồi... Đợi đến khi nàng gả cho ta thì sẽ hiểu ta đối với nàng có bao nhiêu tốt.” Tiêu Thiên Lân nói giỡn, trong lại ẩn ý nhắc nàng chuyện đã hứa.

Nguyên Mị trừng mắt nhìn hắn, không thêm cãi lại.

Nàng không muốn làm hắn tức giận, vì như thế sẽ chỉ khiến bản thân trở thành cái đệm thịt cho hắn thử nghiệm giới hạn sức lực.

Mấy ngày nay, bọn họ ở trong rừng, phía trong có một sơn động... Làm tới làm lui, làm mấy mươi trận, đến khi nàng bất tỉnh hắn mới tạm dừng, lúc tỉnh lại ăn chút thức ăn xong, hắn lại tiếp tục đẩy nàng ngã xuống...

Ngay cả trong mơ, nàng cũng không ngừng xin hắn dừng lại, đứt quãng kêu: “Không muốn nữa...” Nhưng hắn vẫn như ma quỷ, cứ dính chặt lấy nàng, không ngừng nhắc nhở bên tai nàng: Đừng quên nàng đã hứa gì với ta, tuyệt đối không được quên! Cái loại cảm giác vừa thú vị lại vừa như hành hạ đó, nếu chịu thêm lần nữa, nàng chắc chắn ngay cả đi bộ cũng không nổi.

Nhưng, im lặng không có nghĩa là nhận thua.

Nguyên Mị mím đôi môi đỏ mọng lại, mắt hạnh mở to, dùng khí thế “tuyệt không chịu thua” nhìn chăm chăm nam nhân ngồi bên cạnh.

Nhìn hắn như vậy là ý gì đây? Tiêu Thiên Lân nhướng mi, nhìn tiểu nữ nhân làm mặt khí thế bên cạnh mình.

Đang lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, đầu đá trong im lặng thì có tiếng đánh nhau truyền đến từ sau tiệm ăn.

“Tướng công, cẩn thận phía sau.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Nguyên Mị không kịp nói tiếng nào với Tiêu Thiên Lân đã chạy học tốc ra ngoài.

Tiêu Thiên Lân cũng nhanh chóng theo sau nàng.

“Nàng cũng cẩn thận.” Tiêu Thiên Diễn sợ đao kiếm không có mắt, làm bị thương Tống Diễm, một bên đỡ kiếm, một bên vội vàng dặn dò thê tử.

“Tiểu nương tử, nàng đừng lo, đợi chúng ta xử lý tướng công nàng sẽ đến bên nàng mà!” Mấy tên sơn tặc trên đường nhìn thấy Tống Diễm xinh đẹp như hoa, sớm đã khoái chí, theo dõi cả ngày, thấy hai người không có viện thủ Tiêu Thiên Diễn lại như kẻ thật thà khờ khạo, lập tức chọn nơi xuống tay, định thắng nhanh bắt nhanh, đưa tiểu mỹ nhân về nhà hưởng thụ.

“Diễm nhi, tránh đi nơi khác đi.” Biết mục tiêu của bọn sơn tặc là thê tử mình, Tiêu Thiên Diễn ngày càng xuống tay hung hiểm hơn.

“Ta với các người chẳng quan hệ, các người đừng có kiếm chuyện với ta.” Tống Diễm mặc kệ lời của hôn phu, hai tay để lên môi, dùng sức thét.

Mặc dù nàng rất ít khi thấy cảnh đao ảnh kiếm hoa bay loạn xạ như vậy, nhưng tâm trạng muốn bảo vệ hôn phu mình của nàng tuyệt không thua bất kỳ ai.

“Đại ca!” Tiêu Thiên Lân không ngờ vừa chạy ra khỏi quán thì lại trông thấy bóng lưng Tiêu Thiên Diễn, hấn không nói hai lời lập tức xuất kiếm, nhảy vào vòng chiến với huynh trưởng.

“Diễm tỷ!” Nguyên Mị hét một tiếng, vừa chạy ra đã thấy cảnh đánh nhau, vũ khí kêu vang dội, khiến nàng sợ đến mức tim muốn ngừng đập.

“Mị nhi?” Gặp Nguyên Mị trên núi, Tống Diễm cũng rất kinh ngạc.

“Mau đi với muội.” Nguyên Mị sợ tới mức chân muốn nhũn ra, nàng đưa hai tay, liều chết kéo Tống Diễm và trong quán, không cho Tống Diễm mạo hiểm.

“Muội đừng kéo nữa.” Tống Diễm nhất quyết không đi, chỉ muốn đứng nhìn tình hình của hôn phu.

“Mau vào đi!” Tiêu Thiên Diễn chém sơn tặc một đao, hét to giục Tống Diễm rời đi.

“Tỷ nghe rồi đó! Tiêu đại ca đã nói đó!” Nguyên Mị nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Ta không sợ. Tướng công cố lên! Tướng công cố lên!” Hai tay Tống Diễm nắm chặt, gương mặt xinh đẹp vì khẩn trương mà ửng đỏ, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hôn phu.

“Đừng lo, ta không sao.” Có đệ đệ trợ trận, Tiêu Thiên Diễn lập tức thay đổi đao pháp.

Mặc dù hai huynh đệ đã lâu không liên thủ nhưng từ nhỏ đã luyện võ cùng nhau, cho dù phương diện tình cảm hay cầm đao đối phó với địch, Tiêu Thiên Diễn luôn vững như bàn thạch, cộng thêm khoái kiếm của Tiêu Thiên Lân, vừa nhẹ nhàng vừa linh động, khí thế của hai huynh đệ vô cùng cao.

Bọn sơn tặc tuy không biết Tiêu Thiên Diễn, nhưng nhìn thanh Thanh Sương kiếm trên tay Tiêu Thiên Lân, bọn họ lập tức hoảng sợ.

Ai không biết thế lực giang hồ sau lưng Tiêu Thiên Lân, nhưng bọn họ biết rất rõ. Sợ Tiêu Thiên Lân gọi thêm người đến, bọn sơn tặc giết vài người xong, quảng đạn khói rồi chạy mất dạng.

“Tướng công!” Tống Diễm lập tức nhào vào người Tiêu Thiên Lân, ôm chặt lấy hấn.

“Ngu ngốc, ta không sao mà.” Tiêu Thiên Diễn xoay người ôm thê tử, nhỏ giọng an ủi.

Đối với đôi vợ chồng đang ôm chặt nhau kia, Tiêu Thiên Lân đứng bên đây nhìn, trên mặt hiện rõ vẻ khó chịu.

“Chàng... và Tiêu đại ca là huynh đệ?” Hấn không hề nói hấn họ Tiêu! Trong lòng Nguyên Mị âm thầm hét to.

Bởi vì còn do dự với chuyện cưới gả nên nàng không hỏi gia thế của tình lang, không ngờ lại ngoài ý muốn...

“Nàng... biết huynh ấy?” Tiêu Thiên Lân gián tiếp thừa nhận, gương mặt tuần tú biến đổi không ngừng.

“Chàng căn bản không nói chàng tên gì!” Nguyên Mị yếu ớt nói. Tiêu Thiên Diễm cười Tổng Diễm, không ngờ cả nàng cũng rơi vào tay huynh đệ Tiêu gia.

Gì vậy? Giọng điệu thế này là sao? Sao cứ như hấn vừa mới lừa gạt nàng vậy?

“Ồ Thái Sơn, có ai không biết lão nhị của Tiêu gia còn gọi là ‘A Hổ’?” Hấn có lừa gạt nàng bao giờ? Cái này là do nàng kiến thức nông cạn. Nàng ghét nam nhân đã cướp đi Tổng Diễm! Không ngờ mình lại dính liếu đến huynh đệ Tiêu gia!

“Chàng phải nói rõ ràng chứ!” Nguyên Mị vẫn tức giận. Nếu như biết hấn là huynh đệ của Tiêu Thiên Diễm, căn bản nàng sẽ không cùng hấn... cùng hấn...

A! Thật là tức chết đi được!

“Vậy thì sao? Nàng có quan hệ gì với đoàn ca vũ đáng chết đó?” Gương mặt anh tuấn của Tiêu Thiên Lân vì đoán được phần nào sự việc mà đành lại.

“Người nói cái gì mà đoàn ca vũ ‘đáng chết’? Đoàn ca vũ chúng ta chọc đến người bao giờ? Người không biết lễ phép à?” Nguyên Mị lớn giọng, vô cùng khó chịu nhìn Tiêu Thiên Lân.

“Nàng...” Không ngờ nữ nhân cùng mình thân mật, lại là người của cái đoàn ca vũ mình ghét nhất!

“Ta? Ta như thế nào?” Nguyên Mị chống hông, hung dữ nhìn hấn, không hề yếu thế.

Nhìn đi, hấn rõ ràng rất ghét đoàn ca vũ. Mặc dù nàng không biết nguyên nhân của hấn, nhưng nàng cũng chẳng thích Phi Vân bảo... Ai quan tâm bảo cái khỉ gió gì đó đứng thứ mấy thiên hạ, dám trước mặt nàng khinh người đều đáng chết! Mặc kệ hấn nghĩ cái gì, nàng cũng sẽ không tha cho hấn, hừ!

“Hai người...!” Tổng Diễm kiểm tra hôn phu, xác định hấn không bị thương thì quay đầu, nhìn sang họ, có ý tách Nguyên Mị và Tiêu Thiên Lân ra.

“Diễm tử, muội đói bụng, tử đói không?” Nguyên Mị không đợi Tổng Diễm nói hết câu, tay đã túm lấy nàng, kéo nàng đi đến tửu điểm.

Dĩ nhiên, hai người đi ngang qua huynh đệ Tiêu gia, Nguyên Mị không thèm nhìn bọn họ một cái.

“Đói bụng à? Muội muốn ăn gì?” Tổng Diễm áy náy nhìn hôn phu và Tiêu Thiên Lân, đi vào tửu điểm với Nguyên Mị.

Hừ! Tính nét kiêu gì vậy? Tiêu Thiên Lân hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng của Nguyên Mị.

“Đại ca, hai huynh đệ chúng ta đã lâu không uống với nhau! Đi, chúng ta vào trong uống rượu.” Tiêu Thiên Lân vỗ vai huynh trưởng, mời hấn uống rượu.

“Ừ!” Tiêu Thiên Diễm không hỏi nhiều, cùng đệ đệ vào trong. Tiêu Thiên Lân cố ý chọn chỗ khá xa, không muốn ngồi gần tiểu nữ nhân đang giận dữ kia, hành động này khiến Nguyên Mị càng tức giận.

Hừ! Giỏi lắm! Nguyên Mị lập tức quay người, đưa lưng về phía nam nhân một khắc trước còn ép mình gả cho hấn.

“Hai người xảy ra chuyện gì vậy?” Tổng Diễm phát hiện không khí không bình thường, lấy tay chọc chọc Nguyên Mị, muốn nàng nói chuyện.

“Không có gì!” Nguyên Mị ngồi bên cạnh Tổng Diễm, đùa giỡn chiếc đũa trên tay, vẻ không quan tâm.

“Đừng gạt tỹ! Muội quen biết với bảo chủ?” Tổng Diễm ngử ra không khí giương cung bạt kiếm của hai người, lớn mật đoán.

“Hấn ta là bảo chủ?” Nguyên Mị đột nhiên cao giọng hỏi.

Đương nhiên, hai người đàn ông ngồi cách mấy bàn kia cũng nghe thấy.

“Mị nhi!” Tổng Diễm thở dài, muốn Nguyên Mị đừng nổi giận nữa, đừng để quan hệ hai bên xấu đi. Tiểu nhị thấy hai đại mỹ nhân nổi giận, nổi tính tò mò, cứ chốc chốc lại mang đồ ăn, rượu, khăn lông đến.

“Sao vậy Diễm tỷ?” Nguyên Mị cười tươi nắm tay Tống Diễm, vô cùng thân mật.

“Không có gì, mau ăn cơm đi.” Nhìn Nguyên Mị nén giận cười hì hì, Tống Diễm quyết định không nói nữa, ăn cơm quan trọng hơn.

“Diễm tỷ, tỷ cổ vũ tướng công dưới trời nắng như vậy, mệt lắm phải không? Muội gấp thức ăn cho tỷ, sẵn sóc tỷ giùm người ta nha!” Không mở bình thì ai mà biết bên trong đựng thuốc gì, Nguyên Mị nói về quan hệ của Tống Diễm với Tiêu Thiên Diễn càng tốt, nam nhân của Tiêu gia càng bị nàng chà đạp.

“Ha ha...” Tống Diễm cường khan, không trả lời.

“Đại ca, huynh vì bảo vệ nương tử yếu đuối, đổ máu chảy mồ hôi, mặc kệ nguy hiểm đến tánh mạng, người huynh đệ như huynh, ta thật sự vô cùng kính nể.” Nghe ra ẩn ý của Nguyên Mị, Tiêu Thiên Lâm cũng chẳng hiền, lập tức nâng chén, liên tiếp mời huynh trưởng ba chén.

“May mắn thôi.” Tiêu Thiên Diễn vội vàng nâng chén, đáp lễ với đệ đệ.

Hai kẻ khốn kiếp này gây gổ, lại bắt vợ chồng nhà nàng ra làm đề tài? Tống Diễm nhũm mày.

“Diễm tỷ, tướng công tỷ trung hậu thẳng thắn, ngày thường lúc nào cũng chạy quanh tỷ, thương tỷ vô cùng, sao hôm nay lại không thấy thế?” Nguyên Mị cố ý nói lớn, làm vẻ mặt nghi ngờ.

Hừ! Còn dám nói chuyện này? Tiêu Thiên Lâm nghe, trong lòng tức càn khôn.

“Ta...” Tiêu Thiên Diễn đứng dậy, định giải thích tình trạng hôm nay không như mọi ngày, cánh tay lại bị đệ đệ túm lấy, không cho hấn đi.

“Đại ca, huynh từ nhỏ đã chăm sóc mấy người đệ đệ chúng ta, cho chúng ta ăn uống, dạy chúng ta tập võ, chắc sẽ không vì một nữ nhân xa lạ mà quên huynh đệ chứ?”

“Ta...” Tiêu Thiên Diễn không biết trả lời thế nào với nghi ngờ của đệ đệ.

“Cái gì mà xa lạ? Diễm tỷ đã thành thân với Tiêu đại ca rồi.” Nguyên Mị xoay người, tức sôi máu nhìn chằm chằm Tiêu Thiên Lâm.

“Hả? Thì ra nàng đang nói chuyện với ta à?” Tiêu Thiên Lâm xoay đầu, căng mặt nhìn Nguyên Mị.

“Người làm ơn khách khí chút đi! Nhanh nhanh trả Tiêu đại ca cho Diễm tỷ.” Nguyên Mị thật sự đang nghĩ Tiêu Thiên Diễn là loại cuồng đại ca. Hắn cũng đã mấy mươi tuổi rồi, lại cứ nói chuyện lúc nhỏ, thật không biết xấu hổ!

“Cái gì mà trả?” Tiêu Thiên Lâm không hiểu, “Cổ nhân nói: ‘gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó’, chị dâu nhà ta đương nhiên phải đến Phi Vân Bảo với đại ca.”

“Hoàn cảnh họ khác nhau, Tiêu đại ca đã hứa với chúng ta, sẽ lưu lạc ngao du khắp giang hồ, biểu diễn, sao có thể lại ở mãi một chỗ? Người có thật sự quan tâm Tiêu đại ca không đó? Chuyện này mà cũng không biết?” Nguyên Mị không chịu yếu thế, ra sức cười nhạo.

“Nàng...” Nữ nhân này thật ghê gớm! Muốn đối chọi với hắn sao?

“Ta... ta như thế nào?” Nói không lại nàng thì trừng mắt hả? Muốn trừng thì trừng! So mắt ai to, nàng có thể thua sao?

Nguyên Mị tức giận nhìn chằm chằm Tiêu Thiên Lâm, không hề có ý thôi cái chủ đề này.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, không lên tiếng, đợi xem ai nhận thua trước...

Qua một hồi lâu, người đứng bên cạnh nhần nại không nổi nữa, xin lỗi với hai người, “Vị huynh đệ này, vị cô nương này, làm ơn nhường đường một chút, tôi muốn đi tiểu tiện!”

“Hừ!” “Hừ!” Hai người đồng thời hừ, xoay người lưng đối lưng với nhau.

“A? Đại ca đâu rồi?” Tiêu Thiên Lâm vừa quay lại, phát hiện huynh trưởng này giờ ngồi uống rượu đã mất bóng.

“Diễm tỷ? Diễm tỷ?” Nguyên Mị cũng hết nhìn đông tới nhìn tây tìm người.

“Bọn họ đâu?” Tiêu Thiên Lâm hung dữ liếc chưởng quầy, muốn ông giao người.

Chưởng quầy cầm bàn tính run run, “Vị kia cùng với cô nương, lúc hai vị gây gỗ... Ừm! Không, lúc hai vị hàn huyên... đã đi rồi!”

“Gi chứ! Diễm tử dám bỏ rơi ta?” Nguyên Mị nổi nóng dậm chân, chạy đuổi theo.

Đi cũng không kêu nài? Nàng không muốn ở cùng gã nam nhân không nói lý này!

Bảo chủ sao? Thật buồn cười! Nhỏ mọn như vậy, hẹp hòi như vậy, làm bảo chủ thế quái nào chứ? “

Tính hai bàn.” Tiêu Thiên Lâm đặt bạc vụn lên bàn, người lập tức vọt theo bóng lưng yêu kiều của Nguyên Mị.

Gây gỗ thì gây gỗ, hấn cũng không thể để Nguyên Mị bị người khác dòm ngó hoặc khi dễ. Tiểu nữ nhân kiều ngạo này có bao nhiêu hấp dẫn? Chỉ có hấn được biết!

5. Chương 5

“Tiểu thư, người mệt không?” Bởi vì mấy ngày nay Nguyên Mị ra ngoài không mang theo nha hoàn, nên khi Thu Quỳnh và Hồng Mai thấy nàng trở về, lập tức dính sát theo nàng, sợ nàng không vui.

“Dĩ nhiên là mệt! Leo núi đi rừng mấy ngày nay mà.” Nguyên Mị lưng đau chân mỏi, nàng chỉ muốn ngủ ngay lập tức.

“Không phải tiểu thư nói đi chơi với người bạn thân nào đó sao? Người...”

“Không bạn bè gì hết!” Nguyên Mị lãnh đạm trả lời, đi thẳng đến khu viện Tiêu gia phân cho đoàn ca vũ ở, không muốn nói nhiều.

“Người đói không? Muốn ăn gì không ạ?” Thu Quỳnh vội vàng hỏi.

“Không cần. Chuẩn bị một thùng nước nóng là được rồi, toàn thân ta đầy mồ hôi rất khó chịu.” Nguyên Mị sai nha hoàn đi đun nước, không muốn họ dính sát mình nữa. Bây giờ nàng đang rất bức bối, nếu mấy cái miệng này cứ liếng thoắng thì nàng nhất định sẽ phát điên.

“Sao về sớm vậy?” Phương Tử Hi vốn đang đọc sách trong sảnh, nghe tin Nguyên Mị trở về, vội vàng chạy ra đón.

“Không có chuyện gì làm thì về sớm thôi.” Nguyên Mị nghiêm mặt, lười kể chuyện đã xảy ra, nàng tỏ thái độ “đừng có nói nữa.”

Chỉ là, Phương Tử Hi đợi nàng đã mấy ngày trời, căn bản không quan tâm đến sắc mặt của nàng.

“Một mình nàng ra ngoài mấy ngày, không mang nha hoàn theo, cũng không có hộ vệ, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì làm sao?” Phương Tử Hi mặc kệ tâm tình nàng, leo đèo theo nàng nói nào là bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm, nào là nàng phải thật cẩn thận.

“Huynh...” Bây giờ mới nói không phải đã quá muộn rồi sao? Ta sớm đã xảy ra chuyện, cũng đã gặp phải người xấu. Nguyên Mị mở miệng nói được một chữ, rồi lại im lặng, nuốt lời còn lại vào trong bụng.

Gặp phải người xấu chẳng phải chuyện gì đáng tự hào cả!

Nếu nói ra, nhất định sẽ bị hỏi rất nhiều, chuyện nàng phải lo càng thêm nhiều! Dứt khoát ngậm miệng không nói tới, cách này tương đối thích hợp. Nguyên Mị mặc dù đang bức bối nhưng cũng không mất lý trí. Nàng biết ở đây, mình là tiêu điểm mà mọi người dòm ngó, nói càng nhiều, người khác biết chuyện của nàng nhiều. Người không có quan hệ với nàng, không cần biết chuyện của nàng.

Lần trước, chuyện trong quán còn chưa xử lý xong, nàng chẳng muốn tạo ra thêm phiền phức khác nữa.

Phương Tử Hi nhìn bộ mặt không vui của Nguyên Mị, thầm biết không thể hỏi thêm được gì từ miệng nàng, đành nói sang chuyện khác.

“Được rồi! Muội nghỉ ngơi cho tốt, bên ngoài rất nóng, ta đi bảo Vương đại nương làm nước ô mai, ướp lạnh rồi cho người đem đến chỗ muội.”

“Tuyệt quá! Cảm ơn.” Nguyên Mị nghe thấy có nước ô mai giải nhiệt, mặt mày lập tức hớn hở.

Xôn xao! Phương đại ca đối với chủ tử tốt thật! Nha hoàn nghị luận âm ỉ một bên.

“Đừng khách sáo. Chẳng vậy có tổ chức kịch đó.” Phương Tử Hi mỉm cười, che chở bảo bọc Nguyên Mị mà không hề quan tâm đến người khác bàn luận.

“Vậy tối nay gặp.” Vào nhà, Nguyên Mị quay đầu, nháy mắt xin lỗi Phương Tử Hi, lại chợt thấy có một bóng dáng do lớn đằng xa. Hơ? Hình như là “Tiêu bảo chủ”, hừ! Cái tên nam nhân hèn hạ đó trốn bên kia rình họ, muốn gì chứ? Nguyên Mị chợt le lưỡi làm xấu với Tiêu Thiên Lân, sau đó mới vào trong phòng.

“Ai!?” Mấy nha hoàn và Phương Tử Hi lập tức quay đầu, nhìn lại phương hướng Nguyên Mị làm xấu.

Không có ai? Nàng làm xấu trêu tức ai chứ?

Tiêu Thiên Lân xanh mặt bước ra, giận đùng đùng đi tới hậu sơn. Không bắt vài con cá, không chém tụi nó mấy đao, hấn khó mà nhịn nổi.

“Hổ ca, Hổ ca? Huynh về rồi?” Thái Hà thấy bóng dáng to lớn của Tiêu Thiên Lân xuất hiện, vội vàng lấy hai cái bánh bao mới ra lò, đuổi theo hấn, đưa cho hấn ăn lót bụng sau bữa trưa.

“Ừ!” Hấn cầm cung tên lên, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn nàng một cái.

“Ăn ít đồ đi rồi hãy giường cung, như thế mới có sức.” Thái Hà giơ cao bánh bao nóng trong tay lên, dịu dàng khuyên nhủ. Tiêu Thiên Lân liếc hai bánh bao thơm ngào ngạt kia, quyết định sẽ nghe theo lời Thái Hà. Hấn nhận lấy bánh bao, ngồi xuống tàn cây cần một miếng to, mùi thơm nhất thời xông vào mũi, “Tay nghề lão Trần ngày càng tốt.”

“Không phải! Cái này là do Tiêu đại ca đặc biệt làm cho huynh, bên trong là thịt dê, rau cải, nấm hương, lúc huynh chưa về mọi người giành nhau ghê lắm.” Thái Hà nói vài câu ngắn ngủi đã kể rõ cuộc sống của mọi người trong trang cho hấn.

Dám giành đồ của hấn? Thật là dũng cảm mà.

“Mấy ngày ta không ở đây, bọn họ sống rất tiêu dao sao?” Tiêu Thiên Lân hừ lạnh một tiếng, quyết định ngày mai cho bọn họ đứng tấn hết cả một lò hương mới thôi.

“Tay nghề Tiêu đại ca thật giỏi!” Thái Hà nhìn bánh bao, lặng lẽ nuốt nước bọt, không dám nói mình cũng muốn ăn.

“Cái này không cần nàng nói ta cũng biết.” Tiêu Thiên Lân nhai, ba ngụm xong hai cái, bánh bao trên tay đã được xử lý xong. Huynh trưởng nấu ăn ngày càng ngon, lại muốn đi theo nữ nhân kia kiếm sống lưu lạc khắp nơi... Nghĩ đến đây, một cổ oán khí bốc lên trong lòng hấn. Đại ca yêu thương hấn từ nhỏ đến lớn lại bị đồng nữ nhân ghê tởm kia đoạt đi! Tiêu Thiên Lân một bên nhai, một bên nghiến răng tức giận. Lại nhớ đến bộ dạng kiêu ngạo của Nguyên Mị, vừa về tới đã có nam nhân ân cần chăm sóc, ngọn lửa trong lòng hấn càng dữ dội.

“Uống ly trà nhé?” Thái Hà lấy bình nước cột bên thắt lưng xuống, rót cho hấn một chén.

“Ừ!” Nhận chén trà, Tiêu Thiên Lân uống một hơi cạn sạch.

“Hổ ca...” Nhìn hấn ăn no uống đủ, sắc mặt tốt hơn rồi, Thái Hà bèn lặng lẽ bầu vú cổ áo hấn, dán sát người hấn tìm sự an ủi.

“Ừ...” Một tay ôm hông Thái Hà, một tay vén váy nàng lên, bắt đầu hôn ngực nàng.

Không mềm mại như Nguyên Mị, không thơm bằng...

Tiêu Thiên Lân hôn lung tung nhưng vẫn không thể nào được, hấn đẩy Thái Hà ra, chạy thẳng hướng hậu sơn.

Bắn tên cũng được, phi ngựa cũng được.

Hừ! Hắn không tin mình làm gì cũng không thể quên được cái nữ nhân phách lối đó! Chắc chắn hắn sẽ không còn quan hệ gì với nữ nhân kia nữa!

“Hở ca, Hở ca...” Thái Hà bỗng nhiên bị đẩy ra, nàng ngồi dưới đất, nhìn bóng lưng nam nhân mình yêu, ghen ngào rơi lệ.

Tiêu Thiên Lâm cầm theo cung, phi ngựa suốt ngày, khiến bản thân thật mệt mỏi bần thiêu mới chịu về nhà. Đêm khuya, người của Phi Vân bảo đa số đều đã ngủ, chỉ còn lại hai người canh gác ở bảo tiêu.

Bọn họ trông thấy bảo chủ trở lại ở phía xa, không dám thở mạnh một tiếng, tỏ ra vô cùng nghiêm túc canh gác.

Tiêu Thiên Lâm yên lặng dắt ngựa về chuồng, khóa xích rồi đi đến cạnh giếng tắm rửa.

“Ca khi dễ gì Thái Hà vậy hả?” Tiêu Thiên Văn nghe tin nhị ca về, không kịp đợi đến sáng vội vã chạy tới chất vấn hắn.

“Nàng ta tố cáo với đệ?” Tiêu Thiên Lâm nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Cần nàng nói sao? Đệ đi ngang đình, thấy nàng ngồi khóc ở đó, hỏi lý do thì nàng lắc đầu không chịu nói là đệ biết ngay rồi.” Tiêu Thiên Văn nhìn tiểu nữ nhân tan nát cõi lòng vì ca ca mình, không nhịn được muốn thay nàng trả bất bình.

“Vậy à? Đệ có thể đi mở quầy coi bói rồi đó.” Tiêu Thiên Lâm nhún vai, không muốn bàn luận tiếp cái đề tài này.

“Ai!” Nhìn thái độ không quan tâm của nhị ca, Tiêu Thiên Văn bất giác thở dài, thật sự không hiểu nàng ấy nghĩ cái gì nữa?

Biết rõ nhị ca không thích mình mà vẫn cố gắng lấy lòng huynh ấy? Biết rõ huynh ấy sẽ không thật lòng lại như thiêu thân lao vào lửa, hy vọng có được mối tình chân thành. Cứ y như mò kim đáy bể vậy.

“Ca thật sự không thích nữ nhân nào sao?” Nếu thích tại sao phải khiến họ rơi lệ? Tiêu Thiên Văn nhìn dáng vẻ bất cần của nhị ca, trông hết sức kiêu ngạo khiến hắn cứ ngứa tay muốn đánh.

“Sao lại hỏi vậy?” Tiêu Thiên Lâm liếc đệ đệ một cái.

“Không có gì! Chỉ là, ca đã từng thích nữ nhân nào chưa?” Nhị ca chọn Đông chọn Tây, chọn mãi vẫn chẳng được ai, hắn thật sự hoài nghi nhị ca mình thích nam nhân.

“Nói dư thừa!” Tiêu Thiên Lâm lười phải trả lời. Hắn đương nhiên thích nữ nhân rồi! Chỉ là hắn chưa từng nghiêm túc suy nghĩ hình tượng nữ nhân mình thích. Hắn cho rằng mình thích những nữ nhân dịu dàng, đơn thuần nhu tình... cho nên, người ta dâng đến cửa hắn tuyệt đối không khước từ. Có điều như thế hắn lại rất mau chán.

“Vậy... ca thật sự đã từng thích ai rồi sao?” Tiêu Thiên Văn hỏi nữa.

Nói đến nữ nhân mình thích, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhưng lại ngang ngược kia hiện ra trước mắt Tiêu Thiên Lâm.

“Đương nhiên là có!” Tiêu Thiên Lâm son sắt nói.

Chính là Nguyên Mị!

Nghĩ đến nàng, toàn thân Tiêu Thiên Lâm tỏa ra sự kiên quyết, nước đọng trên người cũng muốn khô luôn.

“Ca nên nói rõ ràng với Thái Hà, nếu không nàng vẫn sẽ dốc hết lòng với ca.” Thấy nhị ca như vậy, Tiêu Thiên Văn biết hắn không nói dối.

“Ta sẽ cho nàng ta biết ta thích ai.” Tiêu Thiên Lâm gật đầu một cái, đồng ý.

“Vậy tốt rồi.” Cũng chỉ có như vậy.

“Nếu không còn gì thì ngủ sớm đi! Ngày mai công việc bề bộn.” Tiêu Thiên Lâm khoát tay với đệ đệ, muốn đệ đi về một chút, đừng có dính lấy hắn hỏi nữa. Hắn mệt lắm rồi! Hôm nay, hắn chạy không biết bao

nhieu vòng vẫn không thể đuổi bóng hình Nguyên Mị ra khỏi đầu, khiến hấn tỉnh ngộ hiểu được tầm quan trọng của Nguyên Mị đối với mình.

Sau khi gặp nàng, hấn mới biết thì ra tính tình cũng không phải thứ quan trọng nhất.

Hấn yêu gương mặt diễm đạm, dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu khi không nói chuyện của nàng. Yêu dáng vẻ cao ngạo, điệu ngoa, đầy tâm cơ lại kiều mỵ động lòng người khi nàng nói chuyện... Gặp nữ nhân như thế này, hấn thật sự không biết mình nên đối phó thế nào nữa.

Nàng đã thuộc về hấn, từ đầu đến chân đều thuộc về hấn, nhưng cứ nghĩ Đông trôn Tây chẳng chịu gả.

Không biết nàng vô tâm hay quá phách lối nữa? Nào có nữ nhân dám tỏ thái độ đó với hấn...

Nguyên Mị có tính khiêu chiến rất cao.

Khuôn mặt và tính tình như thế lại vô cùng tương xứng, khác biệt như thế cũng có thể xảy ra trên một người, nữ nhân như vậy... mới gọi là đặc biệt!

Bất kể hấn đi đâu, làm chuyện gì, trong đầu vẫn luôn tràn đầy bóng dáng của nàng, lau không sạch, bỏ không rơi... Vậy được! Được thôi! Nếu đã thế thì nữ nhân này, bất kể nàng phản kháng giãy giụa ra sao, hấn cũng sẽ không buông tha cho nàng! Hấn nhất định sẽ cưới nàng.

Ai! Phiền thật! Nguyên Mị nhớ đến hôm nọ nói chuyện với Đường Mật mà thở dài.

Nàng đứng dưới bóng cây, ngắm nhìn sân luyện võ xa xa, liên tiếp thở dài, không đi tới cũng chẳng xoay đầu.

“Mị nhi cô nương, sao cô nương lại ở đây?” Âm thanh kinh ngạc vang lên cạnh cô.

“À... nơi này to thật đó... ta muốn tham quan.” Nguyên Mị cười cười, khách khí trả lời.

“Cần ta dẫn cô đi không?” Đại mỹ nhân có hứng thú với Phi Vân bảo, đương nhiên có người nhiệt tình dẫn đường.

“Không cần đâu! Mọi người bận mà, bận rộn mà.” Nguyên Mị phát tay một cái, không dám làm phiền họ.

“Thật không? Cô nương khách khí quá rồi.” Không ít võ sư và học đồ Phi Vân bảo phát hiện bóng dáng giai nhân, mọi người đều vui mừng, cố ý đi vòng qua trước mặt nàng bắt chuyện với nàng, thấy nàng dịu dàng động lòng người, không hề che giấu nhiệt tình đối đãi.

“Ha ha...” Gặp quý mà! Nguyên Mị cười khan.

Nàng đối với cái nơi nhàm chán trang nghiêm này làm sao có hứng thú được chứ? Họ đúng là nghĩ nhiều, thứ nàng thích, là ngân lượng vàng trắng.

Nơi nào náo nhiệt, nơi nào có thể kiếm tiền, nàng sẽ ở đó, cái chỗ này đầy nam tử lại đất đai bụi bặm, sao nàng lại muốn tham quan được?

Mặc dù lòng nghĩ vậy, nhưng nàng là khách do Tổng Diễm mời, đành cùng họ đi dạo.

Phi Vân bảo, không hổ là đệ nhất thiên hạ bảo.

Ngoài sảnh treo một tấm biển rất lớn, đông đảo binh sĩ tập võ nghệ, uy phong lẫm lẫm thuần phục ngựa, khiến người ta mở mang tầm mắt.

Nghe nói Kinh thành có không ít Võ Trạng Nguyên là học đồ ở đây, học tập võ nghệ.

Nói tới sự tích sáng lập Phi Vân bảo, Tổng Diễm lộ vẻ mặt vô cùng kính trọng, Nguyên Mị nhìn thấy vậy, thức thời im miệng không dám nói nhiều.

“Muội giúp Diễm nhi một chút đi.” Đường Mật cầm tay nàng kéo nàng tới một góc.

“Giúp cái gì?” Nguyên Mị không hiểu.

“Muội không thấy trên bàn cơm của Tiêu gia chưa bao giờ đủ người hết à?” Đường mật khẽ thở dài, vẻ mặt lo lắng.

“Chuyện này thì quan hệ gì tới Diễm tử?” Nguyên Mị giả ngu.

“Nàng ấy thành thân với Tiêu Thiên Diễn, có người không thích.” Đường Mật dứt khoát nói thẳng.

“Bọn họ là đệ đệ của Tiêu đại ca lấy cái gì để phản đối? Huống hồ, lễ thành thân tổ chức cũng rất náo nhiệt mà” Có rất nhiều người nổi danh trên giang hồ làm chứng? Mấy nam nhân đùa bốn đao kiếm này chẳng lẽ không thành thân à?

“Bọn họ không thẳng mặt phản đối, nhưng có người trong lòng không vui, không chịu ăn một bữa cơm nào với Diễm nhi, Thiên Diễn hết.” Về việc này, Đường Mật để ý lâu rồi.

Nguyên Mị gật đầu. “Muội biết.” Chuyện này thì nàng biết. Nghe nói “bảo chủ đại nhân” chưa bao giờ chịu ăn cơm với họ.

“Ta nghe nói, muội và bảo chủ... hình như rất thân thiết?” Đường Mật liếc Nguyên Mị một cái, quan sát sắc mặt của nàng.

“Có quen, hẳn từng giúp muội.” Nguyên Mị nói mơ hồ, không rõ ý.

“VẬY... muội có thể mời hẳn tới ăn một bữa cơm không? Ít nhất để Thiên Diễn vui vẻ, bằng không hai ta cùng đi?” Thành thân cũng đã rồi, duyên cũng đã kết, chuyện họ nên làm cũng tới phiên họ nên làm.

Nhưng, Tiêu Thiên Diễn cả ngày lộ vẻ đau khổ, Tống Diễm tâm tình không tốt, nàng nào dám mở miệng nói muốn rời khỏi Thái Sơn?

Nhưng không rời khỏi nơi này thì không làm việc của nàng được... Nghĩ đến đây, Đường Mật thấy rất khó xử.

“Ra là vậy.” Nguyên Mị gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Muội có thể nói với bảo chủ không?” Đường Mật lặp lại, nàng nhìn không thấu ý của Nguyên Mị, chỉ đành hỏi ý kiến nàng.

Nguyên Mị suy nghĩ một lát, đáp ứng thỉnh cầu của Đường Mật, “Muội sẽ thử, nhưng không dám chắc hẳn đồng ý.”

“Chịu thử là được rồi.” Nàng ôm ý nghĩ ngựa chết chữa thành ngựa sống.

Trước kia Tống Diễm và Tiêu Thiên Diễn đi tìm Tiêu Thiên Lâm, nghe nói trên đường gặp hẳn đi với Nguyên Mị, hai huynh đệ uống mấy ly rượu, không cãi nhau nhưng tình cảm cũng chẳng khá lên, sau khi bọn họ trở về lại ai làm chuyện nấy, cũng không ăn cơm chung với nhau.

Vì chuyện này, Tiêu Thiên Diễn rất buồn bực.

Sợ Nguyên Mị không để tâm, không làm tận tâm, Đường Mật hai tay chống hông, không ngừng nhấn mạnh, “Chúng ta không thể rời khỏi đây thì không thể biểu diễn kiếm tiền.”

Khu vực Thái Sơn này đa số là các khách nhân đến đây bái lễ, dân phong thuần phác, đâu phải ngày nào cũng xem mấy trò biểu diễn, nếu cứ thế này thì số bạc trong tay nàng khó mà tăng thêm được chữ số nào.

“Muội hiểu mà.” Nguyên Mị khoát tay, nhún mày.

Quan trọng nhất là tiền, nàng quyết định nói với Tiêu Thiên Lâm, bảo hắn bớt tức giận vui vẻ ăn một bữa cơm với ca ca và tẩu tẩu.

Tính khí trẻ con của nam nhân, rất khó coi.

Nhưng hẳn cứ bận rộn xử lý chuyện trong bảo, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không cố định, nàng mời hẳn thế nào đây? Nguyên Mị ngồi dưới gốc cây, tâm trạng rất bực bội. Trông thấy đại mỹ nhân nghĩ mót cách mình không xa, nam nhân trong sân luyện võ đều dao động, tìm mọi cách qua bên đây.

“Xin chào, cô nương khỏe...” Không ngờ lại có nhiều nam nhân đến chào hỏi như vậy, Nguyên Mị bó tay, chỉ đành mỉm cười, không đặc biệt trả lời với ai.

Nàng tới tìm ai à? Sao lại ngồi đây mãi vậy? Nàng đợi người nào à?

Các nam nhân ta nhìn người, người nhìn ta, ai cũng có nghi vấn.

“Làm quỷ gì vậy! Tất cả không chuyên tâm! Lão Tứ, đệ ra ngoài bắt tất cả đứng tấn hết!” Nhìn vẻ mặt lưỡi biếng của mọi người, Tiêu Thiên Lân xanh mặt, gọi Tiêu Thiên Vũ ra dạy dỗ đệ luyện công.

“Dạ! Nhị ca.” Tiêu Thiên Vũ tức giận đưa mắt nhìn Nguyên Mị dưới bóng cây.

Muốn nghỉ mát, không biết tìm cái cây nào xa chút à?

Nàng ngồi chỗ đó, không xa chẳng gần, muốn gì chứ? Làm cả Phi Vân bảo rối loạn, khiến mọi người không chuyên tâm luyện công... Ai! Thật là yêu nữ mà.

“Nàng ở đây làm gì?” Tiêu Thiên Lân phi thân, nhanh chóng đứng trước mặt Nguyên Mị, cố ý ngăn cản các ánh mắt từ sân luyện võ truyền tới.

Nàng là của hần! Bất kể là ai cũng đừng có mơ nhìn tới nàng.

“Hóng mát.” Hần không có mắt à? Nguyên Mị vô lực trả lời.

“Phi Vân bảo nhiều cây như vậy nàng lại cố tình ngồi đây?” Nghe đáp án của nàng, hai lông mày Tiêu Thiên Lân đã muốn dính lại với nhau.

Làm toàn bộ võ sư đồ đệ... cứ như ngựa đực... Ghê tởm!

Thân hình yêu mị, gương mặt động lòng người, Nguyên Mị muốn khiến toàn bộ động vật giống đực động dục à?

“Chỗ này rất mát!” Nguyên Mị phản bác, giọng ngày càng nhỏ, “Còn có...”

“Cái gì?” Tiêu Thiên Lân cúi đầu, muốn nghe rõ lời nàng.

“Diễm tử bảo ta tới tìm người...” Nguyên Mị rất không cam tâm, không nói được, nàng cúi đầu, mười ngón tay đan chặt.

Thì ra là tìm hần! Gương mặt tuần tú hiện lên chút ánh sáng đắc ý, “Sao?” Còn có chuyện gì?

“Ăn cơm rất quan trọng! Diễm tử hi vọng buổi tối người có thể ăn cơm với mọi người, đừng đi nghị sự nữa.” Nguyên Mị nhanh chóng nói hết lời được giao phó, sau đó lập tức đứng dậy muốn đi.

“Chờ chút!” Hần kéo cánh tay mảnh khảnh của Nguyên Mị.

Da thịt thân cận, khiến nàng bất giác nhớ lại lúc họ thân mật.

“Gì?” Nàng lặng lẽ giẫy tay, muốn thoát khỏi bàn tay to của hần.

“Bản thân nàng, muốn nói gì với ta?” Lời của người khác không quan trọng!

“Không có.” Hừ! Nàng chẳng có gì muốn nói với hần hết!

“Được thôi! Ta không rảnh đi ăn cơm.” Để nàng tránh tay, hần xoay người muốn đi.

“Nè! Sao ngươi lại làm vậy chứ?” Nguyên Mị sợ tới mức túm lấy hần, đổi vai thành nàng không cho hần bỏ đi.

“Ta rất bận! Rất vội!” Tiêu Thiên Lân tỏ vẻ rất chi là kiêu ngạo.

“Như vậy không tốt cho cơ thể, chàng nghe không hiểu à?” Nàng nũng nịu nói, bộ dạng trong như làm nũng khiến người ta thoải mái vô cùng.

“Nàng nói gì?” Hần nghiêng người, nhìn nàng một cái. Chính là muốn nghe lời của bản thân nàng! Nàng không nín kéo hần, hần sẽ không đi đại sảnh ăn cơm với mọi người.

“Được rồi! Tất cả mọi người đều hy vọng chàng đi...” Nguyên Mị nói tới đây, Tiêu Thiên Lân lại muốn hất tay nàng ra, “Ta cũng hy vọng chàng đi nữa!”

Ghê tởm! Hần rõ ràng muốn nàng cầu xin hần.

“Được! Vậy ta đi.” Nghe được câu trọng điểm, Tiêu Thiên Lân gật đầu đáp ứng.

Ai! Đại lão gia này rốt cuộc chịu đồng ý rồi. Nguyên Mị vui vẻ buông tay, nhanh chóng đứng dậy định đi. Đáy mắt Tiêu Thiên Lâm xẹt qua tia sắc bén, từ từ nói, “Nàng không đi với ta, đến giờ ăn cơm... ta sợ ta quên mất...”

Cái gì? Hắn còn như vậy? Nguyên Mị tức giận nhìn hắn chằm chằm.

“Tùy nàng! Nàng muốn đi thì đi đi.” Tiêu Thiên Lâm nhún vai, giang hai tay, tỏ ý mình tuyệt không làm khó người khác.

“Được rồi! Ta đi với chàng.” Nguyên Mị bĩu môi, vẻ không vui.

“Ta không thích người bên cạnh mình có vẻ mặt này! Ta không có ép buộc nàng!” Tiêu Thiên Lâm đi trước cảnh báo.

Cái nam nhân ghê tởm này! Nàng thầm ghi hận.

“Biết biết!” Nguyên Mị nhe răng cười một tiếng, cười tươi như hoa.

“Có thể chứ, đi thôi!” Tiêu Thiên Lâm kéo Nguyên Mị, một tay thay nàng che nắng, tao nhã lễ độ.

“Ừm.” Nhìn Tiêu Thiên Lâm đối tốt với mình, nàng rốt cuộc cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn.

Nam nhân này không tệ! Còn thay nàng cản ánh nắng!

6. Chương 6

“Mị nhi cô nương, ta có chuyện muốn nói với nàng... bảo, bảo chủ...” Tiểu Đậu Tử từ phòng bếp lao ra, thấy bóng lưng yếu ớt của Nguyên Mị ở xa xa, vội vàng chạy lên phía trước, muốn đưa cho nàng món nước cam thảo đá tuyết Nguyên ma ma chuẩn bị.

Ôi! Thời tiết nóng như vậy, uống một ly nước giải nhiệt thật lớn, mát lạnh từ miệng tới tận lòng!

Không ngờ hắn vừa mới chạy được hai bước, lại trông thấy bóng dáng Tiêu Thiên Lâm anh tuấn đứng bên cạnh nàng, chân vội vàng dừng lại.

“Muốn nói gì cơ?” Bước chân Nguyên Mị nãy giờ nặng nề, quay đầu nhìn thấy Tiểu Đậu Tử hay cười đùa với mình, tâm tình chuyển biến hơi tốt lên.

“Hả?” Tiêu Thiên Lâm trầm mặt, hung hăng nhìn chằm chằm kẻ quấy phá thời gian của hắn và Nguyên Mị.

“Dạ... nước cam thảo lạnh lát nữa là có thể uống.” Tiểu Đậu Tử trốn mắt, nhìn hai người tựa như quái vật, giọng điệu lắp bắp, lập tức nói cho lẽ rồi chạy thẳng, Nguyên Mị còn chưa kịp nói lời nào với hắn luôn.

Không tệ! Rất thức thời. Nhìn bóng lưng Tiểu Đậu Tử, sắc mặt Tiêu Thiên Lâm sáng lên một chút.

“Tiểu Đậu Tử...” Sao lại chạy thế? Hắn còn chưa hỏi bây giờ nàng có muốn ăn gì hay không nữa? Muốn gọi cũng chẳng kịp! Người này sao chạy nhanh quá vậy? Nguyên Mị nhíu mày.

“Phòng bếp có chuẩn bị món bô tây gì đó, một phần sẽ đưa vào phòng luyện công của ta, không cần lo lắng.” Tiêu Thiên Lâm nhàn nhạt nói với Nguyên Mị.

“Đó là phần của chàng!”

“Có khác à?” Thức ăn cho hắn, nàng không thể ăn sao?

“Ta... đâu phải cho ta chứ.” Nguyên Mị bất đắc dĩ nhìn hắn một cái.

“Bảo chủ hảo! Nguyên cô nương hảo!” Nguyên Mị xoay người, định nói rõ ràng với Tiêu Thiên Lâm, nàng muốn ăn một cách đàng hoàng thức ăn phòng bếp dụng tâm nấu cho bọn họ, một tiếng chào hỏi bổng vang lên.

“Ừ!” Tiêu Thiên Lâm gật đầu, không tỏ vẻ gì.

Nguyên Mị ngẩng đầu, thấy mấy võ sư và học đồ không biết đang thảo luận cái gì, đề thấp giọng nói chuyện, bước nhanh lại chỗ hai người.

“Chàng chàng...” Nguyên Mị thiếu chút nữa quên luôn mình định oán trách hần cái gì.

“Bảo chủ hảo!” Một nhóm hai ba nữ đệ tử đi tới, nghiêm mặt, đứng trước mặt hai người nhìn chằm chằm vào họ, bước chân chậm lại.

“Hảo!” Tiêu Thiên Lâm tùy ý chào hỏi với các nàng, vẻ mặt rất tự tại.

“Oa!” Thái Hà đi sau lưng các tỷ muội, đột nhiên bật khóc, hai tay ôm mặt chạy nhanh đi.

“Thái Hà, Thái Hà... Muội muốn đi đâu?” Một nhóm nữ đệ tử vội vàng đuổi theo, áy thế mà vẫn không quên quay đầu trông Nguyên Mị một cái.

“Chuyện này là...” Thế nào? Tự nhiên nhận một đồng oán hận, đùa à? Sau khi quan sát kỹ, Nguyên Mị bình tĩnh lại, quay đầu nhìn về phía đầu sở mọi chuyện.

“Không liên quan gì tới ta.” Tiêu Thiên Lâm nhún nhún vai. Hần đâu có gọi mọi người đến nhìn bọn hần đâu!

“Hừ!” Vậy thì không liên quan à? Nguyên Mị tức giận liếc nam nhân bên cạnh một cái, nhìn cái mặt dày vô tội của hần. Hần muốn liên quan với nàng, chẳng lẽ là muốn sau khi mọi người phát hiện, Phi Vân Bảo và đoàn ca vũ sẽ tam tam lưỡng lưỡng rối loạn sao? Rồi đứng đó nhìn? Hừ! Giờ thì sao? Nhìn no chưa?

Rầm! Hai cánh cửa bị đóng mạnh lại, phát ra tiếng vang lớn.

“Chàng muốn gì?” Nhìn Tiêu Thiên Lâm bước vào, Nguyên Mị dùng lực đóng mạnh cửa lại, hai tay đặt trên ván cửa, hung dữ nhìn chằm chằm kẻ gây sóng gió khốn kiếp. Trước mặt người khác nàng luôn có dáng vẻ nhã nhặn, gặp phải Tiêu Thiên Lâm, từng chút từng chút hình tượng dần dần sụp đổ.

“Sao? Nàng gấp gấp muốn ở cùng ta như vậy sao?” Tiêu Thiên Lâm nhướng mi, nhìn đường cong uyển chuyển của giai nhân, khoe miệng gian tà mỉm cười.

Thật sự mà nói, hần vô cùng nhớ quãng thời gian hần và nàng ở chung với nhau!

“Chàng đừng có nói bậy nữa!” Nguyên Mị đi tới trước mặt hần, tức đến hai mắt bốc hỏa, “Chàng có biết bao nhiêu người đang nhìn chúng ta không?”

“Vậy thì sao? Chúng ta có vấn đề gì mà không thể để cho người ta nhìn?” Hần không hiểu.

“Chàng quên rồi sao? Thật là quý nhân thì hay quên mau mà! Ha ha... Đáng thương cho ta thật, chàng là bảo chủ Phi Vân Bảo, đệ nhất thiên hạ bảo đó nha!” Ngón trỏ Nguyên Mị đâm mạnh vào lồng ngực Tiêu Thiên Lâm, bối mớ chuyện huynh đệ Tiêu gia trước kia ghét bỏ Tổng Diễm.

“Ta từng là ca kỹ ở Túy Hương Lâu, chàng là con cháu nhà “đàng hoàng” lại còn “đại danh鼎鼎”, không phải sẽ làm ô danh chàng sao?” Nguyên Mị nghiêng răng nghiêng lợi, lặp lại lời của Tiêu Thiên Vũ, đây cũng chính là nguyên nhân họ đến Phi Vân Bảo.

Hả? Còn nhớ nữa à?

Nữ nhân này thật là nhỏ mọn mà, lúc trước họ không biết nên nói thế, không ngờ nàng còn ghi hận tới giờ!

Tiêu Thiên Lâm mím môi, cực kỳ cẩn thận chối tội, “Ha ha! Khi đó ta đâu biết các nàng đều là ca kỹ thanh bạch nổi tiếng trong kinh thành chứ.”

Người trong giang hồ, cả ngày đánh đánh giết giết, đến kỹ viện là tìm nữ nhân, tìm rồi thì đi ngủ, ai quan tâm trong thành có bao nhiêu cái tên nổi tiếng chứ? Không phải người ta bảo không biết là không có tội sao! Rõ ràng là vậy mà? Ha ha! Lại nói, sau khi hần biết người hần yêu là Nguyên Mị, lập tức phái người lên Kinh Thành tra, mới biết năm đó bọn họ bỏ đi rất nhiều chuyện xôn xao xảy ra, bởi vì họ là người trong sạch, chưa bán mình, bảo nương còn chưa có kiếm đủ nên tìm cách giữ bọn họ lại.

Cách của bảo nương là đi tố cáo họ, cho nên các nàng không hề làm gì sai trái phạm pháp hết.

Dĩ nhiên, danh tiếng về tài nghệ của họ cũng là một trong những nguyên nhân.

“Vậy là điều tra rồi đó hả?” Nguyên Mị mím đôi môi mỏng, mắt hạnh trưng trưng, cực kỳ khó chịu nhìn nam nhân tự cho là cao thượng kia.

Hừ! Mắc cười quá!

Mỗi tên sắc quỷ đều muốn nữ nhân giữ tấm thân xử nữ, đợi ngày gặp bọn họ, bản thân mình thì y như ngựa đực đi làm loạn khắp nơi với nữ nhân khác.

“Thân tại giang hồ, thân bất do kỷ, ta... cảm thấy ta không cần quan tâm mấy chuyện này...” Tiêu Thiên Lâm ấp úng giải thích, hi vọng người yêu tha thứ.

“Hừ!” Lười phải nói với hắn, Nguyên Mị xoay người muốn đi.

“Không cho nàng đi!” Hắn từ phía sau ôm lấy eo thon của nàng, hắn đã mấy ngày không ôm nàng, lúc này tìm hắn như sắp bay lên luôn.

Thật tốt! Sau này cho dù có phải gây gỗ với nàng, hắn cũng không thể bỏ qua cái quyền lợi này.

“Chàng buông tay! Lôi lôi kéo kéo như vậy, để người ta thấy thì người ta sẽ nói gì đây!?” Nguyên Mị không ngừng đánh vào tay Tiêu Thiên Lâm, liều chết giùng giàng.

“Không thả! Nàng nói nàng gả cho ta đi.” Tiêu Thiên Lâm áp nàng vào cửa, hôn lên gò má mềm mại, nói câu trọng tâm nhất.

“Chàng... khi đó không biết ta là Nguyên Mị...” Nàng tức giận thở hổn hển nhắc hắn lúc trước hắn không rõ.

“Bây giờ ta biết rồi.” Tiêu Thiên Lâm vừa nói vừa đưa tay vào váy của nàng, gạt quần lót sang một bên, ngón tay tay thô thiển thăm dò vào bên trong vườn hoa thần bí, cẩn thận trêu chọc ở trong đó...

Hai người dán vào cánh cửa, vận động kịch liệt.

Tiêu Thiên Lâm biết cơ hội này rất khó có được, nếu hắn không mạnh mẽ khiến nàng thuận phục, hắn sẽ vĩnh viễn không chiếm được nàng.

“Chàng... đừng như vậy... á...” Nguyên Mị giãy giụa cơ thể mềm mại, lại khiến cho nam nhân kia thăm dò càng sâu hơn, cái miệng nhỏ nhắn của nàng không tự chủ được phát ra tiếng thở dốc.

“Gọi ta là Hổ ca! Không phải nàng cũng rất thích gọi vậy sao?” Tiêu Thiên Lâm liếm liếm vành tai của nàng, cố ý nói đến cách gọi thân mật lúc họ yêu nhau.

Bọn họ thân mật như người nhà, đó là bí mật của họ.

“Không!” Nguyên Mị liều chết chống cự, nhưng thân thể quen thuộc từng cái vuốt ve của hắn, dục vọng dễ dàng bị hắn khơi lên.

“Còn nói không? Nàng cũng ướt...” Hắn nhỏ giọng nhắc nhở.

“Trời ạ! Nếu không phải chàng làm như vậy...” Mồ hôi nhỏ xuống từ mi tâm của nàng.

Nguyên Mị dựa trên ván cửa, đôi môi lẩm bẩm. Nàng phát hiện mình càng giãy dụa, nam nhân kia càng vào sâu hơn, hơn nữa nàng dường như rất đói khát, không thể nào kháng lại sự trêu đùa của hắn.

Ý thức của nàng dần mơ hồ, cơ thể không ngừng đưa theo ngón tay của hắn.

“Mị nhi, giỏi lắm! Tiếp tục động đậy cơ thể đi, ta yêu nàng.” Một tay hắn nắm lấy bộ ngực không ngừng nảy lên xuống, một tay ở bên trong vườn hoa, khai thác triệt để, tỉ mỉ dạy dỗ tiểu nữ nhân của mình.

“Chàng thật quá đáng...” Nàng yếu đuối kháng nghị.

“Nàng không phải rất thích sao?” Lời hắn nói tựa như quỷ mị, vang lên bên tai nàng. Hắn tuyệt đối không thả nàng ra! Cho dù có biết rõ thân phận của nàng.

Hắn không biết những nữ nhân khác có thể làm cho hắn thần hồn điên đảo thể này không, nhưng cho dù đây là lần luyện ái một cách bất ngờ, nàng vẫn hãm hắn sâu như vậy, thế là được rồi.

Hắn nhất định không để nàng một mình tự do tự tại! Nàng phải cùng hắn chìm đắm trong vòng tình, cho đến thiên hoang địa lão, không bao giờ có kết thúc.

Kim đồng ngọc nữ, gắn bó với nhau. Nguyên Mị đi dạo với Tiêu Thiên Lân trong hậu viện, đọc công văn ở phòng hội nghị, dạy võ cho đệ tử ở Luyện Võ Tràng, bọn họ giống như một ngọn lửa, bốc lên ngùn ngụt trong Phi Vân Bảo, bất kể đi tới đâu đều ở cạnh bên nhau, chuyện này khiến người khác trong bảo thảo luận bàn tán vô cùng rôm rả.

“Trời ơi! Ta thật sự không thể tin được, nhị ca mà cũng bị dính vào quỷ kế của đám yêu nữ kia!” Tiêu Thiên Vũ ở lý trong quán rượu không chịu về nhà, ôm một vò rượu lớn vừa uống vừa gào khóc.

“Là Hồ ca của đệ tự tìm người ta.” Tiêu Thiên Văn thở dài, lập trường công bằng nói.

“Nếu cô ta không đến Luyện Võ Tràng trêu hoa ghẹo nguyệt, nhị ca sao có thể tìm cô ta nói chuyện chứ?” Tiêu Thiên Lân nghĩ tới cái người yếu điệu, tự mãn làm giá kia trở thành tẩu tẩu của hắn, cả người nhất thời nổi da gà.

Trời ạ! Nếu đại ca không chịu làm bảo chủ thì cô ta trở thành bảo chủ phụ nhân chính hiệu rồi!

Nhưng đại ca nay đã trở về có điều vẫn không chịu làm bảo chủ! Người huynh ấy cười chẳng những là ca kỹ, còn là hoa khôi danh tiếng nhất Kinh Thành!

Chẳng lẽ do phong thủy Tiêu gia không tốt sao? Tại sao nam nhân nhà hắn lại toàn thua cái loại nữ nhân đó? Tiêu Thiên Vũ im lặng hỏi ông trời.

“Đệ đừng có tùy tiện khinh thường người ta, coi chừng ông trời thưởng cho đệ một nữ nhân thuộc “cái loại” kia đó!” Tiêu Thiên Văn tốt bụng cảnh cáo đệ đệ, khuyên hắn đừng có làm cái mặt tự cao cuồng vọng đó, tránh bị ông trời phạt, tới chừng đó muốn cười cũng không nổi.

“Đệ...” Vốn định nói không thể nào, nhưng nghĩ đến lúc trước Tiêu Thiên Lân cũng kiêu ngạo vô cùng, kết quả là hiện tại... Thôi! Uống rượu là được rồi. Bởi vì lão út kêu gào thảm thiết, khiến Tiêu Thiên Văn quyết định lát nữa tìm Thu Quỳnh nói chuyện phiếm... Hắn không nói tới đệ đệ nữa, gương mặt tuần tú hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Tán gẫu về chuyện chủ tử các nàng và bảo chủ gần đây... Họ chắc là rất quan tâm chứ nhỉ? Ha ha! Trên thực tế, Phi Vân Bảo trước giờ yên tĩnh vì chuyện này mà không khí muốn nổ tung lên.

“Hu hu...” Thái Hà nằm trên giường, khóc không ngừng.

“Đừng khóc mà! Nàng thương tâm như vậy bảo chủ cũng có thấy đau.” Đinh Hùng lặng lẽ đi vào, ôm lấy thân thể đầy dứa của nàng từ phía sau, trong lòng tràn trề say mê.

“Hùng ca...” Đinh đẩy Đinh Hùng ra, nhưng nhớ tới cảnh người mình yêu che chở quan tâm cho Nguyên Mị, nước mắt nàng liền chảy ra như suối, đến hơi sức đẩy ra cũng không có.

Nàng thật tâm với hắn như vậy, đến một nụ cười hắn cũng không cho nàng!

Tại sao Nguyên Mị lại có thể dễ dàng lấy được sự quan tâm của Tiêu Thiên Lân? Cho dù Thái Hà nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được.

“Nàng khóc nhiều quá, mắt sưng cả lên rồi, nhìn không đẹp đâu!” Đinh Hùng vừa dụ dỗ vừa cởi áo Thái Hà ra, hôn lên da thịt nàng. Hai mắt bí ối nhìn chăm chăm vào hai bầu ngực cao vút.

“Không... Ta không muốn... á...” Thái Hà từ chối, muốn tạo khoảng cách với Đinh Hùng, nhưng cơ thể bất giác uốn cao lên, nghênh đón sự xâm phạm của Đinh Hùng.

Hừ! Miệng cứ nói không muốn, thân thể lại rất thành thực nha!

“Thật sự không cần sao?” Đáy mắt Đinh Hùng đầy sự khinh thường, nhưng hai tay của hắn vẫn không hề dao động trên người nàng.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt của Thái Hà, trong đầu nàng toàn bóng dáng anh tuấn của Tiêu Thiên Lân.

“Ừ a! Tuyệt lắm...” Không kháng lại nỗi dục vọng của mình, Thái Hà phóng túng truy đuổi theo cảm giác tình dục, phóng dăng ngâm lên tiếng dưới thân nam nhân.

“Gọi tên ta!” Đinh Hùng muốn nàng biết rõ là ai đang cho nàng sự vui vẻ này.

Nàng đừng có mà vọng tưởng tới Tiêu Thiên Lân nữa!

Không có nam nhân nào sẽ thích loại nữ nhân dâm dăng này!

Dĩ nhiên, đại mỹ nhân trắng nõn mềm mại bên cạnh Tiêu Thiên Lân kia cũng vậy, sẽ có ngày nàng ta như Thái Hà nằm dưới thân hắn gào khóc tận tình. Hắn tin là như vậy, ha ha...!

“Hổ ca... huynh tuyệt quá!” Thân thể không ngừng lắc lư dưới kỹ xảo trêu đùa phong phú của Đinh Hùng, nàng bất giác gọi tên nam nhân mình thích.

“Tiện tỳ!” Nguyên tưởng rằng mình đã khống chế được Thái Hà, không ngờ trong lòng nàng vẫn còn nghĩ tới người khác! Đinh Hùng trong nháy mắt đỏ mắt lên vì tức.

“Người đánh ta?” Thái Hà che mặt, nhìn chằm chằm nam nhân ngồi trên người mình.

“Đánh cô thì sao? Cô chỉ là một nữ nhân Tiêu Thiên Lân không cần, ta đáng thương hại cô mới lui tới với cô, cô đừng có mà rượu mời không uống chỉ thích rượu phạt...” Hắn không nói nữa.

“Người đánh ta? Người dám đánh ta, ta vứt bỏ người!” Thái Hà đang thương tâm đột nhiên đứng dậy, dùng sức đạp lên người nam nhân.

“Hừ! Đồ tiện tỳ điên!” Đinh Hùng bị nàng đá ngã xuống sàn.

Nữ nhân điên khùng! Sức lực lớn như vậy, không có nam nhân nào thích nữ nhân thô lỗ như vậy, hắn cam đoan Tiêu Thiên Lân cũng thế.

“Người cho rằng người là ai? Ta không cần người thương hại ta! Ta một chút cũng không đáng thương...” Thái Hà dường như bị điên, không ngừng đánh Đinh Hùng.

“Hừ! Có đáng thương hay không, chính cô tự biết.” Đinh Hùng bị khí thế dũng mãnh của Thái Hà hù dọa, không muốn nói nhảm với nàng nữa, mặc quần vào bỏ đi.

Núi xanh còn đó, lo gì thiếu củ đốt.

Nữ nhân này điên rồi! Nhưng, hắn cũng không có điên theo.

Hắn phải chăm sóc cho “tiểu huynh đệ” của hắn thật tốt, tránh sau này gặp đại mỹ nhân không có cái để dùng, như vậy rất đáng tiếc!

“Chàng nhẹ một chút... đau quá.” Nguyên mị dạng chân cho nam nhân ra vào, cặp mắt mê ly, không ngừng giãy giụa vòng eo mảnh khảnh, toàn thân trên dưới tỏa ra một mị lực chết người.

Chết tiệt! “Chàng” là ai chứ?

“Ta không có tên à?” Tiêu Thiên Lân không nghe lời, dùng sức đâm thẳng vào trong, ép nàng phải nhượng bộ. Nhưng, bất kể hoan ái mấy lần, “nơi đó” của nàng vẫn chặt như vậy, chặt đến mức khiến dục vọng của hắn phải đau đớn, hận không thể đưa hết nhiệt tình vào nàng. Thật là vừa yêu vừa hận mà!

“Hổ ca, chàng chậm một chút đi mà!” Bị ép tới cực hạn, tiểu nữ nhân ngồi trên giường của hắn đành hết cách, gọi tên của người yêu.

“Ừ!” Nhận được sự thắng lợi, động tác hắn mới hơi chậm lại, đồng ý cho lời cầu xin của nàng.

7. Chương 7

Trên bàn tràn đầy thức ăn. Tổng Diễm sai nha hoàn dọn tám món ăn chính do Tiêu Thiên Diễm làm lên bàn, sau đó nàng cười rạng rỡ đi mời tỷ muội dùng bữa.

“Ừm! Rất thơm nha.” Đường Mật nhỏ giọng khen ngợi, nàng cầm thìa, múc một muống canh da gà tôm viên, tôm viên tròn tròn trôi nổi trong bát, đưa tới miệng nhưng nàng lại không ăn.

“Nhìn ngon quá.” Minh Minh trừng mắt nhìn thức ăn phong phú trên bàn, không hề nhắc đến.

“Sao vậy? Những thứ này đều do Thiên Diễm bỏ hết tâm tư làm, nhất là món canh da gà tôm viên kia, mọi người mau ăn nhanh lúc còn nóng chứ!” Tống Diễm thúc giục các tỷ muội mau mau ăn.

“Không có Mị nhi, ta ăn không vô.” Đường Mật thở dài, bỏ thìa xuống.

Không ngờ người trước giờ sống vì mỹ thực, thế nhưng cũng có lúc nuốt không trôi? Tống Diễm trợn mắt, nhìn về phía Minh Minh.

“Ừm... không có ai tranh với muội, cảm giác không ngon nữa.” Minh Minh cũng than thở nói.

“Hay để già lấy thêm vài món khai vị nữa nhé?” Nguyên ma ma đứng sau lưng Đường Mật nhìn không nổi nữa, bèn xuất hết bản lĩnh muốn các vị chủ tử được vui vẻ.

“Vậy được đó! Để nô tỳ giúp.” Thu Quỳnh cũng lo lắng, phụ họa muốn đi theo.

“Không cần đâu! Thiên Diễm nấu rất ngon, chỉ vì tâm tình ta không tốt nên ăn không vô thôi.” Đường Mật khoát khoát tay, không muốn Nguyên ma ma phải phiền lòng vì bọn nàng.

“Vâng!” Nguyên ma ma nhìn Tống Diễm, không biết nên nói gì.

“Mọi người lui ra hết đi! Để tỷ muội chúng ta hàn huyên một chút, có lẽ một lát nữa tâm tình khá lên sẽ ăn vô thôi.”

“Vậy cũng được.” Nguyên ma ma thở dài, ngoắc tay với các nha hoàn, bảo họ cùng lui ra.

Đợi đến khi trong phòng không còn ai nữa, Tống Diễm mới ngồi xuống, mở miệng với hai tỷ muội.

“Đang lo gì sao?”

“Mị tỷ...” Minh Minh nhìn chiếc ghế trống, trong lòng có loại kích động muốn khóc.

“Giống như ta đã mang một bàn bánh bao thịt thượng hạng cho chó hoang ven đường ăn vậy.” Đường Mật khuấy chén canh da gà tôm viên, cảm thấy rất chi là buồn bực. “Người ta nói: ‘Bánh bao thịt đánh chó, có đi chứ không về’, này có phải cảm giác đó không nhỉ?”

(Bánh bao thịt đánh chó: Ý chỉ lấy thứ yếu đi đánh thứ mạnh, chắc chắn một đi sẽ khỏi trở lại, như việc Mị đi nói lý với Lân lại bị sa vào lưới tình, tỷ muội đoàn ca vũ mất cả chì lẫn chài – Hình như nghĩa là thế =)))

“Mị nhi sẽ không bỏ rơi chúng ta.” Tống Diễm ngồi bên cạnh các tỷ muội miễn cưỡng cười mở miệng.

“Rất khó nói!” Đường Mật không lạc quan như nàng.

“Nói cũng đúng! Bảo chủ đó nha! Đối phương là bảo chủ “thiên hạ đệ nhất bảo” mà!” Minh Minh nghĩ đến có thể tỷ muội của mình sẽ rời xa mình, lập tức khổ sở đến mức ăn không ngon.

Họ đã cùng nhau lăn lộn bên ngoài lâu rồi, ca hát, biểu diễn, ăn rồi uống... cùng đi qua rất nhiều nơi, lệ thuộc lẫn nhau, tiêu dao sống qua ngày.

Không chừng từng người từng người nam nhân xuất hiện, giống như kẻ trộm, đánh cắp tỷ muội của họ, phá hoại cuộc sống ca múa của họ, cao cao tại thượng vô công lại xuất chúng nhắm trúng Mị nhi của họ, mà Mị nhi của họ hiện tại đang ở trên giường của hắn...

Nghĩ thế nào Đường Mật cũng cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Sao lại để Mị nhi đáng yêu của nàng đi làm người đàm phán với Tiêu Thiên Lân chứ? Mị nhi của họ, trong mắt nam nhân chính là cái món canh da gà tôm viên này! Ai! Nên làm sao đây? Nguyên Mị nhất định sẽ ở lại Thái Sơn với hắn, làm “đệ nhất bảo chủ phu nhân” sẽ tốt hơn các nàng phiêu lạc khắp nơi.

Mặc dù cuộc sống như thế không có gì không tốt, nhưng... cũng không có gì tốt!

“Nếu quả thật không ổn, vị trí hát khúc của Mị nhi, đành phải tìm người khác thay thế.” Tống Diễm suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể cười lớn nói.

“Đừng mà! Muội không muốn Mị tử rời xa chúng ta!” Minh Minh che mặt, bắt đầu khóc thút thít.

“Im lặng chút đi.” Đường Mật múc tô thập cẩm, đưa vào miệng: “Chuyện còn chưa xảy ra, đừng tự làm bản thân loạn nữa.”

(Tô thập cẩm: Món nào mà xốp, mềm, nhão thì gọi là “tô”.)

Đợi đến khi người của Tiêu gia nghe được tiếng khóc, lúc đó đã rồi đến một núi rồi.

Dù sao, Tiêu Thiên Diễm theo họ đi lưu lạc khắp nơi đã khiến huynh đệ Tiêu gia bất mãn, bây giờ nếu lại bàn thêm nhiều chuyện nữa có thể sẽ khiến rắc rối càng lớn hơn.

“Ưm!” Miệng cắn lấy bánh bao, Minh Minh bị mắc nghẹn, nước mắt lưng tròng nhìn Đường Mật và Tống Diễm.

“Trước tiên đừng làm rộn, đợi xem phản ứng tiếp theo của Mị nhi đã.” Tống Diễm khoát tay, muốn mọi người bình tĩnh, chuyện còn chưa tới mức không lật ngược ván cờ được.

Chủ yếu là, ý nguyện của Nguyên Mị... Nếu nàng lựa chọn sống cùng Tiêu Thiên Lâm ở Thái Sơn, vậy thì cũng chỉ có thể chúc phúc cho nàng.

“Ôp, ôp...” Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng ếch kêu, làm người đang chìm trong mộng tỉnh giấc.

“Hồngбет! Bây giờ là lúc nào rồi?” Mở mí mắt nặng trĩu ra, Nguyên Mị nằm trong ngực nam nhân, chống nửa người lên tự lẩm bẩm.

“Nàng không ngủ thêm một lát nữa sao?” Tiêu Thiên Lâm nhìn nữ nhân từ trên xuống dưới đều mang hơi thở của mình, rất hài lòng hỏi.

Không biết tại sao, chiến thắng trên giường so với chiến thắng trong chiến trận càng khiến hắn đắc ý hơn.

Nguyên Mị tùy ý khoát tay, không để ý câu hỏi của hắn, chỉ lo nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã tối. Bọn họ đã bỏ qua giờ cơm tối rồi.

“Thật hồngбет! Ta lại ở đây lâu đến vậy...” Nguyên Mị ảo não trầm ngâm.

Tất cả mọi người chắc đã ăn rồi! Sao không có ai đi tìm họ vậy?

Hay là có người tới tìm, nhưng bọn họ không nghe thấy? Cho nên, chuyện của nàng và Tiêu Thiên Lâm... có phải mọi người đều biết rồi không?

Nguyên Mị cúi đầu, yên lặng phân tích tình thế trước mắt.

“Vậy thì sao?” Tiêu Thiên Lâm hỏi nàng, nhưng nàng đang đắm chìm trong thế giới của mình, hoàn toàn lơ đãng, loại cảm giác bị coi thường này khiến tâm tình hắn rất không tốt.

Tiêu Thiên Lâm nhìn Nguyên Mị chằm chằm, vì đoạt lại ánh mắt của nàng, hắn quyết định nói cho nàng biết, “Mọi người đều biết chuyện của chúng ta rồi, cho nên, nàng phải gả cho ta.”

“Ai nói?” Nguyên Mị trợn mắt một cái, đối với giọng điệu đương nhiên của hắn nàng cực kỳ không đồng ý, giống như vừa mới ngủ một giấc, hắn đã trở thành ma ma, cầm khế ước bán thân của nàng, có khả năng quyết định vận mệnh của nàng, có làm không chứ?

“Nàng...” Nữ nhân này sao lại ngang ngạnh thế? Dám bác bỏ ý kiến của trượng phu? Tiêu Thiên Lâm nhìn chằm chằm dung nhan chìm sa nguyệt thẹn của nàng.

“Ta như thế nào?” Nguyên Mị hứ một tiếng, dứt khoát nhảy xuống giường, biểu đạt ý bất mãn mãnh liệt của mình.

“Mọi người đều đã biết chuyện của chúng ta, nàng không lấy ta thì muốn lấy ai hả?” Tiêu Thiên Lâm cũng xuống giường theo, cực kỳ tức giận hỏi.

“Ai nói ta muốn gả?” Nguyên Mị đi đến sau tấm bình phong, bắt đầu mặc quần áo.

Bị nam nhân kia “ngghiêm túc sử dụng” hơn nửa ngày, nàng đói bụng đến mức ngực dán vào lưng, có thể ăn được một con trâu luôn rồi!

Hy vọng Nguyên ma ma có chừa cho nàng ít thức ăn... Không! Tốt nhất là một bàn...

“Nàng, cái nữ nhân kỳ quái này, đã là người của ta rồi lại dám không gả?” Tiêu Thiên Lân giống như nghe phải điều gì đó rất hoang đường, chạy vọt vào trong bình phong kéo cổ tay nàng.

Nguyên Mị vừa mới mặc xong chiếc yếm, dùng sức hất tay hắn ra, không để cho hắn nắm.

“Kỳ quái? Vậy thì sao? Nếu như mỗi nữ nhân ngủ với chàng đều phải gả cho chàng, vậy nương tử của chàng không khỏi quá nhiều đi?”

“Nàng...” Hắn bị nàng nói đến không thốt ra lời.

“Điều kiện của chàng rất tốt, rất nhiều nữ nhân muốn gả cho chàng, ta cũng biết, cho nên! Ta không quán lấy chàng, không đòi gả, như vậy chẳng phải chàng đỡ bớt một đại phiền toái “môn không đăng, hộ không đối” sao? Có phải hay không? Bảo chủ đại nhân thân ái của ta.” Nguyên Mị cười ngọt nhìn Tiêu Thiên Lân trước mặt, mắt to đảo nhanh một vòng, âm thanh uyển chuyển êm ái, bình thần nói rằng hắn cưới nàng là một chuyện rất phiền phức.

Tiêu Thiên Diễn từng bị Tiêu Thiên Lân phản đối, chỉ có nhiều chứ không hề ít, chỉ là Tiêu Thiên Diễn đi theo đoàn ca vũ, làn sóng phản đối chẳng là gì cả, nhưng Tiêu Thiên Lân là bảo chủ, tiếng nói phản đối sẽ như bóng dính với hình...

Như vậy, theo ý nàng, cần gì phải khuấy trộn ao nước đục này, khiến tất cả mọi người đều khổ cực chứ?

“Nhưng mà ta...” Muốn kết hôn với nàng! Vì ngại mặt mũi, Tiêu Thiên Lân nuốt câu còn lại vào miệng.

“Tốt lắm, ta biết chàng cũng rất khó xử, chuyện chúng ta coi như chưa từng xảy ra, chàng làm bảo chủ của chàng, ta biểu diễn của ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.” Nguyên Mị riu ra riu rít nói một đồng lời ngon tiếng ngọt thổi phồng Tiêu Thiên Lân lên, xoay người rời đi.

Nàng mau mau đi lấp đầy cái bụng coi bộ thực dụng hơn.

“Mị nhi, đừng làm càn. Ta thật sự muốn cưới nàng.” Tiêu Thiên Lân kéo cổ tay Nguyên Mị, trình trọng tuyên bố.

“Ồ! Dạ tạ đã xem trọng.” Ai! Lời cũng đã nói hết, hắn còn làm cái đức hạnh này, vậy thì đừng có trách nàng, “Nhưng ta không muốn gả.”

Hừ! Rốt cuộc nói thật rồi.

Tiêu Thiên Lân tức tới mức muốn nổ tung, lạnh lùng nhìn nàng, “Tại sao không muốn gả?”

Nếu hắn quả thực tốt như nàng nói, ai cũng muốn gả cho hắn, vậy tại sao nàng không muốn?

“Không tại sao hết, ta không có lý do không muốn lập gia đình.” Nguyên Mị mặc quần áo xong, cột cặp váy lên, “Quan hệ của chúng ta là do bị người hạ thuốc, vừa lúc được chàng cứu, cho nên ta rất cảm kích. Khi đó cứ cho rằng chàng là một nông dân ở gần đây, nếu cự tuyệt thẳng thì sẽ khiến chàng bị tổn thương, cho nên ta mới không nói ra... Bây giờ đã biết chàng là bảo chủ võ công cái thế, vậy thì khác rồi.”

“Chỗ nào khác hả? Vẫn là như thế, ta chưa lập gia đình, nàng chưa gả, chưa có phu có thê, hơn nữa giờ mọi người đều biết đương nhiên phải thành thân.” Tiêu Thiên Lân lý lẽ đàng đàng nói, vô cùng xem thường cách nói của nàng.

Nguyên Mị bị bức đến cùng, dứt khoát ngẩng mặt lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, “Việc thành thân này, đối với chàng có lẽ rất đơn giản, nhưng với ta mà nói là rất phiền toái! Chàng có thể đừng ép ta nữa không? Điều kiện của chàng rất tốt, điều kiện của ta thì kém hơn à? Chàng biết kiếm tiền, ta không biết sao? Tại sao ta phải vì lập gia đình mà thay đổi bản thân mình?” Sau khi phì phò rống xong, Nguyên Mị phủ thêm áo khoác, xoay người muốn đi.

Chưa từng thấy nữ nhân nào như thế này! Tiêu Thiên Lân nhìn bóng lưng của nữ nhân vô tình kia, không khỏi thở dài một hơi.

Bây giờ là thế nào đây? Muốn so coi ai ích kỷ hơn?

Rất tốt! Vậy thì so thử xem sao.

“Mị nhi của ta, nàng có thể kiên trì không thay đổi vì ta, nhưng chỉ cần nàng ra khỏi cánh cửa này, ta sẽ không bao giờ nói đến chuyện thành hôn với nàng nữa.” Tiêu Thiên Lâm thấp giọng tuyên bố.

Hắn đã bị nàng cự tuyệt hai lần rồi! Thân là nam nhi có tôn nghiêm, vậy mà lại bị nàng dẫm đạp dưới chân.

“Tốt lắm! Vậy đi, đa tạ đã thành toàn.” Nguyên Mị đứng trước cửa, dừng lại một khắc rồi cuộc nói ra những lời này.

Đóa hoa chảy theo dòng nước sẽ không vì bất cứ ai mà dừng lại, nếu hắn đối với nàng không phải thật tâm, vị trí của nàng ai cũng có thể thay thế được, vậy thì hắn cần gì phải tâm tâm niệm niệm muốn nàng cập vào bờ?

Bọn họ không phải là điểm xuất phát và nơi dừng lại của nhau.

“Đáng ghét!” Nhìn bóng dáng tuyệt luân của nàng, Tiêu Thiên Lâm tức đến mức máu lên tới não. Nàng vẫn không lấy hắn! Nàng vẫn không thay đổi vì hắn! Nàng vẫn nói chuyện thẳng thắn như vậy, khiến hắn không thể nào giận nàng...

Hắn!

Rất giỏi! Giỏi quá! Nữ nhân này thật sự quá giỏi rồi! Nếu nàng đã lên giường của hắn, khiến hắn giao tim ra, khiến hắn mất hồn vậy thì đừng vọng tưởng có thể thoát khỏi hắn!

Nàng không lấy hắn, đúng không? Hắn cũng sẽ không để nàng gả cho ai khác! Hừ! Cứ chờ xem.

“Thật hay giả?” Minh Minh tựa như nhặt được bảo bối, hai tay không ngừng ôm đầu, xoa tay, kéo váy, đứng ngồi không yên, cuối cùng là đi tới đi lui quanh bàn tròn, không cách nào an tĩnh được.

“Giả đó!” Nhìn Minh Minh hưng phấn như thế, Đường Mật không nhịn được trêu chọc nàng.

“Trời ơi! Mật tỷ, tỷ sao lại như thế? Tỷ biết muội rất lo lắng mà!” Minh Minh chu cái miệng nhỏ, không ngừng dậm chân.

“Ài! Muội cho Mị nhi ăn cơm xong rồi hãy nói nữa.” Đường Mật mặc dù cũng rất vui nhưng vẫn khuyên nhủ Minh Minh, muốn nàng bình tĩnh lại.

“Có phải muội sẽ đứng tới sáng mai hay không?” Tống Diễm liếc nàng một cái.

“Muội như vậy... ta ăn không trôi!” Nguyên Mị đang vội vàng ăn cơm, rồi cuộc ngẩng đầu tức giận nhìn chăm chăm vào Minh Minh, muốn nàng ngồi yên xuống, nếu không về phòng nghỉ ngơi thì đừng có như mấy con ong, bay vo ve quanh bàn cơm như vậy, thế sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc ăn cơm của nàng.

“Được rồi! Muội ngồi xuống là được chứ gì.” Sợ mọi người đuổi mình về phòng, Minh Minh ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, bốn phía an tĩnh không một tiếng động.

Bốn tỷ muội như hoa của đoàn ca vũ tụ lại trong sảnh, vây quanh cái bàn tròn, nhìn Nguyên Mị ăn cơm. Ánh nến chớp chồn, phản chiếu vào những khuôn mặt diễm lệ, lúc vui vẻ lúc bi thương.

May mắn là đây không phải chỗ cuối cùng mà bốn tỷ muội họ tụ lại với nhau, thật là ông trời phù hộ mà!

“Có muốn uống thêm bát canh gà không?” Nhìn Nguyên Mị nuốt vào viên tôm cuối cùng, Tống Diễm cầm muống canh lên, múc canh cho nàng.

“Không cần đâu! Muội no rồi, cảm ơn Diễm tỷ.” Hai tay Nguyên Mị ôm bụng nhỏ, lúm đồng xu hiện lên trên khuôn mặt nàng, biểu cảm rất hài lòng. Đúng là ở cùng với các tỷ muội tốt hơn, họ biết sở thích của nàng.

“Ăn no là được rồi, chúng ta có dành uội ít ngó sen tươi, Thiên Diễm nói mới vận chuyển từ Hàng Châu tới, huynh ấy đã mua hết về đây làm ọi người ăn, trắng xinh giòn giòn, ăn rất ngon.” Đường Mật vội vàng nói với Nguyên Mị.

“Ừm ừm! Mật tỷ, tỷ tốt quá! Biết muội thích ăn ngó sen nhất.” Nguyên Mị vui vẻ vỗ tay, chỉ thiếu không xoay ba vòng tại chỗ nữa thôi.

“Không phải tỷ đâu, đó là do Diễm nhi đặc biệt bảo Thiên Diễm mua.” Đường Mật không muốn nàng cảm ơn nhầm người.

Bây giờ người phụ trách việc ăn uống của đoàn ca vũ là Tiêu Thiên Diễm, Tống Diễm nói với hần, hần lập tức lên danh sách, bảo Vương Đại Nương và sai vật đi chợ mua đồ về.

“Đúng là Diễm tỷ tốt với muội nhất!” Nguyên Mị cười nịnh nọt ôm cánh tay Tống Diễm.

“Ha ha! Cái nha đầu này.” Tống Diễm điểm nhẹ vào trán Nguyên Mị, mỉm cười.

“Muội... vừa nãy chưa ăn được mấy hớp...” Minh Minh nghe nói có ngó sen, lập tức không nhịn được nuốt nước miếng.

“Được rồi! Tỷ chia uội.” Nguyên Mị hào phóng nói.

“Lúc ăn cơm chiều sao muội lại không ăn?” Tống Diễm nhú mày, tức giận nhìn Minh Minh.

“Khi đó không có Mị tỷ, muội làm sao có tâm tình để ăn!” Minh Minh trề môi, lộ ra vẻ mặt uất ức.

“Không sao, mình ta cũng đâu ăn được nhiều như vậy, mọi người cùng nhau giúp ta ăn đi.” Nguyên Mị vô cùng vui vẻ, cười với Tống Diễm và Đường Mật.

“Nhìn đi nhìn đi! Mị tỷ cũng nói vậy mà.” Minh Minh đi lấy ngó sen, rửa sạch, cắt miếng, rải một ít đường trắng lên trên, trông vô cùng ngon miệng.

“Ai!” Tống Diễm lắc đầu, hét cách với Minh Minh.

Ăn cũng đã no, uống cũng đã đủ, Đường Mật rốt cuộc không kềm chế được lòng hiếu kỳ, mở miệng hỏi han, “Muội nói cho rõ ràng xem, thật sự không lấy Tiêu Thiên Lân sao?”

Họ từng nghe người của Tiêu gia nói Nguyên Mị lên lút gọi hần ta là “Hồ ca”, hai người rất thân mật.

“Không gả! Chúng ta vừa mới nói rõ xong.” Nguyên Mị cầm một miếng ngó sen nhét vào miệng. Quả nhiên rất giòn, ngon quá!

“Nhưng hai người lúc trước...” Nghe nói rất “bận rộn” với nhau. Minh Minh trợn to mắt, không biết nên nói như thế nào.

“Vậy thì sao? Ta vẫn muốn hát khúc, biểu diễn khắp nơi với mọi người! Chẳng lẽ mọi người không quan tâm ta nữa, muốn ta ở lại đây?” Nguyên Mị phồng má, chắt vắn các tỷ muội.

“Làm sao có thể! Nghe thấy muội không thấy hần, ta vui còn không hết ấy.” Đường Mật kéo tay Nguyên Mị, không muốn nàng nghĩ loạn nữa.

“Muội đã quyết định như vậy rồi.” Nguyên Mị đơn giản nói quyết định của nàng.

Về phần ai hại nàng mất đi trinh tiết, nàng sẽ tra cho rõ... Chuyện này, nàng cũng không muốn nói với các tỷ muội tránh để mọi người lo lắng.

“Huynh đệ Tiêu gia tính tình cứng nhắc nghiêm túc, lão nhị có thể lãnh đạo mọi người, lấy được danh hiệu “thiên hạ đệ nhất bảo”, nhất định không phải là người đơn giản. Chuyện của muội với hần tuyệt đối sẽ không giải quyết dễ dàng như thế.” Nghe quyết định bốc đồng của Nguyên Mị, Tống Diễm có phần sầu lo.

A a! Thật là dạng người như vậy sao?

Có thể do nàng cự tuyệt hần hai lần nên khiến hần tức giận đi!

“Thật mà! Hần nói với muội, nếu như muội bước ra khỏi cửa phòng hần, hần sẽ không bao giờ nói tới chuyện thành thân nữa.”

“Hắn nói lời ngoan độc như vậy với muội?” Đường Mật trợn to mắt.

“Đại khái là vậy!” Nguyên Mị nhún nhún vai, lại bỏ một miếng ngó sen vào miệng.

“Thế muội nói sao?” Tống Diễm sừng sốt. Hai người này rốt cuộc là đang yêu hay là đánh nhau vậy? Sao một chút nhường nhịn cũng không có?

“Tốt lắm! Đa tạ đã thành toàn.” Nguyên Mị nghiêm túc nhai, nhớ lại lời nói đã thương tổn người kia.

Chỉ là... nếu đã nói được lời ác như vậy, chắc cũng không phải là người yêu đâu há?

“Rất khí phách!” Minh Minh vỗ vỗ tay, đáp lại lời nói khí phách của Nguyên Mị.

Rất tốt! Rất có khí phách! Không nhìn ra Mị tỷ bề ngoài nhu nhược như vậy, bên trong lại mạnh mẽ đến mức cãi tay đôi với nam nhân!

Nghe thấy đáp án như vậy, Tống Diễm và Đường Mật cũng trợn mắt, hai người nhìn lẫn nhau, không biết nên nói gì.

8. Chương 8

Trên võ đài, chiêm trống vang trời, Minh Minh giới thiệu khúc hát của Thu Quỳnh xong liền lui xuống đài.

“Người tới xem diễn ngày càng ít đi...” Minh Minh đứng sau đài, chu miệng, bắt đầu than thở.

“Chúng ta cũng nên đi rồi.” Tống Diễm nhìn xuống chỗ khán đài một chút, quả nhiên như lời Minh Minh nói, người đến nghe hát ca múa ngày một ít.

“Đúng vậy! Một vùng nông thôn thế này, có thể ở lâu như vậy cũng đã đỡ lắm rồi.” Đường Mật khoát khoát tay, hết sức lo lắng trước tình trạng này.

Ở vùng này, họ đã dừng chân gần ba tháng.

Nàng vắt hết sức suy nghĩ, đem các tiết mục đã diễn qua xào qua nấu lại rồi lược lần nữa, cũng chỉ có thể đến đây thôi.

Một tiểu thành thị chỉ thịnh vượng trong việc du lịch, kiến thức không phổ biến, thu vào dĩ nhiên không thể so với đô thị buôn bán sầm uất, ra tay cũng không hào phóng lắm. Lúc họ mới tới, dân cư ham mới mẻ, ngày ngày chạy tới xem, bây giờ nhìn ngán rồi, lười tới là chuyện bình thường. Huống chi từ sau khi hôn sự của Nguyên Mị và Tiêu Thiên Lâm thất bại, Phi Vân Bảo đã cổ động các vũ sư võ sư, đệ tử, tân khách không đến nữa, tiếp tục như vậy, đoàn ca vũ có lẽ chỉ có thể đợi quạ đen bay ngang, tiện đường dừng chân xem diễn.

“Đúng, vậy chúng ta thu xong hôm nay, hai ngày nữa lập tức đi.” Biết đoàn ca vũ không hoạt động tốt là do mình, nhưng Nguyên Mị vẫn rất bình tĩnh thờ ơ.

“Phải! Rốt cuộc đã có thể rời khỏi nơi này.” Minh Minh cao giọng hoan hô, vui mừng khôn xiết.

Thành thật mà nói, diễn ở chỗ này, áp lực của nàng rất lớn!

Không biết các tỷ tỷ có phát hiện hay không, nhưng nàng cảm thấy người ở lân cận Thái Sơn rất đáng sợ, mỗi lần lên đài giới thiệu chương trình, cứ có cảm giác ai đó nhìn chăm chăm vào họ, tựa như lúc nào đó sẽ bất chợt nhào lên đài... Mặc dù đáng ghét nàng đáng yêu mỹ mạo, nhưng nàng không muốn thất thân vô duyên nha?

Cho nên, cả ngày nàng quần lấy Nhiễm Thiên Tình không chịu buông, muốn hắn bảo vệ mình.

“Trẻ con!” Đường Mật buồn cười, không nói nữa, chỉ là bảo bốn hộ vệ đến, bàn luận với họ tuyến đường rời khỏi Thái Sơn.

Trong khi một đám đang thảo luận tới sôi nổi ở sau đài thì Tiêu Thiên Vũ sắc mặt xanh mét, tức giận chạy đàng đàng tới.

“Gì đấy?” Đang nấu canh và làm điểm tâm ngọt cho nương tử, Tiêu Thiên Diễn quay đầu thấy đệ đệ, cho là hắn cũng muốn một chén súp.

“Gì cái gì! Nguyên Mị đâu? Đệ muốn tìm con hồ ly kia!” Tiêu Thiên Vũ lớn tiếng kêu.

“Không được mở miệng nói lời gây tổn thương người như thế.” Tiêu Thiên Diễn biết đệ đệ không có hảo cảm với thành viên của đoàn ca vũ, nhưng chính tai nghe hắn mắng, chân mày không khỏi nhíu lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Đường Mật nghe tiếng hai người tranh chấp, chạy đến.

“Gọi Nguyên Mị ra ngoài! Ta muốn gặp cô ta!” Tiêu Thiên Vũ mặc kệ hai người cản trước mặt, càng lớn tiếng hô to về phía bên trong.

“Àm ĩ gì vậy?” Tống Diễm đi tới bên cạnh hôn phu, nắm tay hắn.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đệ nói cho rõ ràng.” Tiêu Thiên Diễn không để cho hắn tiếp tục càn rỡ, dùng thân thể cản lại.

“Đệ...” Tiêu Thiên Vũ tức đến mức muốn phát điên.

“Nguyên Mị ở đây! Người có gì muốn nói thì lệ lên.” Thanh âm lười biếng của Nguyên Mị vang lên sau lưng các tỷ muội, chán nản thò đầu ra.

“Muội đừng không ra đây làm gì?” Đường Mật dang tay ngăn Nguyên Mị, không cho nàng ra ngoài.

“Con hồ ly tinh này! Rốt cuộc cô quyến rũ nhị ca ta thế nào? Cô mau tới Phi Vân Bảo chúng ta nói cho rõ ràng, nhị ca ta sắp bị cô hại chết rồi!” Thấy Nguyên Mị, Tiêu Thiên Vũ đầy bụng tức giận không để ý đến ánh mắt người khác, lên tiếng rống mắng, giọng nói xen kẽ tiếng khóc.

“Lão nhị sao vậy?” Nghe lão út mắng, Tiêu Thiên Diễn vội vàng hỏi.

“Đại ca, huynh còn quan tâm chúng ta sao? Huynh chỉ quan tâm tới nương tử của huynh, đi theo nàng ta khắp nơi... Huynh không quản Phi Vân Bảo, bỏ mặc ta... ngay cả Hồ ca sắp chết, huynh cũng không để ý...” Tiêu Thiên Vũ nóng nảy đến mất lý trí, oán trách một hồi oán luôn cả huynh trưởng.

Trong nhất thời, mọi người đều sửng sốt, nhìn Tiêu Thiên Vũ đang thương tâm khổ sở.

“Hồ ca bị thế nào?” Nguyên Mị rốt cuộc không nhịn được, đẩy mọi người ở trước mặt ra, chạy nhanh lại trước mặt Tiêu Thiên Vũ.

“Tự cô về Phi Vân Bảo xem đi.” Tiêu Thiên Vũ âm trầm nhìn Nguyên Mị một cái, cũng không nói rõ ràng với nàng, bỏ lại ngựa thì triển khinh công bay đi mất.

“Ta...” Nhìn con tuần mã cao lớn, Nguyên Mị tròn mắt. Nàng đâu biết cưỡi ngựa chứ? Sao lại có người như thế? Muốn tìm nàng tính sổ cũng không thềm nói rõ ràng, lại bỏ ngựa chạy mất.

“Ta đưa tỷ về.” Nhiễm Thiên Tình lập tức nhảy lên ngựa, đưa tay muốn kéo Nguyên Mị.

“Được”. Thấy Nhiễm Thiên tình giúp, Nguyên Mị như trút được gánh nặng. Hai người cưỡi cùng một con ngựa, chạy về phía Phi Vân Bảo.

“Chúng ta cũng đi.” Tống Diễm kéo tay hôn phu, muốn hắn mang nàng về.

“Còn muội, muội thì sao? Muội cần người bảo vệ mà!” Minh Minh núp dậy giờ lập tức xông tới, đuổi theo con tuần mã.

“Thiên Tình và Mị nhi cùng nhau về tương đối an toàn, muội không có việc gì thì ở lại đoàn trước đi, đừng chạy loạn đó.” Đường Mật kéo Minh Minh, không để nàng đi theo Nhiễm Thiên Tình.

“Tại sao muội không thể đi?” Minh Minh rất muốn khóc, hốc mắt ửng hồng.

Nàng thật vất vả đợi Tống Diễm thành thân xong, sao giờ tình địch lại trở thành Nguyên Mị rồi? Tại sao tỷ muội cứ ngăn cản nàng, ngăn cản hạnh phúc của nàng? Nàng đối với họ tốt như vậy, nhưng họ cứ phá hỏng tình yêu của nàng... Tại sao?

“Hổ ca...” Nguyên Mị gặp Tiêu Thiên Vũ khóc rống, tâm hoảng sợ mà đi như bay, nhanh chóng chạy vào Phi Vân Bảo.

Dọc đường đi gặp không ít võ sư và học đồ, mặc dù không cản đường nàng nhưng thấy nàng xuất hiện, sắc mặt họ rất khó coi.

“Bình tĩnh một chút!” Nhiễm Thiên Tình đi theo sau lưng nàng, mặc dù thấy mọi người rất tức giận, nhưng vẫn đuổi theo nàng, bảo vệ an toàn cho nàng.

Bên ngoài phòng Tiêu Thiên Lâm có hai hộ vệ canh chừng, thấy Nguyên Mị lập tức nhú mào, để nàng vào xong, lại gờ dao chặn Nhiễm Thiên Tình lại.

“Ta là hộ vệ của Nguyên cô nương!” Nhiễm Thiên Tình tức giận trừng mắt nhìn hai người.

Lúc ba người đang tranh chấp thì Tiêu Thiên Diễn cũng các thành viên của đoàn ca vũ cũng lục tục chạy tới.

“Bảo chủ chỉ cho Nguyên cô nương vào.” Mặc dù Tiêu Thiên Diễn đứng trong đám khách nhưng hộ vệ vẫn kiên trì, không cho là không cho.

“Cả Thiên Diễn cũng không cho vào?” Tống Diễm cố gắng nói lý lẽ với hộ vệ.

“Rất xin lỗi, bảo chủ cần sự yên tĩnh, không có lệnh của ngài, ai cũng không thể vào.” Hộ vệ tận trung với công tác cương vị.

“Ở ngoài đợi đi! Nếu Mị nhi cần, muội ấy sẽ gọi thôi.” Đường Mật kéo cánh tay Tống Diễm, muốn nàng bình tĩnh lại, đừng làm khó vị hộ vệ kia.

“Chỉ đành vậy thôi.” Tống Diễm thở dài. Bước vào trong, Nguyên Mị chạy thẳng vào trong phòng Tiêu Thiên Lâm, lập tức bị dọa sợ đến mặt trắng bệch.

Gương mặt anh tuấn anh khí đàng đàng trước giờ nay không chút huyết sắc, cả người nằm yên trên giường, cũng không nhúc nhích chữ nói chỉ long hổ rầm rộ bám theo nàng bàn cãi.

“Hổ ca... Chàng sao vậy?” Nguyên Mị nghi hoặc, nàng cho rằng mình đang nằm mơ, còn tự nhéo chính bản thân mình.

Đau! Đây không phải là mơ.

“Không biết. Gần đây nhị ca rất quái lạ, không nói chuyện, ẩn ở phía sau núi luyện võ một mình, không muốn người khác đến gần. Tiểu Ngư Nhi đưa cơm cho huynh ấy, lại không thấy huynh ấy đâu, mọi người cùng nhau đi tìm thì thấy nhị ca té ngã ở bên cạnh đường núi, “Truy Phong” yêu quý của huynh ấy tự mình chạy về đây.” Tiêu Thiên Văn xưa giờ rất tốt với đoàn ca vũ đứng ở bên giường, dùng ánh mắt trách cứ nhìn Nguyên Mị, nhưng vẫn nhàn nhạt kể ra mọi chuyện.

“Đại phu nói sao?”

“Hình như, là ngã ngựa!” Sắc mặt Nguyên Mị xanh trắng.

“Lão Lý nói không được di chuyển nhị ca, phải quan sát nhiều ngày nữa.” Tiêu Thiên Văn nói lại đúng sự thật.

Đại phu của Phi Vân Bảo tuy rằng y thuật cao siêu, nhưng vô luận châm cứu thế nào, hốt bao nhiêu thuốc vẫn không thể khiến Tiêu Thiên Lâm tỉnh lại.

“Tại sao lại như vậy?” Nguyên Mị lẩm bẩm, từ từ đi tới bên cạnh giường, nhìn nam nhân trước giờ luôn vênh vác tự đắc kia. Từ khi biết đến hắn, hắn vẫn liêu lĩnh không ai bì nổi, hôm nay sau lại ngoan ngoãn nằm trên giường chứ?

“Tiêu Thiên Lâm, chàng gạt ta phải không?” Nàng nhẹ giọng hỏi, nhưng nam nhân nằm trên giường vẫn không trả lời.

Nguyên Mị đưa mắt nhìn gương mặt tuấn tú, những giọt nước mắt lớn như hạt đậu chột rơi xuống, lệ nóng làm đau lòng người.

“Nàng cũng thích Hồ ca đúng không? Tại sao không lấy huynh ấy?” Tiêu Thiên Văn này giờ vẫn không có ý tha thứ rốt cuộc không nhin nổi, hỏi chuyện hần quan tâm nhất.

Rõ ràng đã yêu nhau, tại sao không muốn cùng kết liên cành? Tại sao lại muốn như chưa từng xảy ra chuyện gì? Khiến Tiêu Thiên Văn tự cho mình đa tình, giống như một con thú bị thương cự tuyệt sự quan tâm của người khác, núp trong một góc tự liếm vết thương.

“Ta cũng không phải không chịu lấy chàng, chỉ là ta không muốn gả! Ai ta cũng không muốn gả!” Nguyên Mị bụm mặt, khóc sùi sụt giải thích.

Tiêu Thiên Văn nằm trên giường dường như hơi cử động, nhưng vì Nguyên Mị đang thương tâm và Tiêu Thiên Văn đang khiếp sợ nên không hề phát hiện.

“Sao? Không muốn gả?” Nghe đáp án như thế, Tiêu Thiên Văn tròn mắt.

Nguyên Mị không ngờ sự tùy hứng của mình lại mang đến tổn thương lớn như vậy cho Tiêu Thiên Văn.

“Căn bản là ta không muốn lập gia đình! Ta nghiêm túc học nghệ, tốn rất nhiều tiền, đã dự định lâu rồi...” Nàng nói ra chân tướng làm người ta kinh ngạc, hai gười nói thẳng lý do ra. Mặc dù động lòng, nhưng lại tuyệt tình không cho nam nhân đến gần, mặc dù có tình, nhưng vẫn kiên trì tùy hứng cắt đứt nhân duyên với người yêu, tiêu sái mà phát tay bỏ đi người thật lòng yêu mình. Chân tướng lại là: Nàng không tin tưởng người nào, chỉ tin bản thân mình, chỉ thích bản thân.

Cho nên từ khi mới bắt đầu, nàng đã không định sẽ thành thân?

“Ý nàng là.. đời này nàng không hề có ý thành thân với nam nhân?” Giọng Tiêu Thiên Văn đầy sự chất vấn, lại có thêm một tia khó khăn khổ sở.

“Phải.” Nguyên Mị liên tục gật đầu, nước mắt ràn rụa nhìn nam nhân nằm trên giường chăm chú.

Nàng cho rằng vô tình rồi bỏ hần, hần sẽ nhanh chóng quên nàng, yêu một nữ nhân khác, nhưng không ngờ hần lại chấp nhất đến vậy, để cho ngã ngựa...

Hần đã cứu nàng, nàng lại tổn thương hần sâu sắc như vậy, nàng thật sự rất khổ sở!

“Tại sao?” Tiêu Thiên Văn nhỏ giọng hỏi. Hần không hiểu tại sao nữ nhân này lại không có giấc mộng uyên ương hồ điệp, không muốn cùng người trong lòng nắm tay bạch đầu giai lão.

Nữ nhân bình thường mỗi khi nói đến ý trung nhân, luôn có biểu cảm xấu hổ vui mừng!

Tại sao nàng, một người độc thân, có nam nhân yêu mến lại không muốn gả cho hần? Bộ dáng của nàng đối với Hồ ca không giống như giả, nàng vì Hồ ca mà chảy nước mắt, chân tình này, tại sao lại không muốn gả cho huynh ấy?

“Ta sinh ở một gia đình nghèo, khi cha mẹ sinh được đệ đệ thì đem ta vứt ở bên đường, còn mắng ta, không cho phép ta theo họ trở về. Ta ở ven đường đói bụng hai ngày trời mới được Bảo nương nhặt về Túy Hương Lâu nuôi. Bảo mẹ đối với ta cũng không tốt... Ta luôn nghĩ, ngay cả cha mẹ cũng không thể dựa vào, vậy còn có ai sẽ yêu ta cả đời này?” Nhìn gương mặt anh tuấn của Tiêu Thiên Văn, Nguyên Mị nhàn nhạt giải thích.

“Nàng không tin nhị ca sẽ yêu nàng, thương nàng cả đời sao?” Tiêu Thiên Văn kinh ngạc nhìn tiểu nữ nhân kỹ nghệ tài giỏi mỹ mạo như hoa này.

Nguyên Mị mím chặt môi, không trả lời, nhưng sự trầm mặc đã thể hiện rõ câu trả lời của nàng.

“Nàng có thể nói với huynh ấy, bảo huynh ấy thề.” Tiêu Thiên Văn lo âu nói.

Tiếng nói lãnh đạm của Nguyên Mị ản tàng nổi lòng của nàng, “Cần gì phải như thế? Nếu ngay cả cha mẹ sinh ra ta cũng không làm được, sao lại yêu cầu người khác phải làm?”

Lòng người sẽ thay đổi, bởi vì hoàn cảnh và thời gian khác nhau mà thay đổi, cho nên nàng lựa chọn tin tưởng vào tiền.

“Chuyện này...” Trong lúc nhất thời, Tiêu Thiên Văn không biết nên nói gì. Không ngờ đôi kim đồng ngọc nữ trong mắt mọi người này lại là như thế! Cách nhau trong gang tấc, nhưng khoảng cách giữa hai quả tim lại là ngàn dặm chân trời. Mặc dù tâm tư họ bên nhau, cơ thể giao thoa, nhưng vẫn vô duyên vô phận... Nghĩ đến tình trạng này, trong đầu Tiêu Văn Thiên sấm chớp rền vang.

Qua hồi lâu sau, rốt cuộc Tiêu Thiên Văn thôi suy nghĩ, hòa hoãn nói: “Bất kể nàng nghĩ thế nào, nhưng nhị ca thích nàng, trúng ý nàng, vì nàng tâm phiền ý loạn vẫn là sự thật, chỉ xin nàng thay chúng ta chăm sóc cho nhị ca, đợi khi huynh ấy tỉnh lại chắc chắn sẽ rất vui.”

“Được.” Nguyên Mị gật mạnh đầu, không ngừng lau nước mắt.

Chỉ cần Tiêu Thiên Văn chịu tỉnh lại, nàng nhất định sẽ nói với hắn, rằng nàng đồng ý lấy hắn, không tùy hứng bừa bãi nữa, không để hắn tức giận nữa.

Van cầu trời au để hắn tỉnh dậy đi!

Gió mạnh và tia chớp, mây đen không ngừng bay ở phía chân trời, tiếng mưa rơi trong rừng nghe như tất cả mưa gió đều tụ ở đây, cây cối bụi bặm rung động bay dữ dội.

“Mưa to không giảm thế này, một lát khỏi cần luyện công rồi.” Tiểu Vũ đứng bên cửa sổ, nhìn mưa sa gió giạt ngoài kia, mày nhướn lên vui mừng.

“Được lắm! Chúng ta đánh cờ đi.” Tiểu Ngư Nhi lấy bàn cờ ra, muốn tìm người “chém giết.”

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn.”

Thải Hà nghe mấy người học đồ nói thế, không khỏi cau mày, “Mấy người các ngươi không luyện công lại vui như vậy, khó trách bị bảo chủ mắng.”

Nghe Thải Hà mắng, Tiểu Ngư Nhi nhanh tay lẹ mắt, nhẹ chân chùn mắt.

“Sắp đổi người rồi! Hà tỷ nói bảo chủ nào vậy?” Tiểu Vũ sớm đã không vừa mắt Thải Hà tối ngày quẩn lầy Tiêu Thiên Văn, cố ý nói thầm bên tai nàng.

“Người nói những gì vậy hả?” Thải Hà quay đầu, nhìn Tiểu Vũ chằm chằm.

“Đây là sự thật! Hôm đó đi qua phòng võ sư, ta nghe họ nói đó.” Tiểu Vũ tự mình là người có tin tức thông linh nhất, kể rõ chuyện Tiêu Thiên Văn ngã ngựa ra.

“Nói lung tung! Bảo chủ võ công cao cường...” Thải Hà liếc chết phản bác lời đồn đãi không có căn cứ kia. Ở phương viên trăm dặm, có ai không biết Tiêu Thiên Văn võ công cao cường chứ? Kiếm thuật, quyền cước, cái nào cũng siêu đẳng, ngay cả thuật cưỡi ngựa cũng nhất nhĩ, sao có thể ngã ngựa?

“Rất khó nói à. Lúc trước nghe nói hôn sự của ngài ấy với Nguyên cô nương không thành, tâm tình kém, ai biết lẽ ngài ấy buồn quá thất thần ngã xuống ngựa thì sao?” Tiểu Vũ tiếp tục phỏng đoán.

“Thật à? Hèn gì hai ngày nay không thấy bảo chủ.” Tiểu Lục nhảy qua cùng nhau bát quái.

“Có thể vậy lắm! Ai không biết ngài ấy thích Nguyên cô nương chứ!” Nhớ đến chuyện Tiêu Thiên Văn không cho họ lại gần Nguyên Mị, Đại Sơn ăn giấm tiếp lời.

Thải Hà lớn tiếng ngăn họ thảo luận, “Các ngươi đừng có mà nói nhảm! Để bảo chủ nghe được, không phạt các ngươi đứng tấn một canh giờ mới lạ đó!”

Hừ! Thật là đồ đáng ghét chết tiệt! Tự mình là bảo chủ phụ nhân tương lai à, còn dám ra lệnh cho bọn họ, nhìn là thấy ghét.

Tiểu Vũ cố ý thêm mắm thêm muối nói, “Cô còn không tin? Nếu không, cô nói xem hai ngày nay ngài ấy đi đâu? Không phải cô rất thân với bảo chủ sao? Thế bảo chủ đang làm gì vậy? Ta nghe nói ngài ấy đang dưỡng bệnh trên giường, còn tìm cô nương xinh đẹp nhất trong đoàn ca vũ đến chăm sóc, cô nương xinh đẹp nhất... Không phải là Nguyên cô nương sao?”

“Nói đến đây là ta đã biết. Bảo chủ thích Nguyên cô nương nhất. Nguyên cô nương xinh đẹp như thiên tiên, đứng cùng một chỗ với bảo chủ chính là câu “anh hùng mỹ nhân” mà người ta hay nói, vô cùng vừa đôi.” Tiểu Lục cũng không ưa thái độ của Thái Hà, liền theo phe Tiểu Vũ lên tiếng.

“Huynh ấy đã không còn quan hệ gì với đoàn ca vũ rồi! Chỉ là đang bế quan luyện công thôi.” Thái Hà cố gắng bình tĩnh.

“Không phải...” Tiêu Vũ nói thêm nữa, quyết phải khiến Thái Hà khóc.

“Các người đừng cãi nhau nữa! Gần đây bảo chủ hơi bận, không có ở trong trang.” Hộ vệ Vương Hàn đi ngang nội sảnh, nghe được mấy đệ tử đang bàn um trời lên, vội vàng chạy đến giải quyết mối tranh cãi.

“Phải vậy không? Rõ ràng ta nghe...” Tiểu Vũ vẫn còn mối hoài nghi rất lớn.

“Bảo chủ thật sự rất bận.” Vương Hàn vừa lau mồ hôi, vừa giải thích, vẻ mặt hốt hoảng gián tiếp khiến không ít người tin lời của Tiểu Vũ.

“Vậy sao?” Tiểu Vũ cố ý nhìn Thái Hà, cười nhàn nhạt.

“Ta có việc muốn tìm bảo chủ.” Thái Hà tức đến mức không chịu nổi, nàng xoay người, không để ý tới lời giải thích của Vương Hàn, chạy nhanh đi.

“Ai! Các người các người...” Vương Hàn nhìn bóng lưng Thái Hà, vừa bực vừa không có cách.

Coi coi còn ai dám hống hách trước mặt họ nữa? Ha ha!

“Ta có nói gì đâu.” Tiểu Vũ hừ một tiếng, vẻ mặt khoái trá.

9. Chương 9

Đêm khuya, nước chảy róc rách ngoài cửa sổ, truyền đến bên tai không dứt. “Ồn quá!” Nguyên Mị nghỉ ngơi trong nội thất, nằm trên nệm êm, ngủ không yên, vì vậy nàng chậm chạp đứng dậy, cầm áo khoác khoác lên người. Từng tiếng nước suối chảy phía sau nhà, từ đây có thể nghe rất rõ ràng.

Nàng nâng mũi chân, đi ra bên ngoài, thấy Tiêu Thiên Lân vẫn yên tĩnh nằm, một gã sai vặt ngồi trên ghế bên cạnh, không ngừng gạt đầu lim dim.

Vẫn không tỉnh lại...

Sao lại biến thành như vậy? Nàng bắt giác thở dài.

Nguyên Mị đi tới đứng bên cửa sổ, dựa vào lan can, gió mát nhẹ nhàng quạt vào mặt, nhìn theo bóng cành cây gãy ra ngoài, trăng trên trời dường như cũng bị nước mưa tẩy rửa, sáng ngời soi rọi. Đúng là bảo chủ mà! Chỗ này phong lương thoải mái làm người ta rất dễ chịu, nhưng không gian quá yên tĩnh.

Mấy ngày nay, nàng làm theo yêu cầu của Tiêu Thiên Văn, ở lại Phi Vân Bảo chăm sóc Tiêu Thiên Lân, nhưng hần vẫn hôn mê, không hề tỉnh lại.

Nếu như hần ngủ mãi như vậy, nàng nên làm sao đây?

Cả đoàn ca vũ cũng ở lại với nàng, tìm khách điểm ở phụ cận Phi Vân Bảo, bảo rằng nếu nàng không đi, đoàn ca vũ cũng sẽ không cất bước. Nếu còn tiêu phí như vậy, phải làm sao mới tốt đây? Cũng đâu thể khiến cả đoàn ca vũ cứ phải phiền vì nàng...

Nghĩ tới đây, Nguyên Mị càng buồn bực, không khỏi lần nữa thở dài.

Nàng không bỏ được Tiêu Thiên Lân đang hôn mê để đi với tỷ muội đoàn ca vũ, nhưng muốn tỷ muội đi trước, đợi Tiêu Thiên Lân tỉnh lại nàng sẽ đi gặp các nàng, chuyện như vậy, có nói họ cũng không chịu, nên làm sao bây giờ?

Nguyên Mị dựa lên lan can, yên lặng tự hỏi, nhưng... đầu bỗng nhiên nặng trĩu.

Lúc trước, nàng ở trong nội thất, rõ ràng không ngủ được, tại sao dựa lên lan can thế này mí mắt lại ngày càng nặng nề?

Nàng lão đảo xoay người, tựa vào lan can, nhìn gã sai vặt lúc này vẫn còn lim dim trên ghế nhỏ, cả người giờ đã đổ ập trên đất, ngủ say đến không dậy nổi.

“Thật kỳ lạ...” Nguyên Mị loạng choạng, miễn cưỡng đứng thẳng người.

“Đại mỹ nhân, nàng cảm thấy kỳ lạ chỗ nào?” Một gương mặt ngăm đen tươi cười đột nhiên xuất hiện sau tấm bình phong.

“Người, người là ai?” Nguyên Mị không ngờ trong phòng còn có người khác.

Nàng ôm trán, thân hình lão đảo sắp ngã.

“Trước tiên ta xin giới thiệu, ta tên là Đinh Hùng, là sư phụ có công phu quyền cước giỏi nhất Phi Vân Bảo, nàng cũng có thể gọi ta là Hùng ca.” Có thể nhìn thấy Nguyên Mị mình mơ ước từ lâu ở khoảng cách gần như vậy, Đinh Hùng mở cờ trong bụng, bước nhanh nhào lại chỗ nàng như sắc quỷ.

“Sao ngươi có thể vào đây?” Nguyên Mị còn nhớ Tiêu Thiên Văn đã ra lệnh trừ hai người hộ vệ và sai vặt hầu hạ, ai cũng không được phép vào phòng ngủ của Tiêu Thiên Lâm.

“Dùng chút thủ đoạn là vào được! Chỗ này cũng chỉ là phòng của Tiêu Thiên Lâm, đâu phải đầm rồng hang hổ gì sao lại không thể vào được?” Đinh Hùng chỉ cần đốt mê hương ở cửa, đừng nói gã sai vặt, ngay cả người có công phu cao cường cũng phải ngủ li bì.

“Sao ngươi có thể...” Vì đứng bên cửa sổ, gió núi thổi tan không ít mê hương, nên nàng không hít phải nhiều như gã sai vặt, nhưng cũng đủ làm tay chân nàng vô lực, ý thức mơ hồ.

“Sao ta lại không thể? Đại mỹ nhân, nàng vốn là của ta! Nàng không biết sao?” Đinh Hùng đi lại bên cạnh Nguyên Mị, định đỡ nàng.

“Đừng chạm vào ta!” Nàng hất tay Đinh Hùng ra.

“Người còn nói nhảm với cô ta làm gì? Không phải thích cô ta lắm sao? Vậy dẫn cô ta đi nhanh một chút đi!” Thái Hà thấy Đinh Hùng đắc thủ, lặng lẽ đi ra từ trong góc.

Không có nàng giúp một tay, Đinh Hùng cũng không thể thuận lợi lên vào chỗ ở của Tiêu Thiên Lâm được.

Nhưng, nàng cũng không phải giúp đỡ Đinh Hùng, nàng chỉ là đòi lại nam nhân của mình, Tiêu Thiên Lâm là của nàng, không có ai có thể cướp đi hắt trước mặt nàng.

“Là người!” Nguyên Mị nhận ra Thái Hà.

Thái Hà bám chặt không buông, đối với người yêu của mình luôn quyết tâm giành lấy, rất nhiều người đã lên nói với nàng, nhưng bởi vì nàng không có ý định thành thân với Tiêu Thiên Lâm nên không đặt Thái Hà trong mắt. Không ngờ nàng ta sẽ...

“Chính là ta! Căn phòng này, trừ ta ra, không nữ nhân nào được phép vào nữa.” Thái Hà thấy gương mặt Nguyên Mị trắng nõn kiều mị, liền tức giận một bụng, nàng sải bước tiến về phía trước, vươn tay muốn tát người.

Nhìn xem nàng đánh nát khuôn mặt đã quyến rũ nam nhân của nàng!

“Không được phép chạm vào nàng!” Đinh Hùng chớp lấy tay Thái Hà, dùng lực tát nàng ta một cái.

“Người đánh ta?” Thái Hà quay đầu, kinh ngạc nhìn Đinh Hùng chăm chăm.

“Ta còn không nỡ chạm vào nàng, vậy mà cô dám mơ tưởng dám đánh nàng ư? Cô ngay cả xách giày cho nàng cũng không xứng! Khó trách Tiêu Thiên Lâm không cần cô.” Mắt thấy Nguyên Mị đã nằm trong tay, Đinh Hùng cũng không cần che giấu sự khinh miệt nữa.

“Khốn kiếp! Là ai dẫn ngươi vào đây hả?” Thái Hà vô cùng tức giận, nàng lập tức giơ tay muốn đánh trả. Lần này, Đinh Hùng sớm đã có phòng bị, hất lắc chân, lấy ra chủy thủ giấu dưới đáy giày đâm mạnh về phía bụng Thái Hà.

“Á!” Nguyên Mị che miệng lại, bị cảnh trước mắt dọa đến ngất người.

“Ta sớm đã ngăn cô rồi! Cô còn la lối om sòm? Cho là ta không dám làm gì cô sao?” Đinh Hùng sớm đã chịu đựng nữ nhân điên này đủ rồi, bây giờ cho nàng ta một đao để nàng ta câm miệng đã là khách khí, hẳn còn chưa từng đao lẳng trì nàng là may rồi!

(Lẳng trì: Hình phạt bằng cách dùng đao mỏng lóc từng miếng thịt nhưng không để phạm nhân chết, lóc đủ một ngàn miếng thịt thì thôi.)

Nhìn hai người tàn sát lẫn nhau, Nguyên Mị ngất ngốc. Đinh Hùng xử lý Thái Hà xong, thấy sắc mặt Nguyên Mị trắng bệch, biết là đã dọa nàng sợ, vội vàng cắt đao vào, đi tới trước mặt nàng định trấn an nàng.

“Đừng tới đây! Nếu không ta... chết cho ngươi xem!”

Nguyên Mị dựa sát vào lan can, mặc dù tay chân vô lực, nhưng vẫn cố gắng dùng tia khí lực cuối cùng chống trả, mạnh mẽ nói với Đinh Hùng. Mặc dù nàng không quan tâm đến trình tiết, nhưng nếu thân thể bị thứ nam nhân ghê tởm này đụng chạm, nàng thà chết còn hơn!

Bị khí thế của Nguyên Mị làm cho giật mình, Đinh Hùng dừng bước lại: “Được, nàng muốn sao ta cũng chiều nàng, nàng ngàn vạn lần đừng làm ẩu.”

Dù sao mỹ nhân cũng đã vào tay, sớm muộn cũng thuộc về mình, hẳn thật sự không cần dùng sức mạnh với nàng. Nếu như nàng còn sức lực, làm ra chuyện vạn nhất, như vậy quá uổng phí công sức của hắn rồi.

“Phù!” Nguyên Mị nhìn hắn chằm chằm, tâm hoảng ý loạn.

Vì để kéo dài thời gian đợi cho Nguyên Mị bất tỉnh, Đinh Hùng bèn câu giờ bắt chuyện với nàng, muốn nàng bớt đề phòng. “Tính tình nàng sao lại quyết liệt như vậy? Một chút cũng không giống với bề ngoài, chỉ là như vậy cũng tốt, ở trên giường khẳng định sẽ như mèo hoang, rất hợp ý ta, không hổ là nữ nhân đầu tiên ta để mắt tới!”

“Ta... ta không quen biết ngươi, đừng có nói như đã biết ta lâu lắm vậy.” Nguyên Mị đầu choáng mắt hoa, hai chân lảo đảo lùi về sau một bước.

Nhìn giai nhân lui về sau, Đinh Hùng tiến về phía trước một bước, toàn bộ tinh thần đều đặt trên người nàng, “Mị nhi, xem cách nàng nói chuyện như vậy, nàng với Tiêu Thiên Lâm cũng hay thế này phải không? Ta nói cho nàng nghe, ánh mắt của ta hoàn toàn tốt hơn so với Tiêu Thiên Lâm! Lúc nàng vừa đến biểu diễn ở Phi Vân Bảo, hẳn ta ngay cả xem cũng lười, nhưng ta thì khác, ta rất coi trọng nàng!”

“Vậy thì sao?” Nàng tức giận thở hổn hển phản kích.

Rất nhiều nam nhân đều đến xem nàng biểu diễn sớm hơn Tiêu Thiên Lâm, bằng vẻ thù mị hơn người của nàng, tới chỗ nào chẳng câu một đồng nam nhân đến.

“Nam nhân nàng nên hiến thân lần đầu tiên phải là ta mới đúng! Mặc dù ta không biết... cuối cùng lại cho tên kia ăn lời. Chỉ là, nam nhân đầu tiên của nàng không phải là Tiêu Thiên Lâm đó chứ?” Nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Nguyên Mị, hắn hài lòng kể kế hoạch lúc trước ra, vẻ mặt vô cùng bí ối.

“Kính tởm! Thì ra ngươi chính là người hạ mị dược!” Nguyên Mị tức đến mức muốn điên, nàng vươn tay, muốn đánh Đinh Hùng như không thành công.

“Đương nhiên là ta, chỉ tiếc ngày đó không bắt được nàng, nhưng lần này...”

Lời của Đinh Hùng còn chưa dứt, câu nói sững lại, bên trong phòng truyền đến một tiếng va chạm rất lớn, cả người hắn như điều đứt dây, bị ném bay đến một góc trong phòng.

Mặc dù tầm mắt mờ hồ, nhưng Nguyên Mị vẫn bị tiếng vang khổng lồ làm cho giật mình. Chẳng lẽ còn có người khác trong phòng?

Nguyên Mị chống đỡ cơ thể mềm nhũn quay đầu, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đánh bay Đinh Hùng.

“Ừ! Tiêu Thiên Lâm...” Đinh Hùng phun máu tươi, hắn ngẩng đầu lên, không cam lòng nhìn người trước mặt.

“Phải! Chính là ta.” Nam nhân vốn bất tỉnh nằm trên giường, chẳng biết đã tỉnh lại bao giờ, hơn nữa còn đang rất khỏe mạnh đứng bên giường.

Hắn chẳng những không bị thương, mà ý thức còn rất rõ ràng, nghe hết được đối thoại của hai người.

“Chàng dám giả bệnh...” Nguyên Mị nói xong câu cuối cùng, không chịu nổi nữa, ngất xuống cạnh cửa sổ, mất ý thức.

“Đừng giận.” Tiêu Thiên Lâm bước nhanh về phía người yêu, bế nàng đặt lên giường nghỉ ngơi. Không ngờ nàng gặp nguy hiểm, lại là do hắn quản lý bất nghiêm? Càng không ngờ Đinh Hùng dám động thủ trên đầu Thái Tuế! Trong khi hắn đang quản Phi Vân Bảo, lại có người dám bỏ thuốc! Thật là có thể nhin bất kỳ chuyện gì, riêng điều này là không thể.

Hắn quyết định tạm thời bỏ hết tình cảm, thanh lý môn hộ tên này!

“Người không trúng mê hương của ta?” Đinh Hùng khó tin hỏi.

“Mấy năm trước, trên đường đi qua Mê Vụ Sơn ta bị rắn độc cắn, lúc ấy tánh mạng như mảnh chỉ treo chuông, sau khi được ‘Thiên ngoại y tiên’ Nguyễn Miên Miên cứu chữa, bất kể hương hay độc phần đối với ta đều vô dụng! Mê hương của người chỉ có tác dụng với người bình thường, ngay cả hộ vệ canh cửa cũng không mê nổi!”

Hắn vừa nói xong, Vương Hàn, Thanh Diên vốn đang té xỉu ở cửa bỗng chậm chậm bò dậy, mặt không biểu tình không nhanh không chậm đi vào, nhìn Đinh Hùng đang ở góc tường chăm chăm.

“Mê hương cái gì! Ta thấy người chỉ biết khi dễ nữ nhân! Loại thủ đoạn hạ lưu này đối với người không có võ công còn có thể dùng, nhưng đối với chúng ta... Ha ha!” Thanh Diên nhìn Đinh Hùng, tà ác cười, còn liên tục chà xát tay, hà hơi với quả đấm.

“Nếu không phải bảo chủ muốn đích thân xử lý người, ta đã sớm ‘tĩnh dậy’ phục vụ người rồi!” Đối với chuyện Đinh Hùng đã gây ra, Vương Hàn cũng nhìn không vừa mắt. Bảo chủ muốn thành thân với tiểu nương tử như hoa, chuyện bất ngờ biến đổi khiến mọi người loạn cả lên, hắn còn muốn góp vui? Thật là thêm ăn đồn mà.

“A... Tha mạng!” Biết rõ chân tướng, chân Đinh Hùng nhất thời nhũn cả ra.

“Dẫn hắn đi Hình bộ, nói rõ ràng mọi chuyện với A Vũ, hắn không thể vào phòng bếp, tra xem ai giúp hắn tẩy máy tay chân lên thức ăn.” Tiêu Thiên Lâm muốn hai người lôi Đinh Hùng đi lúc còn thanh tỉnh, để Tiêu Thiên Vũ quản lý Hình bộ tra rõ sự thật.

“Vâng, tiểu nhân hiểu rồi.” Vương Hàn không nói gì, kéo Đinh Hùng đi.

“Còn thi thể của Thái Hà... cũng lôi đi chôn luôn đi!” Nhìn Thái Hà nằm một bên, Tiêu Thiên Lâm bắt giắc thở dài.

“Vâng.” Thanh Diên nhanh tay nhanh chân, gọi tỉnh mọi người còn lại.

Đến khi tắt cả mê hương trong phòng được tiêu trừ, gã sai mặt đang ngủ mê man cũng mở mắt, đợi bên trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh lúc trước, Tiêu Thiên Lâm mới quay đầu, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào tiểu nữ nhân nằm trên giường.

Hắn, nên làm gì nàng bây giờ?

Ngày hè chói chang thích hợp để ngủ. Đội xe ngựa của đoàn ca múa đợi qua giữa trưa, đến khi mặt trời ngã về Tây, bóng cây che mát đường đi thì khởi hành, một lựa chọn hết sức khôn ngoan. Mấy cô nương không vào trong xe ngựa thì ở trong kiệu, với cái nóng của không gian, nhắm mắt nằm ngủ.

Đột nhiên, mấy chiếc xe ngựa đi đầu dừng lại, xe ngựa, kiệu hoa, xe trâu... phía sau cũng phải dừng lại.

“Tiêu bảo chủ, có việc gì sao?” Người dẫn đội xe Nguyên Hựu chấp tay với Tiêu Thiên Lâm, nhàn nhạt hỏi.

“Ta tìm Mị nhi.” Tiêu Thiên Lâm không biết ba chữ “hết hy vọng” viết như thế nào, đêm nào cũng tìm đến khách điểm đoàn ca vũ trở lại để tìm người.

Ai! Đám người này phiền ghê, đã nói không tiếp khách rồi, mỗi ngày còn chạy tới làm phiền. Bọn họ muốn thế nào chứ? Phương Tử Hi quất roi, cưỡi ngựa chạy từ phía sau ra đằng trước, “Mị nhi cô nương đang nghỉ ngơi, không tiếp khách!” “Bảo chủ của chúng ta tìm Nguyên Mị cô nương, người không liên quan thì tránh xa một chút!” Vương Hàn cũng không phải dễ chọc, rống lớn một tiếng.

“Ta có lời muốn nói với Mị nhi, xin giúp đỡ.” Tiêu Thiên Lâm vô cùng lễ phép, nhưng cứ chai lỳ trước đoàn ngựa, nhất quyết không đi.

Nhìn bộ dạng này xem ra nếu Nguyên Mị không ra, mọi người nhất định phải ở lại trên núi, không thể xuống Thái Sơn.

Nguyên Hựu và Phương Tử Hi hai mặt nhìn nhau.

Nên làm gì đây? Bọn họ bị cản lại, không thể đi tiếp.

“Mị nhi...” Đường Mật không hề xuất hiện, nhưng âm thanh thanh thúy vang lên từ phía sau.

“Chàng tránh ra, chúng ta không còn quan hệ gì rồi.” Mặc dù Nguyên Mị tức giận, nhưng âm thanh vẫn dịu dàng như cũ, vang lên trong kiệu hoa.

“Ta không đi, trừ phi nàng ra ngoài gặp ta.” Tiêu Thiên Lâm nghe được tiếng của Nguyên Mị, biết nàng ngồi ở kiệu hoa nào, vỗ vào Truy Phong phóng tới chỗ kiệu của nàng. Vương Hàn và Thanh Diên thay thế cho bảo chủ, canh giữ trước đoàn xe ngựa, không cho đoàn ca vũ di chuyển nửa bước. Nguyên Mị ngồi bên trong, không trả lời Tiêu Thiên Lâm.

Tiêu Thiên Lâm cũng không làm gì, chỉ đứng cạnh kiệu hoa của nàng, không chịu đi.

Hai người này, thật là ngang bướng mà!

Khí trời nóng như vậy, để mọi người phơi nắng trên đường núi thế này, dường như đối với họ một chút cũng không bận tâm.

Trán Đường Mật xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

“Mị nhi, cho hần gặp mặt một lần đi!” Cả đám đứng ở chỗ này cũng không phải là cách hay. Tống Diễm ngồi với hôn phu ở một xe ngựa khác cũng lên tiếng nói đỡ cho Tiêu Thiên Lâm, mong Nguyên Mị đừng đối hần nữa, mau ra gặp khách.

Rèm kiệu hoa bỗng nhiên được vén lên, lộ ra khuôn mặt kiều mị đáng yêu của Nguyên Mị.

Quá lâu rồi!

“Mị nhi.” Thấy được gương mặt mềm mại kia, Tiêu Thiên Lâm mở cờ trong bụng, chân mày nhíu chặt này giờ cũng giãn ra. Người ta nói: “Một ngày không gặp, như cách ba thu.” Hần vốn cho rằng cổ nhân quá khoa trương, bây giờ hần mới hiểu được loại cảm xúc này. Mấy ngày nay không thấy được nàng, rốt cuộc đã xa cách bao nhiêu thu rồi?

“Chàng thấy rồi đó, mau tránh ra!” Nguyên Mị không nhịn được trợn mắt nhìn Tiêu Thiên Lâm một cái, lập tức thả rèm xuống.

“Chưa đủ! Trở về với ta đi.” Tiêu Thiên Lâm nhanh tay nắm tấm rèm, không để tấm rèm lại che đi dung nhan xinh đẹp của nàng.

“Không bao giờ! Ta không lấy chồng.” Nguyên Mị quay đầu, mặc kệ yêu cầu của hần.

“Sẽ có ngày nàng đổi ý.” Tiêu Thiên Lâm nhìn nàng, trong mắt tràn đầy dịu dàng và cố chấp.

“Chờ đến ngày đó rồi nói tiếp.” Nguyên Mị rên lên một tiếng, nhớ tới Tiêu Thiên Lâm dùng khổ nhục kế lừa nàng, trong lòng liền bùng lửa giận, cắn bản không thèm nói chuyện với hần.

“Nàng...” Tiêu Thiên Lâm muốn nói thêm để thay đổi suy nghĩ của giai nhân.

Nguyên Mị gơ tay che tai lại, không muốn nghe.

“A Hổ, đệ cho các nàng đi đi!” Tiêu Thiên Diễn không biết đi ra khỏi xe ngựa từ lúc nào, nhảy lên một con ngựa, đi tới bên cạnh đệ đệ.

“Diễn ca...” Tiêu Thiên Lâm ngẩng đầu lên, nhìn huynh trưởng một cái.

“Đệ cho các nàng đi trước đi! Đừng liên lụy người vô tội.” Tiêu Thiên Lâm vỗ vỗ vai hấn, muốn hấn thấy cả đoàn ca vũ đang tức giận thế nào.

Tiêu Thiên Lâm thoáng nhìn xung quanh, sau kiệu có một hàng nha hoàn, sai vặt, đại nương, hộ vệ... tất cả đều dùng ánh mắt giận mà không dám nói nhìn hấn.

“Ta...” Tiêu Thiên Lâm vẫn chưa muốn bỏ cuộc.

“Lâu rồi không ở cùng nhau, huynh đệ chúng ta hàn huyên một chút đi.” Tiêu Thiên Lâm không nói gì nữa, vỗ vai Tiêu Thiên Lâm ý bảo hấn đi với mình.

“Được rồi!” Tiêu Thiên Lâm vung tay lên, bảo hộ vệ nhường đường cho đội ngũ phía trước.

Vương Hàn và Thanh Diễn nhận lệnh chủ nhân, mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn tránh một bên cho đoàn ca vũ di chuyển.

“Ta và Diễm nhi sẽ giúp đệ chăm sóc Mị nhi.” Hai người vừa đi tới ven đường, không để Tiêu Thiên Lâm kịp nói, Tiêu Thiên Diễn đã mở miệng nói với đệ đệ.

“Không đủ! Đệ muốn nàng.” Nhìn kiệu hoa cách mình ngày một xa, Tiêu Thiên Lâm tức giận vô cùng.

“Nàng sẽ không gả cho người khác, chúng ta chờ đệ cưới được nàng.” Tiêu Thiên Diễn vỗ vai đệ đệ, muốn giúp hấn bình tâm tĩnh khí, làm kháng chiến lâu dài.

“Thân thể nàng tất cả đều là của đệ, rõ ràng đã là người của đệ...” Nghĩ tới chuyện này, Tiêu Thiên Lâm vẫn rất giận, không ngừng lẩm bẩm.

“Nàng cái gì cũng có! Không phải một cô nương bình thường, đệ dùng cách đối đãi bình thường với nàng là không được, cho dù lấy được người của nàng nhưng cũng không chạm được vào lòng nàng.” Tiêu Thiên Diễn khuyên nhủ hấn.

“Vậy, đệ có thể làm gì đây?” Tiêu Thiên Lâm nhìn ca ca, ánh mắt trở lại như lúc nhỏ, lệ thuộc tin tưởng vào ca ca.

Tiêu Thiên Diễn suy nghĩ một chút, bắt đầu vạch kế hoạch bắt em dâu cho đệ đệ, “Chúng ta nghĩ chân chỗ nào, ta liền thông báo cho đệ, đệ cứ đến đó.”

“Ừm!” Tiêu Thiên Lâm liên tiếp gật đầu, ánh mắt sáng lên hy vọng.

Hai người nói chuyện thật lâu, cho đến khi mặt trời ngã về Tây, Tiêu Thiên Diễn nhàn nhạt nhắc nhở, “Phi Vân Bảo không thể không có chủ, đệ cũng mau về quản lý sự vụ trong bảo đi.”

“Huynh không về mà còn bày kế hoạch cho đệ?”

Tiêu Thiên Lâm tức giận nhìn ca ca. “Ta biết đệ là người tài trí mưu lược kiệt xuất, trọng trách đặt lên người đệ sẽ được hoàn thành! Ta chỉ thích nấu nướng, vì người mình yêu mà nấu, nhìn nàng cười như vậy ta đã hài lòng rồi. Năm đó nếu ta không đi, đệ cũng sẽ không thành bảo chủ, càng không đoạt được danh hiệu “thiên hạ đệ nhất bảo” như bây giờ.” Tới bây giờ, Tiêu Thiên Diễn mới thổ lộ nỗi lòng và sâu muộn của mình ra.

Mấy đệ đệ đều do hấn nuôi lớn, sao hấn không biết chúng có tài hoa gì chứ? Bàn về tư chất tập võ, hấn là người kém nhất trong các huynh đệ, chỉ có thể miễn cưỡng cố gắng giữ được mặt mũi của tổ tông.

Nhưng Tiêu Thiên Lâm thì khác, hấn tài hoa hơn người, lại thông minh mưu lược, thích hợp làm bảo chủ hơn hấn nhiều.

Chỉ là, chỉ cần hấn còn ở lại Phi Vân Bảo một ngày, lão nhị vĩnh viễn sẽ không chịu làm bảo chủ, vì để lão nhị tự lập hấn bèn bỏ đi.

Quả nhiên, ánh mắt nhìn người và sự khổ tâm của hắn là đúng, quy mô của Phi Vân Bảo vài năm sau chính là chứng cứ.

Lão nhị là người ưu tú nhất trong bọn huynh đệ, là người Phi Vân Bảo cần nhất!

“Diễn ca...” Nổi oán hận mấy năm trời của Tiêu Thiên Lâm trong chốc lát tan biến.

“Đừng nói gì hết, ta đều hiểu.” Tiêu Thiên Lâm vỗ vai đệ đệ, kéo tâm tư của hắn về. Hắn biết đệ đệ có tài, bất kể là Nguyên Mị khó lấy được, hay sự vụ bận rộn trong bảo, đối với đệ đệ mà nói, cũng như lấy đồ trong túi, rất đơn giản.

“Vâng! Đệ sẽ không để huynh thất vọng.” Nhìn ánh sáng hoa mỹ, Tiêu Thiên Lâm nắm chặt quả đấm, lặng lẽ thề với bản thân.

10. Chương 10

Đường dài bốn ba và xa xôi. Rời khỏi Thái Sơn mười ngày, đường lẫn cảnh núi non nhìn đã tới ngán, Nguyên Mị cũng lười ngồi kiệu nữa, chọn hai nha hoàn thường ngày có biểu hiện tốt vào trong xe ngựa với mình, luyện khúc hát mới.

“Các người cẩn thận nghe ta hát thế nào...” Nguyên Mị tăng hắng cổ họng, hát một lần.

“Vâng ạ.” Không ngờ chủ tử đồng ý dạy mình, Thu Quỳ và Hồng Mai liền chết gật đầu, nghiêm túc lắng nghe.

“Vĩnh dạ phao nhân hà xứ khứ? Tuyệt lai âm. Hương các yếm, mây liềm, nguyệt tương trầm. Tranh nhân bất tương tâm? Oán cô khâu. Hoán ngã tâm, vi nhĩ tâm, thủy tri tương ức thâm”.

(Bài thơ Tổ Trung Tình của Cố Quýnh. Đây là bản dịch thơ của Nguyễn Chí Viễn:

Đêm vắng bỏ ta đi biệt mãi? –

Bật hao. –

Hương các khép, – ,

Mây nép; –

Trăng tà mau, -

Sao nữ lãng quên lâu? –

Gốc ồm rầu. –

Thông cảm nhau, –

Hiếu lòng nhau, –

Mới thấy tương nhớ sâu. –)

“Tuyệt quá! Nghe hay ghê!” Hai nha hoàn bị thu hút, say mê trong tiếng hát của chủ tử.

“Học nghiêm túc nào! Người nào hát tốt, ta sẽ dạy người đó diễn kịch.” Nguyên Mị mỉm cười, muốn hai nha hoàn cố gắng thêm nữa, học tốt kỹ nghệ.

“Thật không ạ?” Nghe được còn có thể học diễn kịch, hai nha hoàn cười toe toét, chuyên tâm học hát.

Nhìn biểu tình nhao nhao muốn thử của hai người, Nguyên Mị nhìn thấy bóng dáng mình lúc trước trên người họ, bắt đầu chỉ các nàng những chỗ cần lưu ý khi hát.

Vĩnh dạ phao nhân hà xứ khứ? Tuyệt lai âm...

Đơn giản là sự oán trách, cho dù ai nghe cũng hiểu được, chỉ cần trong lòng có người yêu thì sẽ bị tiếng hát làm cho quên hết cô tịch và buồn bã...

Trong bất chợt, Nguyên Mị nhớ tới việc mấy ngày nay bóng dáng Tiêu Thiên Lâm không hề xuất hiện, trong lòng liền trầm xuống...

Bây giờ, hẳn thật là quá nghe lời, bảo hẳn không được đi cùng, hẳn liền thật sự bỏ đi sao? Nếu có thể quên nàng một cách đơn giản như vậy, vì sao trước đây còn chết sống dây dưa níu kéo, giả bộ bệnh khiến nàng rơi lệ suốt mấy ngày? Chẳng lẽ tất cả, đều là giả dối sao?

Nếu như từ nay về sau hẳn không bao giờ tìm nàng nữa, vậy nàng nên làm gì đây? Cuộc sống của nàng sẽ không còn bóng dáng ngang bướng của hẳn tồn tại...

Nghĩ tới đây, thế giới của Nguyên Mị nhất thời đen thui.

Nàng thật quá tùy hứng! Khó trách, Tống Diễm lại dùng ánh mắt sầu lo hỏi nàng đã suy nghĩ kỹ chưa? Nàng còn bảo Tống Diễm quá rầy rà. Nàng vẫn cho rằng không có Tiêu Thiên Lâm vẫn không sao, Tiêu Thiên Lâm chẳng qua là một khách qua đường thỉnh thoảng xuất hiện trong sinh mệnh của nàng thôi, rời khỏi Thái Sơn, cách xa hẳn, mình sẽ quen một cuộc sống không có hẳn, bởi vì nàng vốn chưa từng đặt hẳn vào trong cuộc sống của mình.

Sinh hoạt ở nơi này, trống rỗng cô đơn, nàng mới cảm nhận được rằng nàng đã đánh giá quá cao năng lực của mình rồi.

Không có hẳn, thời gian trôi qua không ý nghĩa, thời tiết nóng một cách quá đáng, nàng cứ tưởng mình đang sống trong hoang mạc không thấy tận cùng...

Nàng chờ hẳn, nhưng hẳn vẫn cứ không xuất hiện.

Mặc dù mắt đã mù, người đã hóa thành đá, cũng không có ai cứu nàng, chỉ có nhiệt độ chưa từng ngừng nghỉ thiêu đốt da thịt nàng. Cảnh quang trong thiên địa nháy mắt mất hết màu sắc, ngay cả các tỷ muội gọi hô, tươi cười cũng không thể an ủi được nàng.

Ở chỗ hoang vắng này, nàng mới từ từ hiểu, nàng không thể không có hẳn. Như vậy thì sao? Hiểu cũng đã muộn, nàng cũng đã đuổi hẳn đi rồi...

Nguyên Mị vừa giận vừa hờn, lại không muốn người khác nhìn ra tâm tư của mình, cho nên nàng liêu chết làm việc, muốn tạm quên đi suy nghĩ về hẳn, gặp người khác thì cố gắng cười, thể hiện rằng nàng rất vui vẻ, cần phải ọi người biết – nàng thật sự rất vui! Đúng vậy.

Cố nhịn không đi tìm... Không sao! Thật mà, hẳn có thể không tới tìm nàng, nàng cũng sẽ tốt thôi, để nàng tự sinh tự diệt đi!

“A!” Bỗng nhiên, Nguyên Mị đang suy nghĩ hỗn loạn bùm miệng lại, trong họng trào lên vị chua, nàng chạy nhanh ra ngoài.

Thân thể mảnh mai lão đảo sắp ngã, đáy mắt Nguyên Mị xuất hiện lệ quang.

“Tiểu thư, người sao vậy?” Thấy biểu tình Nguyên Mị không ổn, Thu Quỳnh và Hồng Mai trong nháy mắt ngừng hát.

“Ừ... không sao.” Tiểu nữ nhân sắc mặt trắng bệch không ngừng lắc đầu.

“Sao có thể không sao chứ?” Thu Quỳnh một tay đỡ Nguyên Mị, tay kia vỗ cửa, “Lý đại ca, tiểu thư không thoải mái, dừng xe!”

“Được! Biết rồi.” Lái xe lập tức ghìm dây cương, dừng ngựa lại.

Xe dừng trước ngừng, xe đi sau cũng phải ngừng.

“Sao vậy?” Tống Diễm tinh mắt, thấy được chiếc xe ngừng lại là của Nguyên Mị, nàng không nói hai lời nhảy xuống xe, sải bước chạy tới chỗ chiếc xe đang có chuyện không ổn kia.

Mị nhi, muội không sao chứ?

Khách điểm ở trấn Thu Diệp.

Nguyên Mị sau khi ăn rồi uống thuốc, thì nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Đường Mật và Tống Diễm đuổi theo đại phu, hỏi bệnh tình.

“Chúc mừng cô nương! Tiểu cô nương kia đã mang thai, không mắc bệnh gì khác.” Đại phu không biết lai lịch các nàng, nói lời chúc mừng.

“Mị nhi có thai rồi?” Tống Diễm nhướn đuôi lông mày, có phần ngây ngốc.

Đường Mật thầm kéo tay Tống Diễm, không để nàng nói nữa, mỉm cười nói cảm ơn với đại phu, “Có thể xin đại phu bốc cho tẩu tẩu nhà ta một ít thuốc bổ không? Tỷ muội chúng ta chưa ai thành thân, không biết chăm sóc thai phụ như thế nào...” Đường Mật nói dối tinh bơ, kể đại một chuyện không thật với đại phu.

“Được! Ta viết một thang thuốc bổ huyết dưỡng khí, phiền các cô nương phái người đến được điểm mua thuốc.” Đại phu rất thông cảm, đi theo nha hoàn lấy giấy viết thang thuốc.

“Lát nữa người đưa đại phu về.” Tống Diễm nói với Phương Tử Hi, muốn hẩn sẵn tiện hốt thuốc cho Nguyên Mị.

“Vâng.” Phương Tử Hi gật đầu. Hai tỷ muội nhanh chóng làm chuyện nên và cần thiết xong, ngồi xuống, nhìn về phía ánh nến không nói gì.

“Muội nói nên làm sao đây?” Trầm mặc một lát, Tống Diễm mở miệng.

“Gọi Tiêu Thiên Lân đến, chúng ta không nói lý do, bay đến đánh hẩn một trận?” Đường Mật xoa xoa mí mắt, đáy lòng có phần mệt mỏi, hỏi ngược lại Tống Diễm. “

Được!” Chủ ý này không tệ! Nàng thích.

“Đánh hẩn, chỉ sợ Mị nhi đau lòng.” Đối với tấm lòng của Nguyên Mị, Đường Mật xưa nay hiểu rất rõ.

“Thế muội định giao Mị nhi cho hẩn ta à?” Tống Diễm chần chờ nhìn Đường Mật một cái.

“Vẫn là xem ý muốn của Mị nhi thế nào đi? Muội chưa từng ép buộc Mị nhi.” Mặc dù muốn tìm được người thay thế vị trí của nàng sẽ rất khó, nhưng cũng không thể vì thế mà ngăn trở Nguyên Mị đi tìm hạnh phúc.

“Vậy gọi hẩn tới chi nữa?” Tống Diễm không hiểu.

“Hầu hạ cho Mị nhi! Tiểu tử trong bụng muội ấy, bất kể là nam hay nữ đều là cốt nhục của hẩn! Hẩn không đến phục vụ, chẳng lẽ muốn tỷ muội chúng ta vừa biểu diễn vừa chăm sóc?” Đường Mật bàn tính kế sách, không hề có ý tha cho kẻ dám gây họa cho bọn nàng, nhất là loại nam nhân dám giương mắt hổ nhìn các tỷ muội của nàng.

“Phải phải.” Tống Diễm khẽ cười, cuối cùng cũng có một nụ cười chân thành.

“Tỷ lên đem chuyện Mị nhi có thai nói cho tướng công tỷ...” Đường Mật khẽ sát vào bên tai Tống Diễm, nhẹ giọng nói thầm.

Tống Diễm vừa nghe vừa gật đầu, cẩn thận kiểm tra xem kế hoạch có chỗ nào không chu toàn không...

Hừ! Liệu mà nhìn đi, nam nhân hư thì phải được dạy dỗ.

“Không nên ở đây...” Nguyên Mị hai tay ôm cột, miệng nhỏ không ngừng ngậm lên, nhưng nam nhân phía sau cũng không thả nàng ra, vẫn chiến đấu trong cơ thể nàng.

Thân thể nàng vẫn ẩm áp như vậy, khiến hẩn không khống chế được, “Không được! Ta không nhịn được...” Tiêu Thiên Lân tỉ mỉ hôn lên da thịt nàng, nửa người dưới chặt chẽ kết hợp với tiểu nữ nhân, không ngừng luật động. Hai tay Nguyên Mị ôm chặt cây cột, chỉ sợ mình buông tay, ngã xuống đất.

“Mị nhi, ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?” Hẩn khẽ cắn vành tai nàng, nhẹ giọng hỏi bên tai nàng, “Ừm... nhớ... ghét chàng nhất...” Câu nói xen kẽ tiếng ngậm, tựa hồ như tiếng côn trùng kêu trong bụi rậm. “Phải, phải! Ta đáng ghét nhất!”

Hẩn không ngừng hôn cắn nàng, không chịu buông tha.

“Cẩn thận...” Nguyên Mị lo người yêu luật động quá mạnh, sẽ tổn hại đến đứa bé trong bụng nàng.

“Ừ! Ta biết mà.” Mặc dù không cam tâm, nhưng động tác của Tiêu Thiên Lâm vẫn chậm lại, “Đáng hận mà! Đều tại tiểu hồn đản này!”. Chỉ là, nhờ tiểu tử trong bụng nàng, bây giờ hắn mới có thể quang minh chính đại theo đuổi nàng, nói đến hắn còn phải cảm tạ đứa bé này xuất hiện quá đúng lúc.

“Còn dám nói? Nếu không phải chàng cứ tìm tới ta, cũng sẽ không...” Nguyên Mị đánh hắn.

“Ta không có cảm giác với nữ nhân khác!” Tiêu Thiên Lâm đỡ lấy nàng, không ngừng nông sâu cày cấy, muốn thuần phục nàng, để nàng không thể sống thiếu hắn.

“Ta...” Nguyên Mị đầu vầng mắt hoa, không trốn thoát khỏi công kích của hắn.

Không biết từ lúc nào, bọn họ vẫn sống như vậy, mỗi lần đoàn ca vũ đi nơi khác Tiêu Thiên Lâm cũng sẽ đi theo, mở thêm nhiều vũ quán mới cho Phi Vân Bảo, thu nạp đệ tử, không ngừng phái người từ nơi khác đến trợ giúp, xây dựng.

Thời gian dần trôi, mùa lại đổi mùa, hạ chuyển sang đông, đoàn ca vũ đã đi được hai nơi, “đệ nhất thiên hạ bảo” cũng có thêm hai cái nhà.

Bọn họ vẫn không thành thân, nhưng bụng Nguyên Mị vẫn từ bằng phẳng đến căng tròn, dần dần to ra...

Thời gian qua mau, tuế nguyệt như thoi đưa! Nhưng, mặc dù giữa bọn họ đã có sự thay đổi khổng lồ, hắn vẫn chưa cưới được Nguyên Mị, thật là làm cho lòng hắn sôi máu, lệ nuốt ngược vào tim mà! “Nàng... vẫn không muốn gả sao?” Tiêu Thiên Lâm nhỏ giọng hỏi bên tai nàng.

“Là tự chàng nói với ta sẽ không nhắc tới chuyện cưới gả nữa!” Nguyên Mị cố ý làm khó hắn, lập lại đoạn thoại lúc còn là tình nhân ở Phi Vân Bảo một lần.

“Có sao?” Tiêu Thiên Lâm đã không còn nhớ tới chuyện này.

“Đương nhiên là có! Chàng nói lúc còn ở Phi Vân Bảo á.” Nữ nhân chính là nhỏ mọn như vậy, đối với mấy chuyện này, dường như sẽ nhớ mãi nhớ mãi trong lòng như bảo vật.

Hừ! Cũng không phải lời gì quan trọng, làm gì nhớ rõ thế? Rõ ràng là muốn gây khó dễ cho hắn! Tiêu Thiên Lâm than một tiếng.

“Bảo chủ đại nhân thân ái à, chẳng lẽ ngài đã quên rồi sao?” Nguyên Mị cười nịnh nọt hỏi.

Chắc chắn! Nữ nhân này nói chuyện đầy gai, muốn dày hắn một phen đây mà, để hắn không dám quên nữa.

“Vâng vâng! Có mà, sao lại không nhớ chứ? Dĩ nhiên ta nhớ!” Tiêu Thiên Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, mỉm cười, “Ta nhớ lúc đó đã nói với nàng, ‘chỉ cần nàng bước ra khỏi cánh cửa này một bước, ta sẽ không bao giờ nhắc tới chuyện thành thân nữa’, đúng không?”

“Đúng rồi!” Nguyên Mị liên tục gật đầu.

“Khi đó ở Phi Vân Bảo ta nói sẽ không nhắc chuyện thành thân nữa, nhưng không có nghĩa chúng ta ra khỏi bảo cũng không thể nói mà!” Tiêu Thiên Lâm nhướn đuôi lông mày, sử dụng thân công lưỡi dài ba tấc không xương, quỷ biện hòa giải với tiểu nữ nhân.

“Gì cơ?” Làm gì có chuyện như vậy? Nguyên Mị quay đầu, tròn mắt nhìn hắn.

“Chúng ta không thành thân ở Phi Vân Bảo, thì thành thân ở ngoài!” Bất kể như thế nào, nàng cũng sẽ sinh người thừa kế cho hắn, đương nhiên phải nhanh nhanh gả cho hắn.

“Không muốn! Có ai lại đi ướm bụng thành thân! Mất thể diện lắm!” Nguyên Mị thét chói tai, tuyệt đối không đáp ứng.

“Ý nàng là: ‘chỉ cần bụng bằng phẳng thì sẽ thành thân?’” Về điểm này, hắn tuyệt đối phải hỏi cho rõ ràng.

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ câu trả lời.

“Nói đi chứ!” Tiêu Thiên Lâm đứng thẳng lưng, dùng hết tâm tư bức nàng đáp ứng vấn đề chung thân đại sự cả đời của bọn họ.

“Không biết.” Nàng không dám chắc sau khi sinh đứa bé ra, nàng sẽ muốn lập gia đình.

“Vậy sao? Nàng suy nghĩ cho kỹ đi.” Tiêu Thiên Lâm than mấy tiếng, vô cùng khó chịu nhưng vẫn nghiêng mình đáp ứng ý nàng, tất cả cứ để từ từ.

Nàng còn không chắc sẽ muốn gả cho hắn sao?

Không sao, chúng ta cứ làm từ từ, dù sao đoàn ca múa đi đâu, võ quán của hắn liền xuất hiện tới đó, đứa trẻ sau khi ra đời vẫn phải gọi hắn là “cha”! Hắn luôn sẽ là “vị tướng công không thể không thừa nhận” của nàng.

Không có nghi thức thành thân, đối với hắn mà nói chẳng quan trọng, dù sao, hắn chỉ muốn ngủ với nàng, ăn nàng... Hưởng hết phúc lợi của một người tướng công nên được hưởng.

Có thành thân hay không? Không sao cả!

Nàng muốn đợi con cháu thành đàn, mới chịu mặc giá y, khoác khăn voan lụa hồng, hắn cũng sẽ chiều nàng! Ai bảo hắn là vị hôn phu tốt nhất trong thiên hạ, luôn làm theo yêu cầu của thê tử.

Nàng không nhanh nhanh gả cho hắn là nàng lỗ nặng đó! Ha ha...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-hoa-cua-bao-chu>